

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

K A N D I S T E I N E R

I'd spent my whole life
standing still,
and then I got in his car.

ON THE

U Day
TO
You

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

İçindekiler

Birinci Bölüm
İkinci Bölüm
Bölüm Bölüm
Bölüm Üçüncü
Dördüncü Beşinci
Altıncı Onaltı
Yedinci Sekizinci
Dokuzuncu Bölüm
Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm
Bölüm Onuncu
Onbirinci Oniki
Onüçüncü
Ondördüncü
Onbeşinci Bölüm
Bölüm Bölüm
YirmiOnyedinci
Onsekizinci
Ondokuzuncu
Yirmi Birinci Bölüm
Yirmi İkinci Bölüm
Yirmi Yirmi Dördüncü
Üçüncü Bölüm Sonsöz
Yazarın Notu Teşekkür
Kandi Steiner'dan daha
fazlası Yazar Hakkında

ÜZERİNDE

Way
You

K

KANDISTEINER

Copyright (C) 2017 Kandi Steiner

Tüm hakları saklıdır.

ISBN-13: 978-1979170734

ISBN-10: 1979170738

Bu kitabın hiçbir bölümü, yasaların izin verdiği durumlar dışında, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Kandi Steiner tarafından yayınlandı

Elaine [York/Allusion](#) tarafından düzenlenmiştir [Graphics, LLC/](#)
[Yayıncılık & Kitap Biçimlendirme](#)

Kapak Fotoğrafı: Perrywinkle Kapak Tasarımı:

Kandi Steiner

Formatlama: Elaine [York/Allusion Graphics, LLC/Yayıncılık ve Kitap](#)
[Formatlama](#)

Table of Contents

<u>Birinci Bölüm İkinci</u>
<u>Bölüm Bölüm</u>
<u>Üçüncü Dördüncü</u>
<u>Ondördüncü Beşinci</u>
<u>Altıncı Bölüm Bölüm</u>
<u>Bölüm Bölüm Bölüm</u>
<u>Onbirinci Bölüm</u>
<u>Bölüm Bölüm Bölüm</u>
<u>Bölüm Bölüm Bölüm</u>
<u>Bölüm Bölüm</u>
<u>Bölüm Yedinci</u>
<u>Sekizinci Dokuzuncu</u>
<u>Onuncu Oniki</u>
<u>Onüçüncü Onbeşinci</u>
<u>Onaltı Onyedinci</u>
<u>Onsekizinci</u>
<u>Ondokuzuncu</u>
<u>Yirmibirinci</u>
<u>Yirmi İkinci Bölüm</u>
<u>Yirmi Üçüncü Bölüm</u>
<u>Yirmi Dördüncü Sonsöz</u>
<u>Yazarın Notu Teşekkür</u>
<u>Kandi Steiner'dan daha</u>
<u>fazlası Yazar Hakkında</u>

En karanlık gecelerin gölgelerinde cevaplar arayan gezginlere.

Ufuktaki güneşin vaadi sizi her zaman eve geri getirsin.

Chapter 1

Mobile, Alabama

Seni ne mutlu eder?

Onunla tanıştığım gün bana söylediği sözler bunlardı. Bana basit bir soru sordu, kolayca yanıtlayabilmem gereken bir soru. Ne de olsa pek çok cevap vardı.

Kitaplarım beni mutlu etti ve köpeğim Kalo da beni mutlu etti. Yoga beni mutlu etti. Fırtına ne kadar karanlık olursa olsun güneşin her zaman geri gelmeyi başarması beni mutlu ediyordu. Ben dünyanın en mutlu kızıydım.

Ya da ben öyle sanıyordum.

O gün de tıpkı diğerleri gibi başlamıştı. Güneşle birlikte uyandım, Cuma gününe başlamak için yoga matımı bir esnemeyle dolabımdan çıkardım. Kalo'yu besledim ve yürüyüşe çıkardım, tek başıma kahvaltı ettim ve annemle babamın hâlâ hayatta olup olmadıklarını kontrol ettim. Gerçi onlara "ebeveynlerim" demek biraz abartılı olur, çünkü bu onların bir tür ebeveynlik yaptığını ima eder. Gerçekte, kendi mısır gevreğini dökecek yaşa geldiğimden beri kendi başımın çaresine bakıyordum. Yirminci yaş günümü görebildiğime hala hayret ediyordum.

Babam Daryl, o Cuma sabahı bir mucize eseri işe gelebilmişti ve ben işe gitmek için çantamı hazırladığım sırada çoktan gitmişti. Annem Cindy uyuşturulmuştu ama nefes alıyordu, bu da benim için bir kazançtı. Karavanımızın oturma odasındaki eski, pis, çökük kanepeye yayılmıştı ve gıcırtilı metal kapıdan geçip temiz Alabama havasına çıkmadan önce onu uyandırmak için tek kelime etmedim.

Longleaf Pine karavan parkında yaşamıyor olsaydık, taze olabilirdi.

Yine de sabah çiği tenime yerleşirken yüzümde bir gülümseme vardı. Yatak odamın panjurundaki delikten bana bakan Kalo'ya son bir kez el salladıktan sonra bisikletime atladım ve on dakikalık kısa bisiklet yolculuğuna başladım

Kendimi bileli evim dediğim, on altı yaşımdan beri de iş yerim olan Papa Wyatt's Diner'a .

"Alabama'dan nefret ediyorum," dedi Tammy, bisikletimi ön kapıdan içeri iter itmez, yukarıdaki küçük zil çaldı. Kapının çerçevesinden turuncu ve siyah flamalar sarkıyordu, ben geçerken her biri biraz alnıma yapıştı. Ter, nemli saçlarımdan yakalı üniforma gömleğimin arkasına doğru süzülüyor, güneşin parlamadığı bir yerde oldukça rahatsız edici bir yuva buluyordu ama önemli değildi.

Alabama sıcaktı ama Papa Wyatt's Diner her gün olduğu gibi yine aynıydı. Orada çalışabildiğim, evimden çıkabildiğim ve geçimimi sağlamak için yapmam gerekeni yapabildiğim için kendimi rahat hissediyordum. Mobile'dan ayrılmak için planlarım vardı ve bunu gerçekleştirmeye o kadar yakındım ki tadını alabiliyordum.

"Hayır, sen değil!" Tammy bisikletimi arkadaki dolaba yerleştirmeme yardım ederken, yüzümde sahte bir şok ifadesiyle şaka yaptım. "Senin *hiçbir şeyden* nefret ettiğini düşünemiyorum Tammy."

Bana ters ters baktı, elleri kalçalarında sallanıyordu. "Cadılar Bayramı'ndayız ve dışarısı hâlâ terli bir atlet askısının içi gibi. Bu şehirde sonbahar diye bir şey yok."

"Buna itiraz edemem," dedim, dudaklarımda özlem dolu bir iç çekişle. "Şu anda biraz kazak havası için adam öldürebilirim." Uzun sarı saçlarımı hızlıca örüp sol omzumun üzerinden sarkıttım ve bayram katmak için cebimden turuncu saç bağımı çıkardım. Kalın, siyah çerçeveli gözlüklerim Alabama sıcaklığında burnumdan aşağı kaymıştı ve bir parmağımla onları yerine ittim.

Ben de gerçek bir sonbahar mevsimi arzuluyordum ve bunu Seattle'da bulacağımı biliyordum. Eskiden başarırsam olurdu ama artık *ne zaman olacağını* biliyordum. Yıllardır para biriktiriyordum, hatta aileme faturalar konusunda yardım etmek zorunda kaldıktan sonra bile. Kira ya da market parası istediklerinde onlara defolup gitmelerini söyleseydim çoktan o kasabadan gitmiş olabilirdim ama gerçek şu ki benim de yaşayacak bir yere ve yiyecek yemeğe ihtiyacım vardı.

Lily, en iyi arkadaşım, her zaman onun evinde kalmama izin verirdi. Lily evde yokken ben orada olsam annesi gözünü bile kırpmazdı, çünkü evdeki durumumu biliyorlardı. Ama Lily biz mezun olduktan hemen sonra herkes gibi üniversiteye gitti ve ben burada kalıp yerel üniversitemize devam ettim ve hayalimdeki okul için para biriktirdim.

Tammy, annemle babamın kavgasının çok şiddetli olduğu gecelerde kanepesinde yatmama izin vermeseydi, muhtemelen her sabah onunla şakalaşacak kadar akıl sağlığım kalmazdı.

"Evet, en azından yakında alacaksın. *Bastyr*'da." Ben kahve makinelerini hazırlarken Tammy gülümsedi ve kasaya giriş bilgilerini girdi. "Ama şimdilik Ekim'de yaza giriyorsun." Omzumun üzerinden ön kapıya baktı. "Ve hâlâ sıcak kahve isteyen tuhaf tipler."

Bay Korbe'nin camın diğer tarafında durduğunu anlamak için dönmeme bile gerek yoktu, elleri yıpranmış kahverengi pantolonunun ceplerinde rahatça duruyordu ve kalan azıcık saç da çilli kafasının üzerinde dalgalanıyordu. Tammy'ye gülümsemeden önce ona bir göz kırpıp el salladım.

"Sadece birkaç ay daha." On iki yaşımdan beri kurduğum bir hayalin etkisiyle kelimeler hafif ve havadar çıkmıştı. Hayalimdeki okul üç bin mil uzakta, Kuzeybatı Pasifik kıyısındaydı ve yıllarca para biriktirdikten sonra neredeyse taşınabilecek noktaya gelmiştim.

Neredeyse.

"Kabul mektubunu aldın mı?"

Yutkundum ve kapıya yönelmeden önce önlüğümün tozunu aldım. "Henüz değil. Ama gelecek." Neredeyse kilide ulaştığımda durakladım, şimdi biraz zıplayan Tammy'ye baktım ve bir gülümsemeyi ısırdım. "Ne var? Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Bugün büyük bir şey olacak. Bunu hissediyorum." Tammy benden otuz iki yaş büyüktü, ensesindeki koyu renk topuzun üzerinde gri tonları vardı. Gülümsemesi genişlerken gözleri gülme çizgileriyle kırışmıştı.

"Uh-oh, bu sabah yine tarot kartlarını mı okudun?"

"Hayır, ama içgüdülerimi bilirsin. Sezgilerim asla yanılmaz."

Güldüm, çünkü onunla ne kadar tartışmak istesem de bu doğrudu - iyi ya da kötü bir şey olacağını her zaman hissedirdi. Onun psişik yeteneklerine, ayaklarım kasanın önündeki bar taburelerinden sarkan on üç yaşındaki pis bir çocuk olduğumdan beri inanıyordum. Bana kendi cebinden kızarmış peynir ve bir dilim turta alırdı ve on altı yaşına geldiğimde bir daha aç kalmayayım diye bana bir iş buldu.

"O zaman belki mektubum bugün gelir."

"İşte benim iyimser kızım." Islık çalarak arka mutfağa doğru bağırdı. "Kapı açılıyor!"

"Striptizciler kilit !" diye bağırdı aşçımız Ray.

Tammy gözlerini devirdi ve ben de kıkırdadım, Bay Korbe'yi içeri buyur etmek için kapının kilidini açtım.

Ve sabah böyle geçti. Kahve doldurdum ve yıllardır her gün gördüğüm aynı yüzlere çırpılmış yumurta ve krep tabakları servis ettim. Kendi deyimiyle "ordu mensubu GI Joe" gibi giyinmiş küçük Sammy Jones ile fotoğraf çektirdim ve Bay ve Bayan Boone'un bana bahçelerindeki yeni sebzeleri anlatmasını dinledim. Kahvaltı öğle yemeğine dönüştüğünde Tammy'nin ketçap ve hardalı doldurmasına yardım ettim ve Scooter olarak bilinen yaşlı adam standının önünden geçerken kıcımlı kontrol ettiğinde yaltaklanmamaya çalıştım - bunu yapmak zordu, çünkü on yaşına kadar her yıl Noel Baba'yı oynarken onun kucağına oturmuştum.

Evet, tamamen normal bir gündü. Ta ki öyle olmayana kadar.

Boone'ları bozdururken zilin hafifçe çaldığını duydum. Kasadan başımı kaldırmadan, "Papa Wyatt's'a hoş geldiniz, boş bir masaya oturun, hemen geliyorum," diye seslendim. Kasayı kapatırken bir parmağımla gözlüğümü burnuma doğru ittim ve para üstünü alıp aceleyle geri döndüm, Boone'lara son bir kez gülümsedim ve Pazar günü görüşeceğimizi söyledim. Ki görüşecektim.

Hep öyle yapardım.

Önlüğümün cebinden not defterini ve kulağımın arkasından kalemi çıkarırken gözlerim ellerimdeydi, ayaklarım otomatik pilotta yeni işgal edilmiş kabine doğru ilerliyordu, ama içinde oturan kişiye baktığımda her şey durdu.

Her şeyi.

Zaman, kalbim, dudaklarımdan ayrılmasına iki saniye kalan selam.

Kasabadan geçerken lokantaya uğrayan pek çok yolcumuz vardı.

- I-10'ya iki dakikadan daha az bir mesafedeyken bundan kaçmak zordu - ama bu yolcular genellikle bir koda uyuyordu. Bunlar plaja giden bahar tatili gezginleri ya da üzgün, yorgun gözlerle yalnız kamyon şoförleri ya da koltuklarında zıplayan ve ebeveynleri daha fazla kahve için bana yalvarırken elma sosu fırlatan çocuklarıyla dört kişilik bir aileydi. Hiçbiri ama hiçbiri *ona* benzemiyordu.

Kumlu sarı saçları karmakarışık, menüye bakarken bir eli dalgın dalgın saçlarında geziniyordu. Profiline baktığımda yanaklarının derin çukurunu, çenesinin pürüzsüz kareliğini, burnunun uzun eğimini fark ettim, tepesi kırılmış gibi biraz bükülmüştü

Daha önce. Market kasalarında sıralanan dergilerdeki erkekler gibi giyinmişti; düğmeli, ekose bir gömleğin üzerine lacivert bir süveter giymişti ve her ikisinin de kolları dirseklerine kadar uzanıyordu. Gözlerim kumaşı, kalçalarını saran açık kahverengi kemerin üzerinde toplandığı yere kadar takip etti. Elindeki menüyü masaya bıraktığında dikkatimi tekrar yüzüne verdim.

O da şimdi bana doğru bakıyordu.

Gözleri derin bal havuzları gibiydi, kalın, kara kaşlarının koruduğu yerde parlak ve yoğun. Ve bana bakarken kaşlarının arasında iki küçük, mükemmel simetrik çizgi vardı, sanki duymadığım bir soru sormuş gibi, sanki hayatı boyunca tek bir cevap bulamadan sorular sormuş gibi.

Bir anda gerçeklik beni restorana geri çekti ve hızlıca göz kırptım, not defterimde yeni bir sayfaya geçerken boğazımı temizledim. "Size bir içecek başlayabilir miyim? Kahve, çay?"

Gözlerimi not defterinden ayırmamaya çalışarak yanıtını bekledim ama o hâlâ bana bakıyordu. Bakışlarımı onunkilere doğru kaldırdım ve burnunun hemen üstündeki iki kırıklığın izini sürdürdüm. Kaşlarını çatdığı söylenemezdi ama kesinlikle gülümsemiyordu.

"Efendim?"

Gözlerini kırptırdı ama gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. "Kahve.

Sade."

Sesi, az önce sipariş ettiği içkinin yumuşak bir şekilde dökülmesi gibi alçak ve modülasyonluydu.

Dudaklarımı birbirine dolayarak başımı salladım. "Menüye göz atman için sana bir dakika vereceğim."

Tezgâhın arkasına geri döndüğümde, Bay GQ için dumanı tüten bir fincan doldurmadan önce oradaki iki müşteriyi doldurdum ve bunu yaparken kalçama masaj yaptım. Acıdan çok alışkanlıktan kaynaklanıyordu ama Tammy mutfak penceresinde koluna tabakları yığıldığı yerden endişeyle bana baktı.

"İyi misin, Coop?"

Hâlâ sisin içindeydim ve küçük, beyaz, porselen kupanın ağzından yuvarlanmadan hemen önce kahveyi dökmeyi bıraktım. "Ha?"

Tammy başıyla bacağımı işaret etti ve ben de hâlâ kasıma masaj yapan elime baktım. İş pantolonumun kadife siyah kumaşının altında normal görünüyordu, ancak altında kaybımın izi vardı, kas diğer bacağıma kıyasla zayıf ve küçüktü. Hayalet ağırlar hala zaman kendini gösteriyor, bana bir zamanlar orada olanı hatırlatıyordu - daha önce

Kazadan önce, bildiğim ve anladığım şekliyle hayat tanınmayacak kadar değişmişti.

"Ah." Durdum, tabağı ve fincanı dikkatlice dengelemeden önce aynı elimle önlüğümü düzelttim ve kabine geri döndüm. "Ben iyiyim. Hayali ağrılar, artık onları fark etmiyorum bile."

Zorla gülümsedi. "Tamam. Bu arada, dokuz numaralı kabindeki o uzun su bardağının hikâyesi nedir?"

Omuz silktim, ne kadar çekici olduğunu fark etmemiş gibi davrandım, boynumda gezinen kızarıklık bana ihanet ediyordu. "Bilmiyorum. Kahvesini sade seviyor, sohbetimiz ancak bu kadar ilerleyebildi."

"Ona nereli olduğunu sormalısın." "Ve sen de o krepleri götürmelisin." Sırıttı. "Onun sevimli olduğunu düşünüyorsun."

"Sanırım acıktı."

"Mmm-hmm."

"Kapa çeneni."

Yanından geçip yere geri döndüğümde güldü, yeni müşterimin önüne dolu kahve fincanını koymadan önce diğer kabinleri kontrol ederken ellerim hafifçe titriyordu. Artık menüye bakmıyordu. Sadece lokantanın büyük pencerelerinden dışarı bakıyordu, gözleri uzakta, kaşları hala hafifçe çatıktı.

"Sipariş vermeye hazır mısınız?" Not defterimi tekrar çıkararak sordum. Ona ihtiyacım bile yoktu. İki yıldan fazla bir süredir sipariş yazmamıştım. Ama bakacak bir şeye ihtiyacım vardı, ondan başka bir şeye.

"Seni ne mutlu eder?"

Hâlâ pencereden dışarı bakıyordu ama birkaç saniye geçmesine rağmen benden bir cevap gelmeyince bakışlarını benimkilere çevirdi.

Ve konuşamadım.

Kitaplarım, köpeğim, yoga, fırtına ne kadar karanlık olursa olsun güneşin her zaman geri gelmeyi başarması.

Kaşlarını kaldırmadı ya da tekrar sormadı, ayağını vurmadı ya da elini yüzüme doğru sallamadı. Sanki sorunun cevabının kolay olmadığını biliyormuş gibi, neredeyse anlayışla bana baktı. Belki de bir cevabı olduğuna hiç inanmıyordu.

Ama oldu. Cevaplarım vardı, hem de çok. Bayan İyimser'dim. Her gün nimetlerimi saydım. Hayatıma hep iyi tarafından bakardım,

gölgelerini görmezden gelerek, enerjimi yakalayabildiğim olumlu yönlere odaklamayı seçtim.

Yine de bunların hiçbiri önemli değildi.

Bana beni neyin mutlu ettiğini sordu ama gerçekte sorduğu bu değildi.

Gerçekte sorduğu şey şuydu: Mutlu musun?

Ve konuşamadım.

Bir süre sonra "Biftek ve yumurta alayım lütfen," dedi ve pencereye dönüp kahvesine uzandı. Bir yudum aldı, ben hâlâ ona bakıyordum, sonunda gözlerimi ayırıp not defterime bir şeyler yazıyormuş gibi yaptım.

"Hemen geliyorum."

Bay Hollenbeck'in de sipariş vermeye hazır olduğunu belirtmek için elini kaldırmasını görmezden gelerek hızla lokantaya ve mutfığa geri döndüm. Onun siparişini alamazdım, henüz değil, nefes alana kadar değil.

Sallanan kapıdan içeri girdiğimde Ray bana kaşlarını çattı, ellerimi lavabonun yanındaki gümüş metal masanın üzerine yaydım, gözlerimi kapattım ve başımı eğerek nefes vermeye zorladım.

"İyi misin, kaygan?"

"Biftek ve yumurta
lütfen."

Gözlerimi tekrar açtım, dik duruyordum ve Ray spatulasıyla beni selamladı. "Tamamdır."

Bu çok aptalca, diye kendimi azarladım. Sanki daha önce hiç bir erkekle konuşmamış ya da bir erkek *görmemiş* gibiydim. Okuldayken pek sosyal bir kız olmadığım bir sır değildi, özellikle de bacağımyı kaybettikten sonra, ama birkaç arkadaşım vardı. Erkeklerle sohbet ederdim - grup projeleri, kitap kulüpleri, müşteriler. Peki neden *bu* özel olay karşısında nutkum tutulmuştu?

Sinirli bir şekilde nefesimi verdim ve saçlarımı omzumun üzerinden yeniden örerek kapıdan geri döndüm. Hemen Bay Hollenbeck'e doğru ilerledim, siparişini alırken gülümseyip başımı salladım, bir yandan da dokuz numaralı kabinin fazlasıyla farkındaydım.

"Peki, o nereli?" Tezgâhın arkasında ona katıldığında Tammy sordu.

"Sormadım."

". "

Barın sonundaki kamyoncunun hesabını karaladım, ona gülümseyerek acelesi olmadığını söyledim ve hesabı tezgâhın üzerinden ona uzattım. Tammy'ye dönerek kalçamı bara yasladım.

"Bana beni neyin mutlu ettiğini sordu."

Kaşlarını çattı. "Ne? Bu çok garip."

"Biliyorum."

"Ne dedin sen?"

"İşin garip tarafı da bu," diye itiraf ettim. "Bir cevabım yoktu. Sadece ona baktım."

"Seni mutlu eden pek çok şey var," dedi Tammy, yanıt vermememden en az benim kadar endişelendiği belliydi. "Tanıdığım en mutlu kız sensin."

"Biliyorum. Bunu açıklayamam. O... onun varlığı felç edici." Ray

zile dokunurken Tammy omzumun üzerinden ona baktı. "Sipariş!"

Tammy başka bir şey söyleyemeden biftek ve yumurta tabağını kaptım ve onun standına doğru ilerledim.

"Buyurun," dedim tabağı önüne koyarken. "Size başka bir şey getireyim mi?"

Başını kaldırıp bana baktı ve dudaklarının kenarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Hayır, bu harika. Teşekkür ederim."

Başımı salladım. Ama hareket

etmedim. *Bara geri dön,*

Cooper. "Ee, nereden?"

Bifteğinin bir köşesini kesti ve çatalına takılı halde bana bakmak için durakladı. "Florida."

Lokmayı ağzına attı.

"Ah," dedim, sanki mantıklı bir şeymiş gibi. Onunla ilgili hiçbir şey mantıklı değildi. "İş mi, zevk mi?"

Bir şakayı hatırlayan birinin yapacağı gibi kamburunu çıkardı. "İkisi de değil."

Yumurtasına yumulurken, sarısını tabağına dökmesini izledim. Adam huzur içinde yemek istiyordu, bundan emindim ama hareket edemiyordum.

"Peki, nereye gidiyorsunuz?"

"Washington'a," diye kolayca

cevap verdi.

Midem alt üst oldu, kalbimin hayatım boyunca kurduğum hayallere saygıyla bağlı olan kısmını çekiştirdi. *Washington.* Olmak istediğim yerd, hayatımın gerçekten başlayacağını bildiğim yerd.

O noktaya kadar beni sadece rahatsız etmişti - meraklı, büyüleyici bir şekilde.

Şimdi beni kıskandırdı.

"Bu uzun bir yol. Yemek yiyip biraz enerji toplayalım iyi olur." Zorla gülümsedim. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

Vücudumun hareketlere geri dönmesine, müşterileri kontrol etmesine ve siparişleri teslim etmesine, para bozdurmasına ve insanlar gelip gittikçe selam ve vedalara seslenmesine izin verirken zihnim yarıştı. Hayatımda ilk kez beni rahatsız ediyordu - onların gelip gitmesi ve benim kalmam gerçeği.

Ben hep kalıyordum.

Masasının kenarına yirmi dolarlık bir banknot koyduğunu görene kadar masasından kaçtığımı fark etmemiştim, bu gitmeye hazır olduğunun bir işaretiydi. Çünkü o gidecekti, gidecekti ve ben kalacaktım.

Sıradan bir gün daha.

"Para alayım," dedim ve yirmiliğe uzandım. Başını salladı. "Gerek yok."

"Teşekkür ederim," dedim usulca, gülümseyerek. "Ve, hey, Washington'da iyi eğlenceler. Orası... ben de oraya gitmek istiyorum. Şimdi para biriktiriyorum. Hayalimdeki okul orada." Omuz silktim, ona neden söylediğimden emin değildim. Umursamadığından yüzde yüz emindim. "Terlemediğim bir Ekim ayı için sabırsızlanıyorum," diye ekledim kıkırdarak.

Gözlerimi onunkilere diktim, bara geri dönüp onu kendi haline bırakmaya hazırdım ama beni kısa sürede durdurdu.

"Gelmek ister misin?"

Çekindim. "Affedersiniz?"

"Washington'a. Benimle gelmek ister misin?"

Bir an için ona öylece baktım, sokakta koşan çıplak bir adama ya da benden bir milyon dolar borç isteyen birine baktığımı hayal ettiğim gibi.

Ve sonra güldüm.

"Delirdin mi sen? Seninle öylece gidemem," dedim, tüm bunların saçmalığı karşısında sallayarak. "Sen bir yabancısın. Adını bile bilmiyorum. Bir seri katil olabilirsin."

Beni izledi, kaşlarının arasında o lanet çizgiler oluştu ve sonra omuz silkti.

"Tamam."

Ağzını peçeteyle sildi ve ayağa kalkarken peçeteyi tabağına bıraktı. Kalbim yine boğazıma düğümlendi, çünkü o oturmadığı zaman

Bir kabinde, üzerimde yükseliyordu. En az bir metre boyunda, yağsız kaslı ve sert hatlara sahipti ve kazağının kollarını biraz daha yukarı iterek benim alanıma girerken gözleri benimkileri yakaladı.

"Soruma hiç cevap vermedin."

Yutkundum, bedenim garip bir arafta sıkışıp kalmıştı, ona doğru eğilmekle ters yöne doğru koşabildiğim kadar koşmak arasında kalmıştım.

"Seni ne mutlu eder?"

Kitaplarım, köpeğim, yoga, fırtına ne kadar karanlık olursa olsun güneşin her zaman geri gelmeyi başarması.

Ağzımı açtım, bu sefer cevap vermeye hazırdım, çünkü bu noktada cevapları kafamda binlerce kez gözden geçirmiştım, ama benden önce döndü, beni orada beni mutlu eden şeylerin bir listesi ve listenin yalan olduğunu her vuruşta fısıldayan bir kalple bıraktı.

Ön kapı arkasından kapanana kadar kabinden kıpırdamadım, sessizce kasayı açıp yirmiliğini yatırırken küçük zilin yankısı kulaklarımda çınlıyordu, para üstünü saydım ve Tammy ile vardiyamızın sonunda paylaşacağımız bahşış kavanozuna attım.

"Bu da neydi şimdi?" Tammy bir yığın kirli bulaşığı sırayla arka tarafa taşıdığımız büyük kovaya bırakarak sordu. "Onu sana çok yakın dururken gördüm, sonra uzaklaştı ve sen orada hayalet görmüş gibi durdun."

"Onunla gitmemi istedi."

"Ne?!"

Başımı salladım, elime bir bez alıp barı silerken kollarımı yabancı hissediyordum. "Washington'a gidiyor. Ona hayalimdeki okulun orada olduğunu söyledim. O da bana onunla gitmek isteyip istemediğimi sordu."

"Aman Tanrım!"

"Evet."

Tammy ellerini kalçalarına dayamış, kollarını havaya kaldırmadan önce başını çılgınca sallıyordu. "Gitmek zorundasın! Hâlâ burada ne yapıyorsun?!"

Gözlerimi devirerek alay ettim. "Oh, evet, Tammy. Gidip rastgele bir adamın arabasına atlayayım ve beni ülkenin öbür ucuna götürmesine izin vereyim."

"Um, evet. Bunu yap. Git. Şimdi." Elimden bezi aldı ve beni kapıya doğru itti.

"Tammy!" Kavrayışından sıyrıldım. "Bu delilik olur. Ve tehlikeli. Beni öldürebilir!"

"Evet, çünkü gerçekten katil tipine benziyor." "Tam olarak belirli bir görünüşleri yok," diye kestirip attım.

İçini çekti, yıpranmış elleriyle kollarımı kavradı. "Beni dinle Cooper. On altı yaşına bastığın günden beri bu lokantada çalışıyorsun ve yine o günden beri Washington'a taşınmak için para biriktiriyorsun. Şimdi buradasın, yirmi yaşındasın, hala Mobile'dan çıkmak için can atıyorsun ve hala hayatını 'biriktirerek' ve asla yapmayarak harcamak için çok akıllısın." Tammy durakladı, gözleri benimkileri arıyordu. "Sıkışıp kaldın, bebeğim. Ve bu sorun değil, hepimiz daha önce bir ya da iki kez sıkışıp kaldık. Ama işte bu, ayaklarını Mobile'ın çamurundan ve çok uzun zamandır evim dediğin o berbat yerden çekme şansın."

Kaşlarımı çattım, kalbim onun sözleriyle battı. Bu doğruduydu, sıkışmıştım ama bu planımın bir parçası değildi. O planımın bir parçası değildi.

"Ben... Ben henüz yeterli değilim."

"Evet, öyle," dedi ve iki yumruğunu da bahşiş kavanozuna uzatıp içindeki her bir doları çıkardı. Paraları paketledi ve önlüğümün cebine soktu. "Bu yardımcı olacaktır, geçen haftanın maaş çeki de bu sabah hesaplarımıza yattı. Yolda paranız biterse ya da Seattle'a vardığınızda yardıma ihtiyacınız olursa beni arayın. Ben ciddiylim." Başını salladı, yüzünde çılgın bir gülümseme vardı. "Yani, paramı kazı kazan biletlerinden başka neye harcıyorum ki zaten?"

Ellerim nemliydi ve onları sıkarken hâlâ başımı sallıyordum. "İçeri girip giremediğimi bile bilmiyorum."

"Gireceksin. Bu dönem olmasa bile gelecek dönem, bunu biliyorsun." "Ya beni kaçırırsa?!" Fısıltıyla bağırdım.

üzerine Tammy durakladı, sanki beni bir yabancıyla arabaya yeni fark etmiş gibiydi. Gözleri tekrar benimkileri bulmadan önce kapıya doğru fırladı. "Bak, bunun biraz çılgınca olduğunu biliyorum. Biraz korkutucu. Aslında, sanırım bu yüzden hiç çocuğum olmadı çünkü seni bunu yapmaya teşvik etmek pek de annece bir davranış değil. Ama Cooper, bu sabah ne dediğimi hatırlıyor musun?" Gözleri yeniden parladı. "Bunu *hissedebiliyordum*. Büyük bir şey olacağını biliyordum ve işte o an geldi."

"Benim yabancı bir çocuk tarafından kaçırılmam mı *iyi hissettirdi*?"

"Kaçırılmıyorsun, yeni bir hayata bedava yolculuk ediyorsun.

Telefonunu ver."

O anda ona bakmaktan başka bir şey yapamadım.

"Telefon." Parmaklarını şıklatarak söyledi. Ben uyuşuk bir şekilde cebimden çıkarır çıkarmaz cihazı elimden kaptı ve ardından ekrana dokunmaya başladı. "İşte. Konumunu hem ben hem de Lily ile paylaştım. Gözüm hep üzerinde olacak. Sen de her sabah ve her akşam beni arayıp kontrol et, tamam mı?"

"Wyatt ne olacak? Onu öylece eksik kadroyla bırakamam."

"İçin endişelenme." Elini salladı. "İdare ederiz." "Ve ailem-"

"Size her zaman bir insan yerine bir hata ve pişmanlık gibi davranan korkunç insanlar."

Tam olarak içime çekemediğim hava boğazımı sıkıyor, kalbim kaburgalarımın altında bir savaş davulu gibi çarpıyordu. "Yapamam... Bunu yapamam. I-"

"Evet, olabilir. Arabası var. Fark etmediysen diye söylüyorum, *çok yakışıklı*. Ve her zaman gitmek istediğin yere bedava bir bilet. Cooper," dikkatimi tekrar ona çekmek için adımı söyledi, yüzünü benimkiyle aynı hizaya getirirken elleri yine kollarımdaydı. "Bu kasabada *ölüyorsun*. Bedenin değil, ruhun." Gözleri sanki tecrübelerinden biliyormuş gibi benimkilere yalvarıyordu. "Hayatın güvenli olması gerekmiyor," diye ekledi gülerek. "Eğer öyle olsaydı, buna yaşamak demezlerdi. Sadece var olmak derlerdi. Ve sen yeterince uzun süre var oldun, bebeğim. Artık *yaşama* zamanı."

Gözlerim onunkiler arasında gidip geliyor, beynim ruhumla savaşıyordu.

Dikkatli ol.

Şansını dene.

Bu çılgınlık.

Bu eğlenceli

olabilir.

Ölebilirsin.

Sonunda yaşayabilirsin.

Onu tanı mıyorsun bile.

Tanımak istiyorsun.

Alabama'dan ayrılmak korkutucu.

Alabama'dan ayrılmak her zaman istediğin şeydi.

Tammy daha da yaklaşarak sesini fısıltıya indirdi. "Eğer kalırsan değersiz ailen seni kurutacak. Onlara izin verme. İşte bu, Cooper. Bu hayatın çağrısı." Omuz silkti. "Cevap verecek misin, yoksa çalmasına izin mi vereceksin?"

Sanırım o birkaç dakika içinde kör oldum, çünkü barın kenarından döndüğümü bile hatırlamıyorum. Üstü açık arabasını park ettiği yerden geri geri çıkmaya başladığı sırada ön kapıdan içeri girdiğimde kalbimin boğazımda hissettiği duyguyu ve yüzüme vuran güneşi zar zor hatırlıyorum.

"Bekle!" Seslendim, kendi sesimin tınısı sisi yardı. Durdu, güneş gözlükleri hiç düşünmediğim lokantanın önünü yansıtıyordu. Nefes almakta zorlanırken oradan ayrılırdım. "Sadece eşyalarımı almam gerekiyor."

Chapter 2

Mobile, Alabama

Bu delilik. Bu delilik. Bu delilik.

Kıyafetlerimi ve kişisel eşyalarımı aceleyle sahip olduğum tek spor çantasına tıktırırken bu üç kelime kafamın içinde tekrarlanıyordu.

Küçük yatak odamda uçarken Kalo ayak bileklerimin etrafında zıpladı, eşyaları omzumun üzerinden yatağa, açık çantamın yanına fırlattı. Yeterince yaklaştığımda yüzümü yaladı, *"Dışarı çıkmak ister misin?"* dediğim anda aynı heyecanla daireler çizdi.

"Yolculuğa çıkıyoruz Kalo," dedim ona, bir elimle başındaki yumuşak tüyleri karıştırırken. Avustralya çoban köpeği kırmasıydı, en fazla yirmi beş kiloydu ve gözleri hafifçe şaşı bakıyordu, bu da onu daha çok sevmeme neden oluyordu. "Bir adamla. Yeni tanıştığım bir adamla." Elimde mayomla durakladım. "Adını bile bilmediğim bir adamla."

Kalo başını yana eğmiş beni izliyordu, ben de güldüm ve mayoyu bir kenara bırakıp küçük banyoma koşarak gerekli eşyaları karıştırmaya başladım.

Hayatım boyunca Alabama'dan ayrılmayı hayal ettim. Ülkeyi geçmeyi, yeni bir hayata başlamayı, geçmişimi geride bırakmayı hayal etmişim. Şimdi o an geldiğinde, yıllar önce yapmam gereken ilk şeyin bir bavul listesi hazırlamak olduğunu fark ettim.

Çünkü paketlediğim hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Yoga pantolonu, *aralarında Çavdar Tarlasında Çocuklar'ın* çok yıpranmış bir kopyasının da bulunduğu en sevdiğim üç kitap, kot pantolon, Tammy ile on sekizinci yaş günümde çektiğimiz çerçeveli fotoğraf, bir düzine kadar gömlek ve atlet, saç bağları, saç fırçası, tıraş bıçağı, rastgele üç köpek oyuncacı ve eOkuyucum. Sadece iki kazağım ve bir çift botum vardı ve onları da çantaya attım, hemen ardından protez bacağım için ekstra astarım ve çoraplarım geldi.

Kendi başıma biriktirip biriktirip, son bacağıma geldiğimde sigortanın her birinden sadece bir set karşılaşmasından sonra, sonunda için ekstra malzemeleri alabildiğim günü hala hatırlayabiliyordum. birkaç tane geçirmiştım,

Ama artık büyümem bitmişti, kalıcı bacağımı almıştım. Babam sigortalı olduğu için bile şanslıydım ve sigortalı olmasının tek sebebinin, çalıştığı yerin daha sigortayı göremeden çekinden kesmesi olduğundan emindim.

Sadece yalnızken giydiğim ve Seattle'a varana kadar çantamda gömülü kalacağını düşündüğüm bir çift atletik şort ekledim. Tammy'nin bit pazarından benim için satın aldığı küçük Tayland Buda heykelim masamın köşesinden bana bakıyor onu yanıma almam için yalvarıyordu, ben de onu çantamın yan cebine sıkıştırdım.

Sonra odamın ortasında durdum ve bir zamanlar beyaz olan, ne kadar uzak tutmaya çalışsam da ailemin sigara dumanıyla kirlenmiş soluk sarı duvarlara baktım.

Odam küçüktü. Sekiz yaşımdan beri yattığım ikiz kişilik yatak tam ortada, aydınlanma posterimin hemen altındaki duvara yaslanmıştı. En ufak bir baskı uyguladığımda bile yaylar gıcırıyor ve inliyordu. Yanında duran masa da eski ve yırtık pırtıktı, eğrilmiş ahşabı birkaç yerinden çentiklenmişti. Kalo'nun köpek yatağı, çocukken çizgi film izlediğim ve gençken neredeyse hiç açmadığım eski kutu televizyonun altında duruyordu ve televizyonun altındaki rafta tek bir film bile yoktu, onun yerine kitaplarla dolu bir alan vardı.

Gözlerim Emerson'ın düzyazı ve şiirlerinin olduğu kitabıma takıldı ve onu da çantama attım.

Halı açık kahverengiydi ve her tarafı lekeliydi, penceremi örten şeffaf perde güve ısırıklarıyla doluydu. Tüm bunların ortasında ellerim kalçalarımdaya dururken, geride ne bırakırsam bırakayım tek bir şeyi bile kaçırmayacağımı biliyordum.

Spor çantamın fermuarını başka bir şey eklemeyi kapattım ve bir kolumun altına Kalo'nun yatağını, diğerinin altına da yoga matımı almadan önce omzuma attım. Odaya, hiçbir zaman evim gibi hissettirmeyen yere, hapishaneye son bir kez baktım ve sonra sonsuza dek sırtımı döndüm.

"Cindy," dedim gereğinden yüksek sesle, kanepede yatan annemin omzuna dokunarak. Ter, küllü sarı saçlarını alnına yapıştırmıştı ve gözlerini kısarak gitmemi söylemek için elini havaya kaldırdı. "Cindy, ben gidiyorum."

"Tamam mı?" dedi hışımla, kanepenin arka minderlerine doğru dönerek. "Ne istiyorsun lan, veda partisi mi?"

İçimi çektim. "İş için değil. Ben gidiyorum. Taşınıyorum."

"Tam zamanında."

Kanepenin yanında durdum, gözlerim annem olan hafif kemik ve deri yığınınını inceliyordu. Ondan geldiğime, onun içine inşa edildiğime inanmak zordu ama yine de paylaştığımız tek ortak şey soyadımız ve DNA'mızdı.

"Gerçekten gidiyorum," dedim tekrar, sesim kısık. "Yeni tanıştığım bir çocukla arabaya binip gidiyorum. Ve Alabama'ya asla geri dönmeyeceğim." Duraksadım, hem onun hem de kendim için bunun iyice yerleşmesine izin verdim. "Asla."

Annem ciğerlerinden çıkan kesik kesik nefesler dışında sessizdi ve bir an için tekrar uykuya daldığını düşündüm, ama sonra konuştu.

"Prezervatif taktığından emin ol."

Gözlerimi kapattım, neden kalbimin derinliklerinde bir yerde daha fazlasını beklediğimden, daha fazlasını istediğimden emin değildim. Bana hiçbir şey vermemişti, sadece almıştı, bugün neden farklı olsun ki?

Kendimi bildim bileli her sabah mısır gevreği yediğim katlanır masanın hızlıca bir şeyler karalayarak babam için bir not bıraktım, sonra da karavanımızın ön kapısından son kez geçip dumanı, pis kokuyu ve yara izlerini arkamda bıraktım.

Uzun bir nefes alıp gözlerimi lokantadaki çocuğun arabasına yaslandığı yere kaldırdığım anda durdum.

Bisikletimle evime dönerken beni takip etmişti ve ben de aynı bisikleti ön bahçeye bırakıp tek kelime etmeden koşarak içeri girmiştım. Ama işte buradaydı, beni bekliyordu ve yine aynı üç kelime kafamın içinde dönüp duruyordu.

Bu delilik.

"Doğru eşyaları topladım mı bilmiyorum," diye itiraf ettim, ayaklarım ona ve arabaya doğru ilerliyordu. "Dürüst olmak gerekirse ne alacağımdan emin değildim. Burası hâlâ sıcak ama Washington'da öyle olmayacağını biliyorum. Yine de arabada olacağız, o yüzden havanın nasıl olduğu çok da önemli değil sanırım. Sadece havayı ayarlayabiliriz. Yani sen yapabilirsin, çünkü bu senin araban. Havaya dokunmayacağım. Ya da radyoya. Söz veriyorum. Duvardaki bir sinek gibi olacağım. Ya da sinek değil, çünkü sinekler sinir bozucudur. Bir kelebek gibi olacağım. Kelebek olmadan önce kozanın tırtıl gibi." Aynı sorgulayan gözlerle bana bakıyordu ama ağzının kenarı gülümsemek için seğiriyordu. "Sorun olmayacağım, söylemeye çalıştığım şey bu."

"Bildğim iyi oldu."

Kolumun altındaki yoga matını ayarlayarak başımı salladım. Sadece üstü açık bir araba değil, aynı zamanda bir BMW olduğunu şimdi fark ettiğim arabaya yaslanmıştı. Ellerini lacivert pantolonunun ceplerine rahatça sokmuş, bir ayak bileğini diğerinin üzerine çaprazlamış beni izliyordu.

Dik durup yolcu tarafındaki kapıyı açtığında, Kalo yanımdaki çimleri kokladığı yerden fırladı ve hemen ön koltuğa atladı, küçük poposunu yere bıraktı ve nefes nefese bize bakarken dilini dışarı sarkıttı.

Benimle yüzleşmek için geri döndüğünde tek kaşını kaldırarak ona baktı.

"Kalo. Onu yavruyken kurtarmıştım." Omuz silktim. "Onu geride bırakamam."

Dudaklarını ıslattı ve meraklı bakışlarla Kalo'ya baktı. "Sen de bir kelebek gibi olacak mısın?"

Kalo fırladı, arka koltuğa atlamadan önce yüzünü yalayan küçük pençelerini göğsüne bastırdı.

Kıkırdadı, çenesindeki salyaları sildikten sonra bana döndü ve uzattığı eliyle omzumdaki çantayı hedef aldı. Çantamı bagaja yükleyip yoga matımı alırken aklımda hala bunun en aptalca fikir olduğuna dair nedenler vardı.

Kalo'nun yatağını arka koltuğa bıraktım ve o da hemen içine tırmandı, iki daire çizdikten sonra oturdu.

Sonra panik atak geçirdim.

"Bekle!"

Sürücü kapısının koluna uzanırken durakladı ama hâlâ rahattı, istediğimi yaparken yüzünde huzurlu bir ifade vardı.

Düzenli bir nefes alamıyordum, kulaklarım çınlıyordu ve parmaklarım körlemesine örgüme uzanıyordu. Omzumun üzerinden çektim ve uçlarını karıştırdım, zihnim yarışıyordu, sorular içimi yakıyordu.

"Adın ne senin?" "Emery."

"Emery ne?" "Emery

Reed."

Başımı tekrar tekrar salladım, hâlâ saç uçlarımı karıştırıyordum. "Pekâlâ, Emery Reed, hiç bir suçtan hüküm giydin mi?"

Güldü, sadece hızlı, şakacı bir havlamaydı, sesi sıcak ve rahatlatıcıydı.

"Hayır. Ya sen?"

Burnumu kırıştırdım. "Tabii ki hayır."

"Tamam."

"Tamam," diye kabul ettim ve sokağında bir aşağı bir yukarı baktım. Birkaç rampa aşağıdaki komşularımdan biri verandasında oturmuş meraklı gözlerle beni izliyordu. "Tehlikeli misin?"

"Öyle olsaydım, sana söylemezdim." "Ama değilsin, değil mi?"

Omuz silkti. "Sanırım öğreneceksin."

Alay ettim. "Ben ciddiylim. Sen... deli falan , değil mi?"

Bunun üzerine başını geriye attı ve tekrar güldü, gözleri benimkileri bulduğunda sıcağı. "Tabii ki öyleyim. Sen değil misin?"

O sırada aramızda ılık bir meltem esti, balkabağının hafif kokusu kanatlarında geziniyor ve bana tüm mevsim boyunca aldığım ilk sonbahar kokusunu veriyordu.

"Artık içeri girebilir miyim?" diye sordu, gözleri benimkilerden ayrılmadan.

Yutkundum ve sonra hızlıca başımı sallayarak, ben yolcu koltuğuna kayarken kapısını açtı ve kapıları aynı anda kapattık, sessiz gümürtüleri seçimimi sağlamlaştırdı.

Alabama'dan ayrılıyordum.

Washington'a gidiyordum.

Yabancı bir çocukla.

Yeni tanıştığım kişi.

Deli olduğunu yüksek sesle itiraf eden.

Motoru çalıştırdı, yumuşak mırıltısı kollarımda bir ürperti dalgası yarattı. Arabayı çalıştırıp hiçbir zaman bir yuva olmayan evimden uzaklaşırken törenle vedalaşmadı, anılar canlanmadı.

Örgümün ucunu neredeyse parçalıyordum, bu yüzden arkama attım, ellerimi kucağında birleştirirken sağ bacağımı zıplattım.

Karavan parkından çıktığımızda nihayet "Ben Cooper," dedim. "Cooper Owens."

"Memnun oldum Cooper."

Başımı salladım, bacaklarım

hâlâ zıplıyordu.

"Peki, neden Washington'a gidiyorsun?"

Kaşlarının arasındaki o tanıdık iki çizgi kırışırken ellerini direksiyonda değiştirdi. "Görmem gereken bir şey var."

"Şey, bu belirsiz ya da başka bir şey değil."

Cevap vermedi, I-10'ya girdi ve hızını arttırdı. Tepeden arabanın içine doğru esen rüzgâr şimdi daha fazla dönüyor, saçlarımdan tellerini toplayıp etrafımda döndürüyordu.

"Kaç yaşındasın sen?" Rüzgâra karşı bağırdım, kalbim hâlâ kaburgalarımın altında gümbürdüyordu, sinir sistemim tüm uyarı sinyallerini ateşlerken pratik bir çöküş içindeydi.

YABANCILARLA KONUŞMA.

YABANCILARLA ARABAYA BINME.

YABANCILARLA ÜLKE ÇAPINDA SEYAHAT ETME.

"Yirmi üç." "Ne iş yapıyorsun?"

Sanki sorum onu hayal kırıklığına uğratmış gibi başını salladı.

"Araba kullanıyorum." "Yaşamak için mi?"

"Hayır, şu anda olduğu gibi, şu anda araba kullanıyorum." "Demek istediğim bu değildi."

"Ne demek istedin?" diye meydan okudu, bakışlarını yola çevirmeden önce hızla bana baktı.

Kekeledim, ellerim etrafımda düzensiz bir şekilde sallanıyordu. "Bilmiyorum, kimsin sen? Seninle arabaya binmeye karar verdiğim için daha az korkmama yardımcı olacak bir şey söyle."

Durakladı. "Eğer seni öldürürsem, köpeğine bakacağıma söz veriyorum." Gözlerimi kıstım. "Komik."

Gülümsemesini ısırarak geri çekti ve yüzüne yavaşça yayılmasını, kum sarısı saçlarını dalgalandırmasını, güneşin yüzünün yarısına sıcak bir parıltı ve diğer yarısına serin gölgeler düşürmesini izlerken düşünce trenimi kaybettim.

"Bekle, biliyorum," dedim parmaklarımı şıklatarak ve arka cebimden cep telefonumu çıkardım. "Facebook'ta adın Emery Reed mi? Profiline bakıp seri katil olmadığına dair kendimi rahatlatabilirim."

"Benim Facebook'um yok."

Tereddüt ettim, kalbim göğsümde durdu ve sonra hayata geri döndü. "Facebook'um yok da ne *demek*? Herkesin bir Facebook'u var." Sinirlerim yeniden canlandı, başım kendiliğinden sallanmaya başladı. "Aman Tanrım, beni gerçekten öldüreceksin, değil mi? Aman Tanrım, aman Tanrım."

Birden araba sağa kırdı ve boğazımı bir çığlık yırttı, Emery bir yarı kamyonun kuyruğuna takıldı ve bankete çekmeden önce eski bir minibüsün önünü kesti, tekrar koltuğa yaslanmadan önce beni öne doğru uçurmaya yetecek bir güçle bizi tamamen durdurdu.

"Neredeyse kaza yapıyorduk!" Panikledim ve Kalo'nun iyi olduğundan emin olmak için arka koltuğu kontrol ettim. Sanki deli olan gibi yatağından aptal aptal bana bakıyordu.

"Hey," dedi Emery, dikkatimi tekrar ona çekerek. "Bunu yapıyor muyuz?"

Arkasından arabalar ve kamyonlar hızla geçiyordu, ben hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışırken her biri arabamızı *vınlayarak* sallıyordu. Sinirli değildi, yüzü sabırsızlıkla çarpılmamıştı, gözleri suçlayıcı ya da yargılayıcı değildi. Sadece beni izliyordu. Sadece bekliyordu. Bu bakışı biliyordum, çünkü hayatım boyunca beklemiştim.

"Bunu yapıyor muyuz?" diye tekrar sordu, sesi öncekinden daha da kararlıydı. "Yoksa yapmıyor muyuz?"

Ve belki de hayatımın en kaotik anında, I-10'nun kenarında, arabalar hızla geçerken ve bir yabancı beni yeni hayatıma götürmek için beklerken, gözlerimi kapattım, başımı sıcak deri koltuğa bastırdım ve ilk nefesimi aldım.

"Bunu yapıyoruz," diye fısıldadım, gözlerim hâlâ kapalıydı. "Tamam," dedi ve sonra dizimde bir el hissettim. Gözlerim fal taşı gibi açıldı, kalbim boğazıma kaçtı.

"Emniyet kemeri," dedi ve güneş gözlüklerini almak için orta konsola uzanmadan önce bacağını sıktı. Çerçeveleri yerine kaydırdı. "Ve umarım The Black Keys'i seviyorsundur."

Eli düğmeye uzandı, sesi yükseltti ve sonra otoyola geri çekildi, böylece benim çıldırmam sona erdi.

Kalo başını koltuklarımızın arasından çıkarıp ıslak burnuyla dirseğimi dürttü. Hala sersemlemiş bir halde ona baktım ve iyi olduğuma ikna etmek için uyuşuk bir şekilde başını okşadım.

Sonra derin bir nefes daha alarak olumsuz düşünceleri zihnimden silkeledim ve bunun yerine anı kucaklamayı seçtim.

Alabama'dan ayrılıyordum.

Washington'a gidiyordum.

Her zaman istediğim her şey, tam olarak hayal ettiğim gibi olmasa da nihayet gerçekleşiyordu ve ciğerlerimi terk eden sonraki nefes de arkasında beni içten dışa dolduran bir huzur duygusu bıraktı.

Sanırım o zaman bile hayatımın en büyük macerasının başlamak üzere olduğunu biliyordum.

Kim olduğumu, kim olacağımı ya da Washington'a vardığımızda nereye gideceğimi bilmiyordum. Yolda nerede duracağımızı, nasıl anlaşacağımızı ya da son durağımıza vardığımızda, vedalaşıp yollarımızı ayırdığımızda ne hissedeceğimi bilmiyordum.

Bunların hiçbirini bilmiyordum.

Ama o g nle, o çocukla ve o arabayla ilgili doğru hissettiren bir şey biliyordum.

Güneş tenimi ısıtırken ve rüzgâr sa larımlı savururken Alabama'ya *asla* geri d nmeyeceğimi biliyordum.

Ve on dakika sonra, eyalet sınırını geçtiğimizde gülümsedim.

Gülümsedim ve arkama bakmadım.

Babam anneme vururdu.

Bunun ilk kez olduğunu gördüğümde dokuz yaşındaydım, ancak bunun ilk kez olduğundan ya da sadece ilk kez tanık olduğumdan emin olamadım. O anı beynime kazınmıştı; Daryl'ın Cindy'nin yanağına bir tokat atarak onu duvara fırlattığı ve bugün hâlâ bir delik olduğu görüntüsü.

O zaman Daryl'ın kötü olduğunu düşünmüştüm.

Cindy ile yakınlaşacağımızı, kaçacağımızı düşünmüştüm ama öyle olmadı. Çünkü o da kötüydü.

Evimizde her zaman uyuşturucu vardı - kötü türden. Yüzünüzde kraterler oluşturan ve gözlerinizdeki hayatı aynı anda körelten türden. Ben de bunun dokuz yaşında başladığını hatırlıyorum. Belki de büyüdüğüm yıldı.

Gittiğim gün umursamayacaklarını biliyordum ama bir yanımda yine de tartışıp tartışmayacaklarını merak ediyordu. Ne de olsa mutfağımıza yiyecek koyan bendim. Faturalarımızın yarısını ödeyen bendim, çünkü çalışan tek kişi babamdı ve parasının çoğunu viski ve piyango biletlerine harcardı. Ama saat beşi geçiyordu. Daryl evdeydi ve gittiğimi biliyordu.

Ve hala telefonum çalmamıştı.

Arabanın motoru altımda uğuldarken ve rüzgâr saçlarımı savururken bedenim bir tür uyuşmuş trans halindeydi. Alabama'dan ayrıldığımızdan beri müziğin sesine hiç dokunulmamıştı ve ben sadece camdan Mississippi'nin süzülerek geçişini izliyordum. Bana Alabama'yı hatırlatıyordu. Hiç durmamış olmamıza aldırımıyordum.

Emery'nin konuşmamasını da pek umursamadım. Alabama'dan ayrıldığımızda, korkumdan sıyrılıp garip bir varoluş farkındalığına girdim. Bedenim arabadaydı ama zihnim yoga matımın üzerindeydi ve kendini yeni olasılıklara açıyordu. Bunun hayatımda büyük bir an olduğunu biliyordum.

her şeyi değiştirecekti ama yine de bunu kavramakta zorlanıyordum. Neredeyse uyuşmuş hissediyordum.

Louisiana'ya geçip tampon tampona trafiğe girene kadar Emery kadrana uzanmadı, müzikle birlikte rüzgar da azaldı.

"Sizce insanlar uzaylıların varlığını neden inkar ediyor?"

Sesi beni biraz şaşırttı ve Kalo arka koltukta başını kaldırdı, iç çekerek tekrar yatmadan önce eğik bir kulakla ona baktı.

"Şey, sanırım -"

"Sizce bunun nedeni, insanlar olarak hayatlarımızın olduğundan daha değerli olduğunu hissetmeye ihtiyaç duymamız mı?"

Ağzım hâlâ açıktı ama kapattım, gözlerim önümüzde duran Güney Carolina plakasındaydı.

"Yani *sonsuz* galaksi var - kaç tane olduğunu bile bilmiyoruz ve bir ton bulduk. Evren sadece bu... kütle, madde, zaman, uzay ve mesafeden oluşan *devasa* bir düzlem. Yine de nüfusumuzun çoğu bizim tek akıllı yaşam formu olduğumuzu, Tanrı'nın tek projesi olduğumuzu falan düşünüyor."

"Anladığım kadarıyla dindar değilsin," dedim sonunda. "Öyle misiniz?"

Beni neyin mutlu ettiğini sorduğu gibi, cevabı daha dudaklarımdan çıkmadan sorgulamama neden olacak şekilde sordu.

"Öyleyim ama senin düşündüğün şekilde değil."

Güldü, ellerini direksiyon simidinde değiştirdi ve dirseğini orta konsola yasladı. "Başka ne yolu var ki? Ya yüce bir güce inanırsın ya da inanmazsın."

Gözlerimle ön kolundaki zayıf kas çizgilerini takip ettim, direksiyonu tutuşundaki rahatlığa ve koyu renk güneş gözlüklerinin altından bile görünen özgüvene dikkat ettim.

"Evrene ve her şeyin bir nedeni olduğuna inanıyorum." Durakladım. "Ve evet, sanırım yüce bir ruha inanıyorum."

"Tanrı'da mı?"

"Sakallı ve asalı yaşlı beyaz adam gibi değil ama evet, Tanrı'ya inanıyorum."

"Neden?"

Omuzlarımı silkip ellerimi havaya kaldırırken yabancı bir sesle güldüm. "Bilmiyorum, ne demek *neden*? Bana diyorsun ki

kendinizden daha büyük bir şeye inanmıyor musunuz?"

"Ben bilime inanıyorum. Ve bilim bana, beni izleyen, kaderimi belirleyen ya da bu hayat sona erdiğinde hayatın sona ermeyeceğini vaat eden bir şey ya da birileri olduğuna inanmam için kesinlikle sıfır neden verdi." Bir yumrukla göğsüne vurdu. "Vücut çalışmayı durduruyor."

"Ben de bilime inanıyorum. Ama bilim bazen bir yere kadar gidiyor, sonra başka bir şey devreye giriyor."

"*Tanrım,*" diye alay etti, bana bakarken dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. "Belki," diye savundum.

Emery ağırlığını tekrar kaydırdı, trafik açılmaya başladığında eli direksiyonun altını kavramak için aşağı kaydı. "Bence din, her ne şekilde olursa olsun, sadece korkunun bir sonucudur. Ölme korkusu, yalnız kalma korkusu. Hepimiz özel olduğumuza, gökyüzündeki bir adamın kusurlarımıza rağmen her birimizi sevdiğine inanmak isteriz." Omuz silkti. "Ama gerçek şu ki biz sadece insanız. Sadece hayvanız. Ve öldüğümüzde, toprak ve böcekler için yiyecek oluruz. Yaşam döngüsü."

"Bu biraz ürkütücü."

"Bence rahatlatıcı."

Karşı çıktım. "Bu seni nasıl rahatlatıyor?"

Emery o sırada bana baktı ve ben sadece gözlüklerinin camlarında yansıyan kendimi gördüm. "Çünkü biz sadece radardaki bir işaretiz, Cooper. Tıpkı bizden önceki diğer hayvanlar gibi. Ve buradayken ne kadar çok şey alırsak alalım, her zaman geri vermek zorundayız."

Gözleri tekrar yola döndü ve bir kamyonun yanından geçip hızlanmadan önce sinyal sesini duydum. Emery müzik düğmesine uzandı ama ben onu durdurdum.

"Bekle." Elim bileğine dolandı ve bana baktı, parmakları hâlâ kadrının üzerindeydi. Elimi bırakıp boğazımı temizlerken yanaklarım ateşle kızardı. "Bir oyun oynamalıyız. Yolculuk oyunu. Yirmi bir soruya ne dersin?"

"Bu çok fazla."

Güldüm. "Tamam, peki, senin için uygun olan sihirli soru sayısı nedir Emery Reed?"

Gülümsemedi. "Sıfır tercih edilir."

"Ah, ama," diye yalvardım, yüzümü ona dönebilmek için koltuğumda biraz döndüm. Emniyet kemerimi omzumun üzerinden geçirdim ve protezimi diğer dizimin altına sıkıştırdım. Gözleri henüz bacağıma düşmemiş, onu incelememişti,

eksikliğimi fark etmemiştim. Fark edip etmeyeceklerini ve fark ederlerse ne zaman fark edeceklerini merak ediyordum. "Eğlendir beni. Kim bilir ne kadar süre bu arabada birlikte sıkışıp kalacağız."

Hâlâ cevap vermedi.

"10'a ne dersin?" "Bir."

"Beş."

Öfkelendi. "Peki."

Zaferle gülümsedim, parmaklarım uzun örgümü tekrar sarmak için çözdü. "Pekâlâ. İlk soru. Neden Washington'a tek başına gidiyorsun?"

"Tek başıma değilim."

"Evet, ," diye kestirip attım.

Tekrar yavaşladık, başka bir trafik dizisine çarptık. "Sana söyledim, bir şey görmem lazım."

"Biliyorsun, bu oyun bana *birazcık* bundan daha fazla detay."

Emery'nin çenesi gerildi ve göğsünün uzun bir nefes verişini izledim. "Büyükanmem yeni vefat etti ve Washington'da onun dünyada en sevdiği yer olan bir yer var. Orayı görmeye gideceğime dair bana söz verdirdi."

Yutkundum. "Onunla yakın mıydınız?" *Üzgün olduğumu* söylemek istemedim. Ölüm söz konusu olduğunda kimse bunu yapmazdı, gerçi hepimiz otomatik olarak bunu yapıyormuşuz gibi görünüyordu.

"İki soru oldu. Sanırım sıra bende."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Haklısın. Tamam, sıra sende. Ateş et."

"Neden bir yabancıyla arabaya binip ülkenin bir ucundan diğer ucuna seyahat ettin?" Çenem açık kaldı. "Hey, bu hiç adil değil! Gelmemi sen istedin!"

"Yapmadığımı söylemedim. Sana neden arabaya bindiğini sordum." Emery tek kaşını kaldırdı, dikkatini tekrar yola vermeden önce bir anlığına bana baktı.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. "Zaten Washington'a gitmek istiyordum. Bedava bir yolculuktu."

"Oh, hadi ama," diye azarladı, sözlerimi bana tekrarlarlarken sesi benimkini taklit ediyordu. "Biliyorsun, bana bundan *biraz* daha fazla ayrıntı vermezsen bu oyun yürümez."

, gözlerim geçerken küçük sarı çizgileri yakalamaya çalışıyordu. Ona gerçek bir cevap vermek istiyordum, ama henüz kendim de .

"O kasabada ölüyordum," dedim sonunda, sesim kısıktı. Acaba rüzgârdan beni duyabiliyor muydu? "Ve daha yaşama şansım olmadan ölmek istemiyorum."

Bu sözler karşısında ben de Emery kadar şaşırmıştım, kaşlarının arasında oluşan iki kırıxıklığı izlerken güneş gözlükleri yine yüzüme yansıdı.

"Benim sıram," dedim çabucak. "Neden seninle gelmemi istedin?" "Oh, bu çok kolay," dedi sırtarak. "Sen bir kızsın. Ve seksisin."

Tüm yüzüm sanki bir fırının kapağını açıp kafamı içine sokmuşum gibi yandı. "Ben... um..."

"Ne?" diye sordu. "Seksi olduğunu düşünmüyor musun?"

Güldüm ve örgümün kuyruğundan bir uç daha kopardım.

"Gerçekten bilmiyorsun," diye düşündü, merakla beni izliyordu. Artık ona bakamazdım. "Sadece şaka yapıyordum Cooper. Seksi olmanla ilgili değil, çünkü öylesin, ama neden gelmeni istediğimle ilgili."

Hâlâ ona dönmemiştim, dudaklarım dişlerimin arasında sıkışmıştı. "Peki, neden o zaman?"

Sessizdi, sadece arabasının ve trafiğin garip bir şekilde rahatlatıcı sesi aramızdaki boşluğu dolduruyordu. Ona tekrar bakmam için yeterince uzun süre durdu ve baktığımda, çenesi gergin bir şekilde yolu izliyordu.

"Çünkü içeriden ölümün neye benzediğini biliyorum" dedi.

Onu izledim, daha fazlasını bekledim. *Ve... ne? Ölmemi istemedin mi? Beni kurtarmak mı istedin? Ölmek için çok genç olduğumu mu düşündün? Ama devam etmedi, ben de bacağımı diğerinin altından çektim, ayaklarımı döşeme tahtasına diktim.*

"Lokantada bana beni neyin mutlu ettiğini sormuştun," dedim. "Peki ya sen? Seni ne mutlu eder?"

Emery tamamen gülümsedi ve bu gülümsemenin parlaklığı bana nasıl nefes alacağımı unutturmaya yetti. Dudaklarının köşelerindeki kırıxıklıklar, düz beyaz bir çizgi halindeki dişleri, yanaklarına doğru kaldırdığı güneş gözlükleri - her şey çok güzeldi. "Beş soru dediğimi biliyorum ama iki soruyla yetinmek zorundasınız. Geldik işte."

Kalo arkada belirdi, ben Saints futbol stadyumuyla birlikte uzaktaki ufuk çizgisini seyrederken dili ağzından dışarı sarkıyordu.

"New Orleans mı?"

Emery güneş gözlüklerini çıkarıp orta konsola bıraktı. "Umarım bamya seversin."

Otel güzeldi.

Gerçekten güzel.

Kapıya en yakın yatağın şiltesine uzandım, bacaklarımı uzatıp Kalo'nun başını okşayarak etrafıma bakındım. Fransız Mahallesi'nin tam ortasıydık ve odamızdaki yatak takımlarının ve perdelerin zengin altınları ve koyu kırmızıları bana zamanda geri adım atmışım gibi hissettirdi. Küçük bir odaydı ve mimarisi yirmili yıllardan fırlamış gibiydi, uzun kemerler ve karmaşık pencereler, ama muhteşemdi. Ve pahalıydı, bunu sormadan biliyordum.

Emery çantasını karşı yatağın üzerine bıraktı, gözleri ellerinde çantanın fermuarını açıp içindeki eşyaları çıkarıp yorganın üzerine yerleştirirken. Hâlâ etrafa bakıyordum, şehrin merkezinde, her şeyin olup bittiği yerde, bu kadar güzel bir otelde kalmanın ne kadar pahalı olduğunu midem bulanıyordu.

"Odanın parasını ödemeye yardım edebilirim," dedim sonunda, ama bu teklif boğazımı kurutmuştu. Birikmiş param vardı ama yine de birkaç ay daha para biriktirmeyi planlamıştım. Elimdekini sonuna kadar kullanmam gerekiyordu ve böyle yerlerde kalmaya devam edersek bu mümkün olmayacaktı.

"Gerek yok," dedi Emery, küçük siyah bir tuvalet çantası çıkardı. "Ben hızlıca bir duş alacağım, işim bittikten sonra sen de aynısını yapmak istersen. Sonra gidip yemek yiyebilir ve biraz keşfe çıkabiliriz?"

Midem altüst oldu ve bundan nefret ettim. "Elbette."

Gülümsedim, ellerimi kalçalarımın altına soktum, bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttım. Ayaklarıma baktı ve bir saniye içinde yüzümdeki tüm kan silindi.

İşte geliyor.

Bunu sormasını, işaret etmesini, bana acıma ve üzüntüyle bakmasını bekledim.

Ama o bunların hiçbirini yapmadı.

"Kıyasın," dedi, gerçekçi bir şekilde. "Yani, *gerçekten* kıyasın."
"1.80 boyundayım," diye kıkırdarak kendimi savundum. "*O kadar* da kısa değil." Emery kaşlarını çatı. "Daha uzun beşinci sınıf öğrencileri gördüm." "Duş almayacak mıydın?"

Sırıttı ve başka bir şey söylemeden banyoya yöneldi. Kapı arkasından kapandığında rahat bir nefes aldım ve çantamdan Kalo'nun mamasını almak için yataktan fırladım. Benzin istasyonundan aldığım küçük mama ve su kabı bir çocuk oyuncuğu gibi açıldı, düz tabaklardan kaseler yaptı ve su şişeme uzanıp kalan içeriği diğer kaseye boşaltmadan önce çakıl taşlarını içine döktüm.

"Yemek hazır," dedim ona, kulağının arkasını okşarken yataktan zıpladı ve önce yemeği mideye indirmeye başladı. Kollarımı başımın üzerine uzattım, pencereye doğru yürüdüm ve perdeyi açtım.

Sonbaharın en sevmediğim yanlarından biri olan güneş çoktan batmıştı. Günler çok kısa, güneş ışığı çok kısıydı ama New Orleans'ta gece vakti Mobile'da olduğundan çok daha parlak görünüyordu. Aşağıdaki caddeden ışıklar parıltıyordu, kalabalık zaten büyük ve gürültülü, gece canlı.

Getirdiğim kıyafetleri gözden geçirdim ve dışarı çıkmak için kesinlikle hazırlanmadığımı fark ettim. Arabada oturmak mı? Bunun için kıyafetlerim vardı. Ama Emery Reed ile New Orleans'ta dışarı çıkmak? Evet, hiçbir şeyim yoktu.

Önü düğümlü, sade, ince siyah bir tişört ve koyu renk bir kot pantolon giyerken duşun açıldığını duydum. Kıyafetlerimi kendi banyo malzemelerimle birlikte kenara koydum ve sonra tekrar yatağa uzanıp Emery'nin diğer tarafa yayılmış eşyalarına baktım.

Gözlerim giysi yığınları arasında gezindi ve ortasında aynı deriden ince bir kurdelenin bir sayfayı işaretlediği kalın, deri ciltli bir kitaba takıldı. Başımı eğdim ve yatakların arasındaki küçük boşluğu geçip kitabı almadan önce merakla inceledim.

Eşyalarına dokunmanın kibarlık olmadığını biliyordum, özellikle de sormadan, ama bu parmaklarımın yıpranmış kapağa sürtünmesini, kâğıdın yıpranmış kenarlarını izlemesini ya da ilk sayfaya çevirip gözlerimin içinde sıska, dağınık bir yazı bulduğunda biraz daha sık nefes almamı engellemedi.

Büyükannem bir günlük tutmamı istiyor.

Bana bunu aldı çünkü denememe yetecek kadar erkeksi görüldüğünü söyledi. Hâlâ yapmak istemiyorum ama o büyükannem ve benden ne isterse yapacağımı biliyor.

Terapistim birkaç ay önce bana bir günlük tutmamı söyledi ve ben de kibarca, tabii ki, ona siktir olup gitmesini söyledim.

Duygularım hakkında yazmamı istedi. Ona hiç duygum olmadığını söyledim.

Ama büyükannem düşüncelerimi yazmam gerektiğini, her birini neyin tetiklediğini görmek için iyi ve kötü günler hakkında yazmam gerektiğini söyledi. Gördüğüm rüyalar hakkında yazmamı istiyor. Bunu yazdığım için bile sinirliyim, o yüzden buna sadık kalacağımdan şüpheliyim.

Hiçbir şeye bağlı kalmam.

Kitabı kapattım, elimi ön kapağın üstüne koydum ve sanki biri beni görmüş gibi etrafıma bakarken gözlerim yuvalarından fırladı. Tek kişi Kalo'ydu ve son suyunu da içtikten sonra yatağa atlayıp ayakucunda iki tur attıktan sonra yere yığılırken bunu umursamıyor gibiydi.

Bu onun günlüğü.

Deriye tekrar bakarken kalbim kulaklarımda yüksek sesle atıyordu, yavaşça geri çevirip açmadan önce başparmağım kenarındaki dikişi izliyordu.

Bu yanlış. Bu özel bir şey. Bunun görülmesi gerekmiyor.

Odanın öbür ucundan yüksek sesli bir tropikal ritim duyuldu ve ben sıçradım, neredeyse dergiyi odanın öbür ucuna fırlatıyordum.

Telefonumdu ve başımı sallayıp günlüğün bulduğum yerde olduğundan emin olduktan sonra çalan cihazı yatağımın üzerinde bıraktığım yerden aldım.

"Merhaba, en iyi arkadaşım," diye cevap verdim, yatağımın kenarına otururken avuç içimi hızla atan kalbimin üzerine bastırdım.

"Bana 'merhaba, en iyi arkadaş' deme," diye tersledi Lily. "Neden konumunu benimle paylaştığına dair bir bildirim aldım? Ve NEDEN ŞU ANDA NEW ORLEANS'TASIN?"

Gözlerim banyoya kaydı, akan suyun sesi sessiz odayı doldurmaya devam ediyordu. "Çünkü Mobile'dan ayrıldım."

"Bunu görebiliyorum. Aslında küçük noktanın harita üzerinde hareket edişini izlemek biraz ürkütücü geliyor."

"Temelli."

Durakladı. "Bekle... sen... bu o mu? Aman Tanrım, Seattle'a mı gidiyorsun?!" Arka planda biri onu susturdu. "Kapa ,

Sanki biyoloji çalışmak için tam bir sessizliğe ihtiyacın varmış gibi." "Neredesin sen?" Gülererek sordum.

"Kütüphane. Temel derslerime girdiğimden beri orada yaşıyorum." Biri onu tekrar susturdu. "Isır beni!"

Lily Illinois Üniversitesi'nde üçüncü yılındaydı, yavaş ama istikrarlı bir şekilde konuşma terapisi diploması için çalışıyordu. Biz küçükken çok kötü peltek konuşuyordu ve eğer terapisti olmasaydı muhtemelen hala peltek konuşuyor olacaktı. Tıpkı kendisiyle birlikte çalışan kız gibi olmak, küçük çocukların konuşma bozukluklarını gidermelerine yardımcı olmak istiyordu. Sonunda bunu aştığında onun için ne kadar mutlu olduysam, o pelteklığe sahip olduğu için de o kadar minnettardım. Kusurlarımız bizi bir araya getirdi - onun konuşması, benim bacağım - ve onun arkadaşlığı olmasaydı liseyi bitiremezdim.

"Neden bana mesaj atmıyorsun?" Önerdim ama telefonu kapatmayacağını umarak kalbim sıkışmıştı. Artık telefonda çok az konuşuyorduk, neredeyse her zaman mesajlaşıyorduk ve onu özlemiştim. Bir kardeşe sahip olduğum en yakın şeydi ve onun ailesi, içinde doğru insanlar varsa bir evin gerçekten bir yuva olabileceğine inanmamın tek nedeniydi.

"Sanki," diye cevap verdi hemen. "Bekle, peki bindin mi? Araba mı kiraladın? Kafam çok karıştı."

"Bir erkekle birlikteyim."

Lily durakladı, sanki beni yanlış duymuş gibiydi. Onun yerinde olsaydım ben de aynı şeyi düşünürdüm. Erkeklerle konuşmazdım - bu her zaman daha çok onun uzmanlık alanıydı. "Bu çocuğu tanıyor muyum?"

"Hayır. Onu tanımıyorum bile."

"Bekle. Bir yabancıyla arabaya mı bindin?"

"Bu yüzden yerimi paylaştım," diye hatırlattım ona. "Aslında Tammy paylaştı. Ben çıldırmakla ve gitmemem için tüm nedenleri sıralamakla meşguldüm."

"Listeye birkaç tane daha ekleyebilirim!" diye bağırdı. "Kim o? Güvende misin? Ya bir *katilse*?!" Son kelimeyi fısıldadı, sanki telefonumdan onu duyabilirmiş gibi ya da belki de sonunda kütüphanede onunla birlikte olan diğer öğrencilere karşı düşünceli davranıyordu.

Güldüm. "Bak, söz veriyorum zaten ikimiz için de yeterince korktum. Ama o... hoş biri. Ve beni öldürmeyecek," diye ekledim burnumu kıvrarak. "Sanmıyorum."

"Gerçekten rahatlatıcı."

"En azından, eğer yaparsa, cesedi nerede bulacağınızı bilirsiniz."

"Hala yardımcı olmuyor."

Tekrar kıkırdadım. "Her şey kontrolüm altında," diye söz verdim ona. "O iyi bir adam." Bunu söylerken kendime inanıyordum, her ne kadar bunu destekleyecek bir kanıtım olmasa da. Henüz yoktu. Bu sözleri söylediğim zamanki kadar kendimden emin hissetmem için yeterli değildi.

Lily alay etti. "Sanki *iyi* bir *adam* olması umurumda da. Seksi mi?"

Lily bana soru üstüne soru sorup bunun neden delilik olduğunu sıralamadan önce gülme fırsatı bulamadım. Ama onun söylediği tek bir noktaya bile cevap vermem mümkün değildi, çünkü banyonun kapısı açıldı ve Emery buharın içinden sadece kalçalarına sardığı bir havluyla çıktı.

Birdenbire Lily'yi duyamaz oldum. Ellerimi hissedemiyordum. Ona bakmadan duramıyordum.

Tüylü saçları nemliydi, uçlarından boynuna ve göğsünün yağsız kaslarına, kaburgalarına, karnına, havlunun kenarına kadar su damlıyordu. Bir elini saçlarında gezdirip hafifçe karıştırırken gözleri elindeki telefona takıldı. Müzik çalıyordu ve duraklattı, konuşurken başını kaldırıp bana bakmadı bile.

"O tamamen senin."

Kolları çok kaslıydı. Karın kasları çok belirgindi.

Beli çok zayıftı.

Havlusu çok alçaktı.

Başımı sallayarak gözlerimi kapattım. "Gitmem gerek Lily. Seni sonra ararım. Seni seviyorum, hoşça kal."

"Bekle-"

Aramayı sonlandırıp telefonumu şarja taktıktan sonra kenara ayırdığım kıyafetlerimi ve içinde fazladan astar ve çoraplarımın olduğu küçük çantayı alıp Emery'ye bir kez daha bakmadan banyoya daldım.

Banyo suyunu akıttığımda hala nefes almıyordum, lokanta üniformamı çıkardım ve kendimi küvetin kenarına yasladım. Protezimi çıkarırken yerdeki kumaş yığınınına baktım ve o üniformayı bir daha asla giyemeyeceğimi fark ettim.

Sekiz yıldan uzun bir süredir yapıyor olmama rağmen, bacağımı çıkarmak bana hala ilk yaptığım zamanki kadar garip geliyordu. Ellerim artık otomatik pilotta hareket ediyordu, oysa eskiden işlem boyunca tökezler, basit bir tıklamayla tüm parçaları serbest bırakacak pimle uğraşırlardı. I

Ellerimin bacağımı , altına giydiğim kalın çorapları kaydırışını uyuşmuş bir şekilde izledim. Ardından oraplarımı teker çıkardım, ardından astarımı çıkardım ve sonra yara izimle yüz yüze .

Kendimi tamamen suya bırakmadan önce güdüğümü temizlemek için acele etmedim, sıcak su boynuma kadar gelirken iç çektim. Saçımı yıkamadan ve astarımı temizlemeden önce bir süre ıslanmama izin verdim, sonra kabarık havlulardan biriyle kurulandım, yeni astarımı ve çoraplarımı giydim ve güdüğümü protezin içine geri kaydardım, yerine oturana kadar dizlerimi oynatmak için ayağa kalktım.

Banyo aynası buğulanmıştı ve elimi camın üzerinde gezdirerek yüzümü görebileceğim kadar büyük bir daire çizdim. Vücudumun neye benzediğini biliyordum. Minyon çerçevesini biliyordum - neredeyse hiç olmayan göğüs, dar kalçalar, bronz, illi ten. Sol uyluğumun sağ uyluğumdan daha ince olduğunu ve dizimin hemen altında düzensiz, doğal olmayan bir kesikle sonlandığını da biliyordum. Bacağım ayağımdayken bile, kalçamı ve dizimi kalınlaştıran çoraplarla bile, neyin eksik olduğunu asla unutmadım. Bir daha asla sahip olamayacağım şeyi hiç unutmadım.

Giyinirken uzun, ıslak saçlarım sırtıma yapıştı ve parmaklarımı saç tellerimin arasından geçirmeden önce avuçlarımın arasına kalın bir damla keratin yağı damlattım. Gözlüklerim olmadan zar zor görebiliyordum, ki bu benim için sorun değildi ve tamamen giyinip banyonun kapısını açana kadar gözlüklerimi yerine takmadım.

Banyodan ıktığımda Emery'nin gözleri beni buldu ve bir kolumun altına sıkıştırdığım buruşuk üniformam ve diğer elimden sarkan tuvalet antamla kapıda durdum. Hareket etmeyi, yatağıma geri dönüp Kalo'nun yanına oturmayı planlıyordum ama gözleri benimkileri bulur bulmaz beni sabitledi. Toms'uma kadar yavaşça inerken daha çok el gibi hissettim. Beni güçlü ve istikrarlı bir şekilde içlerine almaları, kollarımı sararak beni yerimde tutmaları, hareket etmek bir yana nefes almamı bile imkânsız hale getirmeleri.

Gözleri otel odasının ışığında daha koyuydu ve bir elini tembelce saçlarında gezdirirken saçları hâlâ nemliydi. "Henüz o kadar aç değilim, ya sen?"

"Bekleyebilirim," diye yalan söyledim, ayaklarım nihayet yeniden hareket etme kabiliyeti bulurken midem protesto edercesine gurulduyordu. Kirli giysilerimi spor çantamın yan cebine soktum, Emery'nin yüzüne dönerken bileğime yeni bir saç bağı geçirdim.

"Güzel. Yemekten önce birkaç bara gidelim o zaman."

"Tamam."

Bana baktı. "O kadar korkmuş görünme."

"Değilim," diye tekrar yalan söyledim. Günlüğü çantasına geri tıktığı yerden dışarı fırladı ve gözlerimi ondan ayırıp tekrar ona çevirdim.

Emery ayağa kalktı. "Her şeyden önce kostümlere ihtiyacımız var."

"Kostümler mi?"

Odayı geçip yanıma geldi, aramızda beş santimden az mesafe varken durdu, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirirken kendi bedeni benimkinin üzerinde yükseliyordu. "Cadılar Bayramı'ndayız, değil mi?"

Yirmi birinci yaş gününe daha üç ay vardı, bu yüzden içki içmediğimi söylemem sürpriz olmamalıydı. Ama öyleydi. Her seferinde. Çünkü henüz bira içmek benim için *yasal* olmasa bile, bir tane istemem hala *normaldi*. Ama istemiyordum. Hiç içmedim.

Bunu Emery'ye Bourbon'daki bir sokak arabasından rastgele saç bantları seçip birbiri ardına kafama takarken ve başını yana eğip beni izleyerek gece için ne olmam gerektiğine karar vermeye çalışırken söyledim. Gözünün üzerinde bir korsan bandı, saçının üzerinde bir bandana ve sol kulağına takılmış sahte bir altın küpe vardı. Belindeki kahverengi deri kemere takılı bir korsan kılıcıyla görünümünü tamamlıyordu.

Benim için seçim bir kedi ile bir şeytan arasındaydı.

İkisi de mantıklı değildi, çünkü kedilere alerjim vardı ve günah listem beş satırdı, en kötüsü de on üç yaşındayken Bay Harold'ın dükkanından bir sırt çantası çalmış olmamdı.

Yine de Emery şeytan boynuzlarının bana uygun olduğuna karar verdi ve kırmızı plastik bir dirgen ve kuyruk kemiğimden garip bir şekilde sarkan bir kuyrukla donatıldıktan sonra Bourbon Caddesi'nin kaosu tarafından yutulduk.

Her şeyi algılamak için gözlerimi yeterince açamıyordum. Caddeyi dolduran, barlara girip çıkan yüzlerce insan vardı, hepsi kostümler giymiş ve boyunlarını kat kat boncuklarla süslemişti. Mardi Gras bile değildi, ama o şehirdeki herkesin kutlama yapması ve plastik kolyeler için deri göstermesi için öyle olması gerekmediğini çabucak öğrendim.

Emery dirseğimden tutup beni kendine doğru çekti, caddenin özellikle kalabalık bir bölümünden geçerken gözleri karşıdaki bir bardaydı.

mesafe.

"Sanki daha önce hiç blok partisine gitmemişsin gibi," dedi, ağzı kulağıma yakındı.

Sadece güldüm, bakışlarım yeni bir şey bulmadan önce bir sahneyi çok uzun süre yakalayamadı. "Görmedim. Bu... delilik. Çok fazla insan var ve çok gürültülü!"

"Ve kokuyor," diye ekledi ve ben yine güldüm. Haksız değildi.

Bara varana kadar yol boyunca Emery bana rehberlik etmek zorunda kaldı, özellikle de yol boyunca geçtiğimiz her sokak sanatçısına uğradığım için. Saksafon çalanlar, alev atanlar, sihirbazlar, voodoo doktorları, boncuk satıcıları ve "İsa İzliyor" yazılı pankartlar taşıyan bir grup dini protestocu vardı. Bakacak o kadar çok şey vardı ki hepsini görmek imkansızdı, ama yine de denedim, her şeyi ilk kez gördüğüm için gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Bir şey istemediğine emin misin?" Emery girdiğimiz ilk barda canlı müzik eşliğinde bağırdı. Bir *el bombası* sipariş etmişti, bu da beni onun hayatı için endişelendirdi.

"Suya hayır demem."

Kaşları birbirine çatıldı, yüzünde meraklı bir ifade belirdi, sonra bana su ısmarladı ve kendimi dayadığım taburenin yanındaki tabureye oturdu.

Koltuklarımızda döndük, akustik gitar çalan orta yaşlı adamın küçük sahnesinin etrafında toplanan bekârlığa veda partisiyle yaptığı şakaları dinledik. Barın bu kadar kalabalık ve gürültülü olmasına rağmen aynı zamanda bu kadar samimi ve rahat hissettirmesi ilginçti. Sanki hepimiz akşam için yeniden bir araya gelmiş bir grup eski arkadaş gibiydik.

Sahnedeki adam "Sweet Caroline" versiyonuna başlarken ben de suyumu yudumluyordum. Boştaki elim dalgın bir şekilde sol uyluğumu ovuyordu ama Emery'nin gözleri parmaklarıma takıldığında sadece ritme ayak uyduruyormuş gibi yapıyordum. Bazen hayalet ağırlar oluyordu, bazen de sadece iğne batması gibi, bacağım uyuyormuş gibi hissediyordum ve şu anda ayaklarım o bar taburesinden sallanırken ikisinin bir kombinasyonunu yaşıyordum.

Orada uzun süre kalmamıştık ki aynı anda iki şey oldu, neredeyse o kadar senkronize oldular ki planlı olduklarını düşündüm.

Bir tanesi, göğüs bölgesinden biraz daha büyük, sevimli bir esmer, Emery'nin bacaklarının arasına uzanmış, kulağına bir şeyler fısıldamak için eğilirken göğsü doğrudan onun görüş alanına giriyordu. Kıpırmızı kesildim, gözlerim yaşardı.

Gözlerimi sahneden ayırıp tekrar sahneye baktım ama görüş alanım, bana sırttan siyah saçlı, dövmele bir adam tarafından kapatılmıştı.

"Su, ha?" dedi, yarısı boşalmış plastik bardağını yatıştırırken. "NOLA'da çok sert olduklarını biliyordum ama kimse beni senin gibi kızlar konusunda uyarmadı."

Yanaklarım iki kat ısındı ve bir yudum daha alırken dudaklarımdan gergin bir kahkaha fırladı.

Benim yaşlarımda, belki biraz daha yaşlı görünüyordu ve bir dirseğini sağımdaki bara dayayarak beni Emery'den ve bekârlığa veda partisindeki iri göğüslü esmer kızdan ayırdı.

"Ben Vinny," dedi elini benimkine uzatarak. Ön kolunun tamamı mürekkeple kaplıydı ve elimi onunkine doğru kaydırırken gözlerim mürekkebin çizgilerini takip etti.

"Cooper."

Sırtı ve elimi elinden bıraktıktan sonra şeytan boynuzlarımdan birine dokundu. "Bunları kazanmak için ne yaptın, Şeytan?"

Suyumun geri kalanını yuttum, boş bardağı barın üzerine bıraktım ve hemen saçıma uzandım. Omzumun üzerinden çekmeden önce enseme topladım, soğukkanlı davranmaya çalışırken ellerim saçlarımdan uçlarıyla oynadı.

"Bir keresinde bir sırt çantası çalmıştım."

Vinny güldü. "Bela olduğunu biliyordum."

Nereli olduğumu sordu, ben de tam izlendiğimi hissettiğim anda cevap verdim. Vinny bir keresinde Mobile'de geçirdiği bir geceyle ilgili bir hikâye anlatmaya başladı ama tek bir kelimesi bile kayda geçmedi çünkü Emery'nin bacaklarının arasında hâlâ o kız vardı, sırtı bana dönüktü, dudakları kulağına kim bilir neler fısıldıyordu ama gözleri lazer ışınları gibi üzerimdeydi.

Bakışlarının ardında hiçbir duygu yoktu, ifadesi gece vakti bir gölet kadar pürüzsüzdü. Bir eli neredeyse kucağında sürünen esmerin belindeydi, diğeri içkisine sarılmıştı ama gözleri benimkilerdeydi, bana cevaplayamayacağım bir şey soruyor ya da belki zaten bildiğim bir şeyi söylüyordu.

Dikkatimi tekrar Vinny'ye vermeden önce sadece bir saniye bakışlarını üzerimde tuttum ve o anlatmaya devam ederken başımı sallayıp gülümsedim. Emery'nin gözlerini hâlâ üzerimde hissedebiliyordum, onu çevremde görebiliyordum ve Vinny'nin söylediklerine odaklanmaya çalışırken boynuma bir sıcaklık yayıldı.

"Yani, sadece bu gece için mi buradasın?"

Başımı salladım. "Evet. Sadece ."

Vinny biraz daha yaklaştı, nefesinde belirgin bir viski kokusu vardı. Bana babamı hatırlattı, hem de en kötü şekilde ve içimden gelen yaltaklanma dürtüsüne karşı savaştım. "O zaman bunun tadını çıkarmaya ne dersin?"

Yutkundum, Vinny eğilirken gözleri dudaklarıma kayd ve kalbim hızlandı. Çok tatlıydı ama beni öpmesini istiyor muydum? Onunla *gecenin tadını* istiyor muydum?

Parmaklarım saçımı ördükleri yerde durdu ve Vinny'nin omzunun üzerinden Emery'yi aradım ama orada değildi.

"Hey."

Sesini duyunca biraz sıçradım ve başımı çevirip ona baktım. Vinny'nin üzerinde yükseliyordu, şu anda bar taburemin önünde duruyordu ve sağında duran adama selam bile vermiyordu.

"Bir şeyler hazır mısınız?"

Başımı salladım, dikkatimi tekrar yeni arkadaşşıma verdiğimde içimi bir rahatlama kapladı. "Üzgünüm, şeytanın beslenmeye ihtiyacı var. İyi geceler Vinny."

"Evet, iyi geceler Vinny," diye tekrarladı Emery, dövme adama bakarken çenesi taş gibi sertleşmişti.

Vinny daha dik durdu, barla arasına mesafe koydu, gözleri Emery'nin üzerinde dolaştı, etkilenmemişti, sonra tekrar benimkini buldu. Bardan içkisini alıp sahnenin önündeki kalabalık dans pistine dönmeden önce başka bir şey söylemedi.

Emery onun gidişini izledi, gözleri tekrar benimkileri bulana kadar yüzünde bir çatıklık vardı. Yüz ifadesi yumuşadı ve bana elini uzatarak bar taburesinden inmeme yardım etti.

"Şansın nasıl Cooper Owens?"

"Demek içki içmiyorsun," diye düşündü Emery, ben ellerime lezzet damlayan Po-Boy sandviçinin son lokmasını mideye indirirken. Son lokmayı çiğnerken ne kadar çirkin görüldüğüm umurumda bile değildi, arka cebime koyduğum peçetelerle ellerimi silmeden önce ambalajı Harrah's Casino'nun dışındaki çöp kutusuna attım.

"Hayır," diye mırıldandım, dudaklarımın kenarlarını sildim ve peçeteleri de çöp kutusuna attım. Emery beni izledi

Eğlenen bir gülümsemeyle ellerini ön ceplerine soktu. Bir şey yememişti, onun yerine bir içki daha içmeyi tercih etmişti ama bu benim bir şeyler atıştırmamı engellemedi. "Hiç yemedim."

"Henüz yirmi bir yaşında olmadığın için mi, yoksa başka bir nedeni mi var?" sordu, geçmem için büyük cam kapıyı açarak.

Çalan ziller, tezahüratlar ve kahkahalardan oluşan bir senfoni bir anda üzerime çöktü ve ön kapıda duran bir adam kimliğimi alırken gözlerimi kıstığım bir sigara dumanı bulutuyla birleşti. Tammy'nin bana şaka olsun diye aldığı sahte kimlikte ve onu hiç kullanmamıştım - hiç ihtiyacım olmamıştı - ama işe yarayacak kadar yasal görünüyordu çünkü adam ikinci bir bakış bile atmadan bana geri verdi ve bir sonraki Emery'ye baktı.

Para tekrar elime geçmeden önce kontrol edeceği için endişelenecek zamanım bile olmadı ve geniş gözlerle etrafıma bakmaya devam ederek parayı arka cebime attım. Hayatımda ilk kez bir kumarhaneye giriyordum ve makinelerin parlak ışıklarını, arkadaki masaların etrafında toplanan kalabalığı, interkomdan birinin oyuncu kartıyla on beş bin dolar kazandığını duyuran adamın sesini taradım.

Emery tekrar yanıma geldiğinde "Annemle babam içiyor," diye cevap verdim.

Dış koridordan bara doğru yürürken kaşları çatıldı, gözlerim hâlâ çeşitli makinelerde geziniyordu. "Ve sen bilmiyorsun."

"Aynen öyle."

Başını salladı ve ona hiçbir şey söylememiş olmama rağmen söylemek istemediğim her şeyi anlamış görünüyordu.

Emery barda bir Tom Collins ısmarladı, yanında bana bir su getirdiğinden emin olduktan sonra bizi kumar makinelerinin ortasına götürdü.

Yürürken makinelere göz atarak, "Tamam, zehrini seç," dedi. Güldüm.

"Ben de pek kumar oynamam."

"Senin için değil," dedi hemen. "Benim için. Bir makine seç."

Seçenekleri incelerken dudağımı çiğnedim, burnumu sıktım. Birkaç sıra ötede, üzerinde büyük bir ekran olan ve her tarafı doğum günü hediyeleri gibi sarılmış kutularla dolu boş bir yer gördüm. Ekranın her yerinde flamalar, parti patlayıcıları ve dans eden çizgi film insanları vardı ve omuz silkerek onu işaret ettim.

"Bu eğlenceli görünüyor."

İşaret ettiğim makineyi bulana kadar parmağımı takip etti, sonra sallayarak bizi makineye doğru yönlendirdi ve yanına oturabilmem için boş bir bar taburesi çekti. Emery yirmi dolarlık bir banknot attı ve makine canlandı, gürültülü, şapşal bir ses bize hoş geldiniz diye bağırdı.

Maksimum bahis için düğmeye bastı, gözleri ekranda dönen çizgilerdeydi. "Ailenle iyi geçinmiyorsun," dedi ve makine bahse girdiğinin yarısı kadar bir ödül verdi. Tekrar düğmeye bastı.

Bu bir soru değildi ama yine de cevapladım. "Dürüst olmak gerekirse onlar gerçek ebeveyn değiller. Daha çok oda arkadaşı gibiler."

"Gittiğin için kızdılar mı?"

Dudaklarımdan kuru bir kahkaha döküldü. "Fark etmediler bile."

Uzun bir süre bana baktı ama ben gözlerimi ekrandan ayırmadım ve bir sıra parti flaması sayesinde üç dolar kazanmasını izledim. Benimle birlikte ekranı izleyerek düğmeye tekrar dokundu.

"Peki ya sen?" diye sordum. "Ailenle yakın mısınız?"

"Hayır," diye kolayca cevap verdi. "Kötü insanlar oldukları için değil. Aslında oldukça mükemmeller," diye itiraf etti, sanki bu gerçekten nefret ediyormuş gibi. "Ama ben kimseyle gerçekten yakın değilim."

"Seçimle mi yoksa koşullarla mı?"

"İkisi de." Makine üzgün bir kornayla cümlesini noktaladı. Bu bahsi kaybetmişti. "Ben geçinmesi pek kolay biri değilim."

"Yani yakın olduğun kimse yok mu?" "Artık yok."

Devam etmesini, *artık yok'un* ne anlama geldiğini söylemesini bekledim ama içkisini yudumladı ve parmağıyla maksimum bahis düğmesine tekrar dokundu.

"Yani eskiden yakın olduğunuz biri mi vardı?"

Emery durakladı, gözleri ekrana geri dönmeden önce benimkilere kaydı. "Büyükannem."

salladım, günlüğünün ilk sayfası arabadaki konuşmamızla birlikte hafızamda canlanırken kalbim boğazıma düğümlendi.

"Nasıl biriydi?"

Makineye koyduğu yirmi dolar şimdi altı dolar yetmiş iki sente düşmüş olsa da biraz gülümsedi. "Sessiz ve nazik biriydi. Sadece insanları değil, dünyayı da çok dinlerdi." Sonra bana baktı. "Bana onu hatırlatıyorsun."

"Öyle mi?"

Emery başını salladı. "İşte bu, son bahis." Başını makineye doğru salladı. "Bence son dönüşü sen yapmalısın."

Konuyu değiştiriyordu ve ben de ona izin verdim, plastik düğmeyi düz bir avuçla patlatırken gözlerimi kapattım ve dilimi dışarı çıkardım. "Büyük para, whammies yok!" diye bağırdım.

Emery gülümsemesini bastırđı, meraklı gözlerle makine yerine beni izliyordu.

Omuz silktim. "Hep bunu söylemek istemişimdir."

Çizgiler aydınlandı ve ekran temizlendi, birdenbire oturmadan önce gördüğüm gibi sıra sıra minik hediyelerle doldu.

"olsun," diye güldü Emery. "İkramiyeyi aldın." "Aldım mı?!"

"Bir kutu seç."

Koltuğumda zıpladım, kutu üstüne kutu seçtim, bazıları ödölümüzü ikiye katladı veya bizi bonusun yeni bir seviyesine gönderdi. Ne zaman fiyasko olmayan bir kutu seçsem çığlık atıyorduk, küçük bir kalabalığın dikkatini çekiyorduk, hepsi gülüyor ve bizi destekliyordu. Oyun sona erdiğinde, yatırdığımız son üç dolar beş yüz yirmi ikiye yükselmişti ve makine kazancımızı sayarken alkışlar arasında birkaç ıslık sesi duyuldu.

"Bunun inanamıyorum!" Parmaklarım saçlarımın ucunu omzumun üzerinde döndürürken ciyakladım.

Emery *bilet yazdırma* düğmesine *bastı* ve gülerek ayağa kalktı.

"Gerçekten şanslıydın, otoyoldaki bir kuruş gibi," dedi. Boynumu bükerek ona baktım, çenesinin ve elmacık kemiklerinin keskin kenarları kumarhane ışığında gölgelerle vurgulanıyordu. Biraz korkutucu görünüyordu.

Biraz güzel görünüyordu. "Belki de

sana Copper demeliyim." Yüzümü

buruşturdum. "Lütfen, yapma."

"Çok geç."

Sonra o güldü, ben de güldüm ve arabalı yabancı artık o kadar da korkutucu görünmüyordu.

Ertesi sabah alarmımın hafif sesiyle uyandım ve gözlerim hızla açıldı, ellerim Emery'yi uyandırmadan önce cihazı kapatmak için çabaladı. Oda tekrar sessizleştğinde, ona doğru bir bakış attım.

Büyük yorganın altında hâlâ bir yumrudan ibaretti, kenarları yatağın altına sıkıştırıldığı yerden kurtulmuştu. Bir ayağı dışarı çıkmış ve yatağın kenarından sarkıyordu, saçları da diğer ucundan dışarı çıkmıştı, bu da orada bir insan olduğunun tek kanıtıydı.

Derin bir nefes aldım ve usulca bıraktım, bir elimi yüzümde gezdirdim, gözlerim yukarıdaki bembeyaz tavanı kaplayan karmaşık desenlere odaklandı. Kalo yanımda oflayarak başını kalçama yasladı ve o tekrar uyuyana kadar kulaklarının arkasını ovdum, zihnim yavaşça uyandı.

Dün gece eğlenceliydi ve tanımadığım biriyle ülkeyi baştan başa gezme fikri, güneş yeni bir güne doğduğu için biraz daha az çılgınca geliyordu ama yine de günün nereye varacağını, yolculuğun bizi nereye götüreceğini merak ediyordum. Emery'ye tekrar baktım, bakışlarım günlüğünün komodinin üzerinde yüzüstü durduğu yere takıldı, sayfalar bir gece önce yazdığı yeri işaretlemek için tahtaya yaslanmıştı. Çabucak uyuyakalmış gibi yapmıştım, bir yandan da sayfanın üzerindeki karalamalarını dinliyor, ne yazıyor olabileceğini merak ediyordum.

Onun günlüğünü okumuyorsun, diye kendimi azarladım ve protezimi almak için yorganın altına uzanmadan önce derin bir nefes daha aldım. Asla protezim takılıyken uyumazdım ama Emery'nin önünde çıkarmak da istemiyordum... henüz değil. Bu yüzden, ışığını kapatana kadar bekledim, nefesi yumuşak bir horlamaya dönüşene kadar ve sonra dikkatlice çıkardım, benimle birlikte çarşafın altına soktum.

Yerine oturduktan sonra yavaşça doğruldum ve bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladım. Pantolonumun paçasını yuvarlamadan önce protezi tekrar ayarladım.

Yoga pantolonumu üzerine indirdim ve yerine oturana kadar dizlerimi oynatarak ayakta durdum.

Elimden geldiğince sessiz bir şekilde ayakkabılarımı giydim ve yoga matımı kolumun altına sıkıştırarak kapıya doğru ilerledim. Oda hala çoğunlukla karanlıktı, perdeler ortadaki küçük bir şerit dışında kapalıydı, bu da yüzüme düşmemem için yeterli ışık sağlıyordu.

"Bunu burada da yapabilirsin," diye mırıldandı Emery, ama sesi sessiz odada o kadar derin ve yüksek çıkmıştı ki yerimden sıçradım.

Hızla çarpan kalbimin üzerine bir avuç içi koyarak ona döndüm ama o hâlâ yorganın altındaydı.

"Sorun değil," dedim sonunda, sesim fısıltı halindeydi, sanki onu uyandırmaktan hâlâ korkuyordum. "Bunu yalnız yapmayı tercih ederim. Yakında döneceğim."

Yorganın altında bir hareketlenme oldu ve sonra bir kol dışarı çıktı, bir başparmağını anlayışla kaldırıp tekrar yorganın altına çekti.

Gülümsedim ve kendimi koridora bıraktım.

Otelin spor salonu genişti, üç duvarı da son teknoloji aletlerle kaplıydı ama şansına o sabah boştu. Matımı Fransız Mahallesi'ne bakan büyük pencerelerin önündeki boş alana serdim ve kollarımı başımın üzerine uzatarak yavaş yavaş canlanmaya başlayan şehre baktım.

Hazır olduğumda kendimi oturur pozisyona getirdim ve bir kez daha protez bacağımı çıkarıp kenara koydum. Çoraplarımı açtım ve astarını sıyırdım, gözlerim güdüğümün ucundaki tanıdık yara izini taradı. Bazen ona baktığımda anılardan uzaklaşıyor, sadece ne olduğunu ve ne olmadığını görüyordum. Diğer zamanlarda, New Orleans'taki o sabah gibi, gözümü kırıştırdım ve kazaya, kana, çığlıklara, tüm hayatımın değişmek üzere olduğunun hissiz farkındalığına geri döndüm.

Fizik tedavim sona erdikten sonra yogaya başladım ve bunu protez bacağım olmadan yapmaya karar verdim. Hem dışsal hem de içsel olarak güç kazanmak ve aynı zamanda iç huzuru ve anlayışı bulmak istiyordum.

Gözlerimi kapatıp uzun nefes alıp vererek, bir süreliğine gerçeklikten uzaklaşarak pratiğime başladım.

Yoga bana rahatlık verdi ve pratiğime kolayca geçtim, yavaşça ayakta durma pozisyonuna geçtim ve gözlerimle çeşitli pozlar yaptım.

Şehrin üzerinde yükselen güneşe alışmaya çalışıyordum. Ne olduğunu anlamadan Savasana'da sırtüstü yatıyordum, yeni güne hazırlanırken gözlerim kapalıydı.

Ailemle ilgili düşünceler her zaman olduğu gibi zihnime üşüşüyordu ve tıpkı on üç yaşımıdayken yoga eğitmenimin bana öğrettiği gibi, bu düşünceleri zihnimden sıyrıp bir bulutun üzerine bıraktığımı hayal ediyordum. Bana, zihnime, bedenime ve ruhuma hizmet etmeyen her şeyi sabah pratiğimde bıraktım. Gözlerim açılıp bacağımı tekrar yerine çektiğimde kendimi huzurlu hissettim, rahat bir gülümseme ve açık bir kalple odama geri döndüm.

Kapıyı açtığımda oda hâlâ karanlıktı ve Emery'nin bir santim bile hareket etmediği anlaşıyordu. Kabarık saçlarının yanındaki küçük çalar saatin saatine baktım ve sekiz olduğunu görünce kaşlarımı çattım. Planımıza göre en geç sekiz buçukta yola çıkmış olacaktık.

Ben onun annesi değilim, diye kendime hatırlattım ve hızlıca durulanmak için banyoya girdim. O sabah fazla terlememiştim, bu yüzden tam bir duş gerek yoktu ama bütün gün arabada Emery'nin yanında oturmadan önce tazelenmek istemiştim.

Eşyalarımı olabildiğince sessiz bir şekilde topladım, Kalo'yu yürüyüşe çıkardım ve önümüzdeki gün için yemini ve suyunu verdim. Saat dokuza çeyrek kalayı gösterdiğinde, köşedeki küçük lambanın ilk ışığını yaktım ve boğazımı temizledim.

Emery .

Çantamın fermuarını kapattım ve artık sessiz olmayı umursamadan yatağın üzerine bıraktım.

Hala bir şey yok.

Nefesimi verirken Kalo beni izledi ve ben de omuz silkerek elimi Emery'nin hâlâ altında yattığı karışık örtüye doğru uzattım. Kalo elimi takip etti ve ben onu durduramadan yatağın üzerine atladı, Emery'nin yüzünü ortaya çıkarana kadar yorganı eşeledi.

"Ack!" Emery inledi, Kalo klasik yavru köpek öpücükleriyle yüzüne saldırırken çatık kaşlarıyla yuvarlandı. Gülüyor olmama rağmen onu azarladım ve onun yerine yatağıma atlayıp dili hala dışarıda oturana kadar adını söyledim.

Emery elleriyle yüzünü kapatırken "Üzgünüm," diye kıkırdadım. "Saat neredeyse dokuz oldu... sana bir fincan kahve ya da başka bir şey yapmamı ister misin?"

Başını iki yana salladı, avuç içleri hâlâ gözlerini ovuşturuyordu.

"Düşünüyordum da," diye başladım volta atmaya. "Belki de bir plan yapmalıyız. Yolculuk için. Gitmek istediğimiz şehirler, her gün kat etmek istediğimiz kilometre miktarı gibi. Buna sadık kalmak zorunda olduğumuzdan falan değil," dedim çabucak. "Sadece ne bekleyeceğimizi bilmek iyi olabilir demek istedim."

"Buraya gel."

Durdum ve ellerinin bikkınlıkla yorganın üzerine, yanlarına düşmesini izledim. Yorgan ellerinin ağırlığıyla şişti ve yorgun gözleri benimkileri buldu.

"Buraya gel," dedi tekrar, yanındaki küçük boş yatağı okşayarak. Hâlâ neredeyse yatağın ortasındaydı ve iki tarafa da hareket etmedi.

Yutkundum, parmaklarım orta parmağımdaki yüzüğün soğuk metalini buldu. Lily'nin binlerce kilometre ötedeki parmağındakiyle eşleşiyordu, aramızdaki mesafe ne olursa olsun en iyi arkadaş olarak kalma sözümüz. Yatağının kenarına oturup nereye bakacağımı bilemez halde yüzüğü evirip çevirdim.

Başka bir şey söylemedi, sadece bana doğru uzandı, eli dirseğimi nazikçe sardı ve beni yanına sırtüstü yatana kadar yönlendirdi, vücudumu onunkine değdirmemeye dikkat ettim, kalbim kaburgalarımın altında sertçe çarpıyordu.

"Dün gece tuhaf bir rüya gördüm," dedi, sesi hırçındı. Sesi dün gecedен farklıydı, baritondur ve bir gölge gibi altını çizen hüznü ipucunu yakaladım. "Uyuyup uyumadığımdan bile emin değilim ama rüya gördüğümü biliyorum."

Ona cevap vermeli miydim, rüyayı sormalı mıydım yoksa orada öylece yatmalı mıydım emin değildim. Üçüncü seçenek yapabileceğim tek şey gibi görünüyordu, bu yüzden gözlerimi tavana dikerek yüzüğümü döndürmeye devam ettim.

"Sanırım bir kartaldım ya da belki bir kargaydım. Karga daha olası görünüyor. Kanatlarım, tüylerim ve gagam olduğunu biliyorum. Ve *aslında* bir kuş olamayacağımın farkındaydım, içimde hala insan hissediyordum ama bir yuva inşa ediyordum. Tüm bunlara sahiptim..." Ellerini önümüzde havaya kaldırıp salladı. "Sopalar ve bok. Yapraklar, sopalar, çamur ve her şey karmakarışık. Ben de bu lanet yuvayı yapmaya çalışıp durdum." Gittikçe daha da telaşlanıyordu, konuştuğunda sesi yükseliyordu. "Ama hiçbir şey işe yaramıyordu. Çamur çok ıslaktı, tutmuyordu ve çubuklar çok kırılıyordu. Her şey kırılıp duruyordu. Ve yaklaşan bir fırtına vardı, uzaktan duyabiliyordum, bulutları ve şimşekleri görebiliyordum. Ve o lanet yuvayı inşa etmem gerekiyordu."

Başını sallayarak durakladı. Tekrar tekrar salladı ve uzun süre konuşmadı. Sonunda devam ettiğinde sesi daha yumuşak, neredeyse kırıktı.

"Fırtına yaklaşıyordu ve ben hala çılgınca yuvayı tutturmaya çalışıyordum, efordan tüyler her yere uçuşuyordu. Çok yavaş hareket ediyordum, sanki suyun altındaydım. Ama sonra aniden fırtınaya, bulutlara, şimşeklere ve yuvayı yapmak için neden bu kadar çok çalıştığımı bilmediğimi fark ettim. Yuvayı yapacağım kimse yoktu, ona ihtiyacı olan kimse yoktu, koruduğum kimse yoktu. Ve fırtınadan da korkmuyordum."

Gözlerimi tavandan ayırdım, başımı yanımdaki çıplak göğsünün yavaşça inip kalkışını izleyecek kadar hafifçe eğdim. Ben yorganın üstündeydim, o ise hala yorganın altında yatıyordu, yorgan kalçalarında toplanmıştı. Bir an nefes alışını izledim, bunu bana neden söylediğini ve tüm bunların ne anlama geldiğini merak ettim.

"Sonra ne oldu?"

Emery uzun bir nefes verdi. "Fırtına geldi ve beni sürükleyip götürdü. Hiçbir şeyi kontrol edemiyordum ve yağmur o kadar şiddetliydi ki beni ağacımdan aşağı, karanlık ve tehlikeli akıntıların olduğu alçak bir vadiye sürükledi. Ama artık korkmuyordum, sadece o lanet yuvayı inşa etmek için bu kadar uzun zaman harcadığım için üzgündüm."

oynayan parmaklarım hareketsiz kaldı ve ellerimi karnımın üzerinde kavuşturdum. "Bu garip bir rüya."

Emery başını salladı, yüzünü tamamen bana dönene kadar yuvarlandı. Ben başımı biraz daha eğene, gözlerimiz birleşene kadar bekledi ve sonra sesinde daha önce duyduğum hüznü gördüm. Bir gün önce altın sarısı olan gözleri donuk ve yorgundu ve ne olduğunu bilmesem de bir şey için yalvarır gibi beni izliyorlardı.

"Bugün araba kullanmak istemiyorum," diye fısıldadı. "Bu yataktan kalkistemiyorum. Sadece... burada kalabilir miyiz? Çok yorgunum." Gözleri kapandı, kapandığında burnunun kıvrık çıkıntısının hemen üzerinde aynı iki çizgi oluştu. "Çok yorgunum."

Yutkundum. O anda, bir gün önce tanıştığım uzun boylu, kendinden emin adam bana daha çok annemi hatırlattı, çaresiz ve üzgün. Ona ne olduğunu, gecenin karanlığında etrafta kimse yokken hangi şeytanlarla savaştığını merak ettim.

"Bugün benim sürmeme ne dersin?" Ben de fısıldadım.

Gözlerini yavaşça açtı, beni izliyordu, göz bebekleri benimkiler arasında gidip gelirken boyutları dalgalanıyordu. Biz orada uzanırken gözlerine bir sertlik çökmüş gibiydi, kırılganlık geldiği hızla kayboluyordu. Yardımcı olacağını, onu mutlu edeceğini düşünerek araba kullanmayı teklif etmiştim ama bunun yerine onu hayal kırıklığına uğratmış gibiydim. Ya da belki de sorun ben değildim. Belki de sorun rüyaydı, kendisiydi ya da genel olarak hayattı. Ama birden kendimi yuvasıymışım, zamanını ve enerjisini boşa harcıyormuşum gibi hissettim.

Konuşmadı ama yine de sesini duydum, bana bir gün önce sorduğu aynı soruyu soruyordu.

Seni ne mutlu eder?

Ben de onun cevabını bilmek istiyordum.

Ne kadar süre yattığımızdan emin değildim ama sonunda başını salladı, gözleri hâlâ yorgun görünüyordu. Tekrar konuşmak için ağzımı açtım ama o çoktan kalkmış, örtüleri arkaya atmıştı ve ben yatağında yalnızdım. Banyoya dalarken gördüğüm tek şey sırtını kaplayan yağsız kasların çıkıntılarıydı, yine bir yabancıydı, kapı yumuşak bir tıkırtıyla arkasından kapandı.

Üç saattir yoldaydık ve Emery tek bir kelime bile etmemişti.

Arabayı yine üstü açık bir şekilde sürerken güneş tenimizi ısıttı ve bu sefer omuzlarımı ve yüzümü güneş kremiyle kaplayacak kadar akıllıydım. Bir gün öncesinden biraz yanmıştım, bronz tenimde sadece bir parça kırmızı vardı ama kendimi korumazsam hoş olmayacağını bilecek kadar yanmıştım.

Kalo yolculuğun büyük bir kısmında koltuğumun arkasında yattı, orada gölge buldu ve müzik arabanın içinde esen rüzgârın sesini bastırdı.

Yolun büyük bir bölümünde Emery'yi çevremden izledim, arada bir bana dönüp dönmediğini görmek için ona bakıyordum. Hiç bakmadı. Her kasabadan geçerken gözleri ya manzaradaydı ya da yazarken günlüğünün sayfalarındaydı. Yazmadığı zamanlarda bile kitap kucağında dururdu, sayfaları sonuna kadar açtı. Kalem de sürekli elinde tutuyordu, kapağı tepesine asılmıştı, her zaman hazırды.

Emery o gün sürekli kaşlarını çatmıştı. Sadece kaşlarının arasındaki hafif çizgiler değil, kaşları aşağı doğru çekilmiş ve ağzı ince bir çizgi halinde çatılmıştı. Temiz çenesinin kenarları daha da keskin görünüyordu, tembel Louisiana ağaçlarının altından geçerken güneş ve gölgeler hakimiyet için savaşıyordu. Ne düşündüğünü, nasıl hissettiğini bilmek istiyordum ama sohbet etmek için yaptığım her girişim, yağmurda çakmak çakmak kadar iyi sonuç vermemişti.

Charles Gölü'nde yeni atıştırmalıklar almak ve tuvaleti kullanmak için yeterince uzun süre durduk. Emery hâlâ konuşmuyordu ama ben benzin depomuzu doldururken Kalo'yu yürüyüşe çıkardı. Kalçama hafifçe masaj yaptım ve onları kenarındaki küçük çim alanda birlikte inceledim, Kalo şapşal bir sırıtişla ve dili dışarı sarkmış bir şekilde çimlerin üzerinde zıplıyordu. Emery öylece durup onu izledi, elleri cebinde, omuzları yuvarlanmıştı.

Yola geri döndüğümüzde, yeni satın aldığım kurutulmuş sığır eti poşetini bacaklarımın arasına yerleştirdim, üstünü yırtıp açtım ve tam köprü'nün yaklaştığını fark ettiğim sırada ilk parçayı almak için içine daldım. Dik bir yokuştı, bizi Westlake'e doğru götürüyordu ve Emery'ye bir bakış atarak teriyaki atıştırmalığımı çiğnedim.

"Florida'da yaşadığınız yerde çok köprü var mı?" Tekrar bir çeşit sohbet başlatmaya çalışarak sordum. Aramızda sabahtan kalan garip sessizlik hâlâ devam ediyordu ve ben ondan kurtulmaya hazırdım.

Emery cevap vermedi, köprüden yukarı çıkmaya başladığımızda gözleri sudaydı.

"Eskiden onlardan çok korkardım," diye devam ettim büyük bir parça kurutulmuş etten bir ısırık daha koparıırken. "Babamın dediğine göre ben küçükken ne zaman birinden geçsek avazım çıktığı kadar bağırmışım. Bunu pek hatırlamıyorum ama ironik bir şekilde bir köprüde araba kazası geçirdim. Ve o zamandan beri artık onlardan korkmuyorum."

Hala bir şey yok.

"Hiç araba kazası geçirdiniz mi?"

Sonra güneş gözlüklerinin üzerinden bana baktı, kaşları bir tutam endişeyle toplanmıştı.

"Oh," dedim, yanaklarım kızarmıştı. "Sanırım bu bir yolculukta konuşulacak en iyi konu değil, değil mi?"

Emery tekrar yola baktı ve ben de kurutulmuş bifteğimi benzin istasyonundan aldığım büyük gazozdan bir içkiyle yıkadım. Başparmağımı direksiyona vurarak başka ne konuşabileceğimi düşündüm.

"Bahse girerim bu köprü bisikletle çok eğlenceli olurdu. Yani, yukarı çıkarken değil tabii. O berbat olurdu. Baldırlar *yanardı*. Ama şu tepenin aşağısına bir bak," dedim tepe noktasını aşarken. "Hayal edebiliyor musun? O kadar hızlı giderdin ki, yüzünde rüzgarla aşağı uçardın, tekerlekler daha önce hiç görmediğin kadar hızlı dönerdi."

Durakladım, gülümsedim.

"Bisikletin var mı?"

Emery içini çekti, ellerini günlüğünün üzerinde kavuşturdu ve kalemi hâlâ parmaklarının arasından geçiriyordu. Sanki "*Bitirdin mi?*" diye sorar gibi bana baktı.

"Çok konuşuyorum, ha?"

Zorla gülümsedi ama cesaret verici bir gülümseme değildi . "*Evet, öylesin*" diyen türden.

Güldüm. "Sonsuza dek bekar kalmam için bir neden daha. Bunu da listeye ekle."

Emery bakışlarını tekrar yola çevirmeye başlamıştı ama sonra durdu ve tekrar bana baktı.

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun." *O konuşuyor, bayanlar ve baylar.* "Ne? Bekar olmak mı?"

Başını salladı.

"Bu pek de *iyi* bir şey sayılmaz."

"Şaka mı yapıyorsun?" Günlüğünü kucığında kapatıp biraz daha dik oturdu. "Bekâr olmak kelimenin *tam anlamıyla* gelmiş geçmiş en iyi şey."

Aklımdaki konuşma tam olarak değildi ama konuşuyordu, ben de kabul ettim. Elimi tekrar kurutulmuş et torbasına daldırıp bir tane daha çıkardım ve ağzıma attım.

"Ah, tabii. Öpecek, sarılacak ya da iyi ve kötü zamanları paylaşacak birinin olmaması çok eğlenceli. Tatil sezonunda sizi seven ya da her gün sizi gülümsetmek isteyen birinin olması çok kötü olurdu. Kulağa *korkunç geliyor.*"

Emery homurdandı. "Gördün mü, her şeyi yanlış anlıyorsun. Az önce söylediğin şeyler, o *fanteziler*, sadece bunlar. Bir ilişkinin nasıl olması gerektiğine ya da nasıl olacağına dair vizyonun gerçekte olduğundan çok daha çarpık."

"Mm," diye düşündüm. "Bana karşılıksız seks yapmayı tercih eden bir adamın karamsar görüşü gibi geldi."

"Evet," onayladı ve ben güldüm, Kalo ses üzerine koltuğumun arkasına saklandığı yerden fırladı. O da konuştuğumuz için mutlu görünüyordu ve başını aramızda salladı. "Bu da işin bir parçası. Bana yeni biriyle, heyecan verici biriyle, istediğin zaman akıllara durgunluk veren bir seks yapmanın sana cazip gelmediğini mi söylüyorsun?"

Yanaklarım daha koyu bir tonda kızardı ve klimanın düğmesini açarak rüzgâra ekstra bir destek verdim. "Sanırım tutarlı birini, bana dokunduğunda beni seven birini tercih ederdim."

Emery bana uzun uzun baktı, ben de ona doğru bir bakış attım ve sonra attığıma pişman oldum çünkü bana sanki bir bilim adamıymış ve ben de mikroskopun altındaki yapışkan maddeymişim gibi bakıyordu.

"Sen bakiresin."

Alay ettim, içeceğimi aldım ve otuz saniye boyunca nefes almadan sodayı pipetten çektim, bu sırada başımı salladım.

"Utanılacak bir şey değil," diye ekledi, nihayet içkiyi bıraktığımda, iki elim direksiyonu bulmuştu. Parmak eklemlerim bembeyaz oldu ve birden konuşmak istemeyen *ben* oldum.

"Daha önce hiç seks yapmamış olmam saf ya da aptal olduğum anlamına gelmiyor. İlişkilerin nasıl yürüdüğünü biliyorum ve gündelik seksin avantajları olduğunu da biliyorum ama... Bilmiyorum. Sonsuza kadar bekar kalmak istemiyorum."

"Öyle olmalısın," dedi. "Belki sonsuza kadar değil, eğer çocuk falan istiyorsan, bunu anlarım. Ama yalnız zaman geçirmelisin. Yalnız seyahat et. Yalnız yaşamalısın. Yeni şeyler denemeli, onları sadece arkadaşın ya da erkek arkadaşın sevdiği için değil, gerçekten *sevdiğin* için sevip sevmediğini anlamalısın. Ve sıradan seks yapmalısınız" diye ekledi. "Yuva kurmadan önce olabildiğince çok insanla."

"Kulağa güvensiz geliyor."

"Prezervatif ve doğum kontrolü, benim Küçük Penny'm."

Bir gece önce kumarhanede kazandığım lakabıma yapılan gönderme karşısında burnumu kıstım. "Gerçekten hiç aşık olmak istemiyor musun? Birinin seni delirtecek kadar önemsemesinin, seni mutlu etmek için her şeyi yapmasının ve senin de onun için aynı şeyi yapmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istemiyor musun?"

"Hayatında gerçekten böyle olan tek bir çift tanıyor musun?" diye sordu ve Kalo başını eğdi, sanki o da benim gibi tanıdığı insanları sayıyormuş gibi. "Filmlerde ya da kitaplarda değil, gerçek insanlar. Annenle baban? İlişkileri güzel ve harika mıydı?"

Yutkundum. "Pek sayılmaz."

"Tamam. Büyükbaban ve büyükbaban hakkında ne ? Teyzelerin, amcaların? Öğretmenlerin?"

Kasabanızda kimse var mı, arkadaşlarınızdan biri?"

Kısa listeyi düşündüm, özellikle de babamın anne ve babasıyla hiç ilişkim olmadığı ve annemin anne ve babası ben küçükken vefat ettiği için. Lily'nin anne ve babası boşanana kadar mutlu bir evlilik sürdürmüşlerdi, ya da ben öyle sanıyordum. karşı hâlâ samimiydiler ama annesinin dediği gibi *aşkları ölmüştü*. Tammy eski sevgilisini ona vurduğu için terk etmişti ve Ray de onu hiç sevmeyen bir kadına hâlâ aşıktı.

Emery çarklarımın dönüşünü izliyor gibiydi ve gülümsemese de konsolun öbür ucundan yüzüne yayılan kendini beğenmişliği hissediyordum.

"Tamam, belki ilişkilerin mükemmel olması gerekmiyordur. Ama sen aşka hiç inanmıyor musun? Yani, birazcık bile mi?"

Omuz silkti. "Aşk gerçek tabii ki. Var olduğunu biliyorum. Pek çok insanı sevdim."

O zaman ona baktım, midemin çukuruna bir şey dokunuyordu. Kıskançlık, belki? Ama bu kıskançlık ona mı, aşık olduğu kişiye mi, yoksa onun aşkına maruz kalanlara mı aitti, emin değildim.

"Ama çoğu kimyasal, Cooper. Şehvet, endorfin ve tüm bunlar ilk altı ay boyunca her türlü mantıklı düşünceyi çökertir. Sonra gerçeklik devreye giriyor ve aslında o kişiyle yaşamaktan nefret ettiğinizi fark ediyorsunuz. Ya da aniden değişmeni isterler. *Seni olduğun gibi seviyorum cümlesi, istikrarlı bir işin ve beş yıllık bir planın olursa seni daha çok severim cümlesine dönüşüyor.*" Emery durakladı. "Sizi gerçekten seven birini bulmak neredeyse imkansız - gerçek sizi - kusurlarınız ve her şeyinizle. Yani hayır, tek bir gerçek aşka ya da ruh eşine inandığımdan emin değilim. Olabildiğince çok insanı sevmeye ve kimya tükenmeden önce onları mümkün olan her şekilde deneyimlemeye inanıyorum."

"Bu *bir ton seks yapmanın* şifresi mi?" "Diğer şeylerin yanı sıra."

Başımı sallayarak kıkırdadım. "Planın bu mu yani? Sonsuza kadar bekar kalmak mı?"

Emery uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra tekrar yola döndü ve günlüğünü açtı. "Belki. Ama sonsuzluk her zaman sandığınız kadar uzun değildir."

Tekrar yazmaya başladı, ses kadranına uzandı ve eski bir Tom Petty şarkısı aramızdaki boşluğu doldurana kadar sesi açtı. O zaman konuşmanın bittiğini tahmin ettim ve Kalo koltuğumun arkasındaki yerine yerleşmeden önce kolumu yaladı, Teksas sınırına doğru ilerlerken beni eğlendirmek için sadece düşüncelerimi bıraktı.

Eyalet sınırını geçtikten hemen sonra kötü bir fırtınaya yakalandık. Sağanak yağmur başlamadan hemen önce arabayı kenara çekip üstünü açmışım. Trafik berbat, görüş mesafesi kötüydü ve Emery ve ben yola çıktığımızda o kadar gergindik ki bugünlük durmaya hazırdık.

Böylece, o sabah yola çıktığımız yerden altı saatten daha az bir mesafede olmamıza rağmen, Houston'ı gece için evimiz olarak belirledik ve Midtown'da mütevazı bir otele yerleştik. Kalo'yu uzun bir yürüyüşe çıkardım, fırtınadan sonra beni sert bir şekilde vurmaya başlayan esnemelerle savaştım. Odamıza döndüğümde Emery çoktan yorganın altına gömülmüştü.

"Biraz kestireceğim. Birazdan yemeğe çıkmak ister misin?"

Sonunda esnememe izin verdim, Kalo'nun tasmaını çözdüm ve çantamı karıştırıp mama ve su kabını buldum. "Kestirmek kulağa harika geliyor. Alarm kurayım mı?"

"Bir buçuk saatlik bir setim var. Kapıcı bu gece yakınlardaki parkta bir konser olduğunu ve bir sürü yiyecek kamyonu olacağını söyledi."

"Kulağa eğlenceli geliyor."

Emery yanıt vermedi, duvara doğru yuvarlandı ve yorganını başına çekti.

Klima bir uğultuyla devreye girene kadar odadaki tek ses onun yumuşak horlamalarıydı ve göz kapaklarım ağırlaşarak diğer yatağa uzandım. Kalo da belli ki uyumaya hazırdı. Yemeğini çabucak bitirdi, yatağımın ayak ucuna atladı ve ben daha ayakkabılarımı çıkarmadan bir tüy yumağı haline geldi. Yataklarımızın arasındaki masanın üzerindeki lambaya uzandım ama Emery'nin günlüğünün telefonun önünde durduğunu fark edince elim olduğu yerde dondu kaldı.

Yapma bunu.

Ama daha şimdiden elim ona uzanmıştı, gözlerim Emery'nin çarşafın altında sarmalanmış olduğu yere kayıyordu, aynı bacak daha önce olduğu gibi dışarı çıkmıştı.

O sabah.

Yavaşça ve elimden geldiğince sessiz bir şekilde elimi yıpranmış derinin altına soktum, parmaklarımı cildin üzerinden geçirdim ve günlüğü kucığıma çektim. Başa yakın bir sayfayı açmadan önce Emery'ye tekrar bakarken nefeslerim ağır çekimdeydi, kalbim kulaklarımdaydı.

Babam depresyonun zihinsel bir mazeret olduğunu düşünüyor, zihinsel bir bozukluk değil.

Bugün terapiye giderken yol boyunca annemle bu konuda kavga etmelerini dinledim. Annem John Cougar Mellencamp'ın Uh-huh albümünü çok yüksek sesle çalıyordu ve sesi kısmak yerine bağırdılar. Onlara zaten beni götürmelerini istemediğimi söyledim, yirmi üç yaşındayım, Tanrı aşkına, ama annem beni öğle yemeğine giderken bırakıp sonra almakta ısrar etti. Bağ kurma zamanı ya da her neyse.

Babam ve annem asla kavga etmezler, benimle ilgili olmadığı sürece.

Annem benim için endişeleniyor ve onu üzdüğüm için nefret ediyorum ama nasıl üzmeyeceğimi de bilmiyorum.

Açıkçası, babamın haklı olduğunu düşünüyorum. Depresyonda olmak için bir nedenim yok.

Paramız var, hep vardı. İyi bir okula, iyi bir üniversiteye gittim, hepsinin parası ödendi. Ölene kadar babamın yanında çalışacağım - iyi bir iş, sevdiğim, başarılı olduğum bir iş, tıpkı onun gibi servet içinde bir hayatım olacağı anlamına gelen bir iş. Yıllar boyunca pek çok arkadaşım oldu, hepsini uzaklaştırmış olsam bile. Seks bulmak zor değil, birlikte vakit geçirecek bir kız da zor değil, eğer böyle bir şey istersem. Sağlıklıyım. En talihsiz görünen adam da değilim.

Tüm işaretler normalliği gösteriyor.

Çoğu insan benim sahip olduğum şeye sahip olmak için cinayet işlerdi. Sanırım bu yüzden babam terapim söz konusu olduğunda, annem ona sorunlarım olduğunu anlatmaya çalıştığında alttan alta homurdanıyor. Ben de bu kelimeden nefret ediyorum. Depresyon. Kulağa çok aptalca geliyor ve kendimi aptal gibi hissediyorum. Terapiye gitmek, duygularım hakkında konuşmak ya da cevap aramak için geçmişimin her bir parçasını sorgulamak istemiyorum.

Ya cevap yoksa? Ya sadece mutlu bir insan değilsem.

Dönem. Son.

Sanırım yaptığım numarayı yapmasaydım, sadece sefil bir pislik olarak paçayı kurtarabilirdim. Bu herkesi uyandırdı, en çok da annemi ve şimdi bunun bedelini ödemek zorundayım.

bile istemedim. Belki de denediğim gün yaptım. Kötü bir gündü. Bugün, şu anda, bunun aptalca olduğunu biliyorum.

Ama bugün güzel bir gün.

Babamın bana yirmi dakika boyunca ne kadar nankör olduğumu söylemesini dinlemek zorunda kalsam bile.

Sanırım büyükannem gibi bir anneyle büyüdüğü için. Beni anlıyor gibi görünen tek kişi o. Çünkü o da aynı türden bir deli. İnsanlar burnumu ondan aldığını söylüyor, sanırım bunu da ondan almışım.

Bu şeye yazmaktan hâlâ nefret ediyorum. Ve tüm bunların anlamsız olduğunu düşünüyorum. Ve bilginiz olsun, John Cougar Mellencamp'tan nefret ediyorum.

Emery'ye bakarken elim ağzımı buldu, parmak uçlarım dudaklarımın derisinde buz gibi soğuktu. Hâlâ uyuyordu, nefesleri düzgün ve sabitti, zihni huzur içindeydi - en azından ben öyle umuyordum. Ne rüya gördüğünü ya da rüya görüp bile bilmiyordum.

Yazdıklarını bir kenara bırakmalı, günlüğü kapatmalı ve bir daha asla onun özel düşüncelerine burnumu sokmamaya yemin etmeliydim. Ona daha fazla saygı duymalıyım, çünkü bu sözler sadece onun içindi, ama bencildim. Daha fazlasını bilmek istedim. Her şeyi bilmek istedim.

Parmaklarım dudaklarımdan düştü ve sayfaları çevirerek dün geceki kayda kadar ilerledi.

Büyükannem bu yolculuğa çıkarken gözlerimi açık tutmam gerektiğini söyledi. Yolculuğun bir kısmının daha önce hiç yapmadığım şeyleri yapmak, risk almak, keşfetmek olacağını söyledi. Macerayı kalbime davet etmemi istedi.

Ben de bir otostopçu aldım.

Alay ettim.

Tamam, aslında otostopçu değil ama ihtiyacı olan bir kız.

Benimle gelmesini istediğim ana kadar, hatta belki de onu aldığım Mobile'dan iki saat uzaklaşana kadar fark ettiğini bile sanmıyorum. Ama onu gördüğüm anda anladım.

Kafeste bir kuştı ve onu dışarı çıkarmak için kapıyı açtığımda uçmak mı yoksa tüy dökmek mi gerektiğini bilemedi.

Adı Cooper ve bir köpeği var. Köpek bizimle geldi, sevimli olan her şeyden nefret ettiğim için can sıkıcı olacağını düşünmüştüm ama

Şaşırtıcı bir şekilde bu köpek beni rahatsız etmiyor. Gözleri biraz ve tüyleri kontrolden çıkmış, sanki hiç kuaföre gitmemiş gibi. Bu seviyorum. Çirkin bir sevimliliği var.

Cooper'ı sevip sevmediğimi henüz bilmiyorum.

Dudağımı çiğnedim, sıcaklık boynuma doğru ilerliyordu.

Çok konuşuyor. Saf biri. Genç. Gözlükleri yüzüne göre çok büyük. Dindar biri ama İncil Kuşağı'nda büyüdüğü için onu suçlayabileceğimi sanmıyorum. Çoğunlukla tedirginim çünkü tüm bunların altında o çok güzel ve kendimi onu delicesine merak ederken buluyorum.

Kötü günlerimde nasıl olacağını merak ediyorum.

Mobile'deki lokantada garsonluk yapıyordu ve ben de ona sorumu sordum. Cevap veremedi. Ama diğerlerinin aksine bana bir sürü aptalca şey söylemedi. Köpeğinin ya da erkek arkadaşının onu mutlu ettiğini ya da başka yüzeysel bir şey söyleyebilirdi.

Erkek arkadaşı var mı? Sormadım bile. Aslında, gerçekten umurumda değil, bu yüzden sormayacağım.

Ama asıl mesele şu ki, bana bu soru saçmaymış ya da dünyada onu mutlu eden pek çok şey varmış ya da sorduğum için tuhafmışım gibi bakmadı. Bana cevap veremezmiş gibi baktı çünkü onu neyin mutlu ettiğini listelemek için öncelikle mutlu olduğunu bilmesi gerekiyordu.

Ayrıca benimle gelmesini istediğimde bana seri katılmışım gibi baktı, onu suçlayamam.

Yine de geldi. Ve şimdi bir kız ve bir köpekle bu yolculuktayım.

Belki büyükannemin bahsettiği şey buydu, belki de ben aptalın tekiyim. Her iki durumda da, konuşmam gereken biri var.

Zavallı kız.

üzerine biraz gülümsedim, günlüğü kapatıp yavaşça bulduğum yere koyarken esnedim. Bacaklarımı çarşafın altına soktum, üzerimi örttükten sonra protezimi yavaşça çıkarıp kenara koydum. Kollarımı başımın üzerine uzatıp ayak parmağımı göstererek yorgunluğun üzerime çökmesine izin verdim ve Kalo yanıma kıvrılmak için hareket ettiğinde gözlerimi kapattım. Yuvarlandım, bir elimle onun uzun, yumuşak kürkünü okşarken diğer elimle yastığı başımın altına koydum.

"Gerçekten de çirkin bir sevimliliğin var," diye fısıldadım ona ve elimi patilerinin üzerine koymadan önce yalayarak onayladı.

Gözlerimi kapattım, el yazısı zihnimi doldururken düşüncelerim hala yarışıyor. Günlüğünü okumamalıydım ve anda bir daha okumayacağıma dair kendime yemin ettim. Birlikte bir yolculuğa çıkmıştık. Onun hakkında bir şey öğrenmek istiyorsam, sadece sormalıyım.

Tabii konuşacağı bir günse.

Uykumuzdan sonra daha iyi bir ruh haliyle, önceki gün birkaç kez gördüğüm gülümsemeyle uyanıp uyanmayacağını merak ettim. Acaba yarın yine sessiz bir yolculuk mu olacaktı, onu şu anda olduğumdan daha fazla kızdıracak mıydım?

Bana kafesteki kuş demişti.

O ana, o cümleye, dağınık, dürüst, okunması neredeyse imkânsız harflerle karalanmış o gerçeğe kadar hiç kimse hayatım boyunca nasıl hissettiğimi tam olarak ortaya koymamıştı.

Mobil'i kafesim olarak hayal ettim, Emery'nin eli arabasının kapısında idi ve kaçmam için kapıyı açık tutuyordu. Ve uykuya dalmadan hemen önce, nefeslerim göğsümde eşit ve sabitken, kendimi rüyasındaki yuvanın gerçekten ben olup olmadığını merak ederken buldum.

Birkaç saat sonra, Emery ve ben hem dinlenmiş hem de neşeyle dünyanın en lezzetli barbekü domuz sürgüleriyle karnımızı doyuruyorduk.

Ben neşeyle karnımı doyuruyordum. Emery hâlâ konuşmuyordu, kaşları sıkılmış gözlerinin üzerinde çatılmıştı ama en azından yemek yiyordu.

Parkta birlikte dolaştık, ara sıra bir plaketi okumak ya da sokak sanatçılarını izlemek için durduk. Emery, Kalo'nun tasmağını tutuyordu ve ne zaman başka bir köpeğin yanından geçsek durup onu koklamak zorunda kalıyordu. Yine de Emery bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Sadece sabırla onu izledi, kaydırağını yedi ve hatta konser için yerleşecek bir yer bulduğumuzda suyunu onunla paylaştı.

Canlı bir Pazar gecesi idi ve hava Alabama'dan *çok* daha iyi olmasa da, Teksas'ta gece havası biraz daha serin görünüyordu. Hatta yanıma aldığım hafif kazaklardan birini giymiştim ki bu beni daha da gülümsetti. Belki de kazak havası olması için zorluyordum ama terlemediğim sürece mutluydum.

Emery satıcılardan birinden büyük bir battaniye satın almış ve sahnenin ön tarafındaki çimlerin üzerine sermişti. İkimiz de battaniyenin kaşındıran kumaşının üzerine oturduk, Kalo da karnını yukarı kaldırarak aramıza yerleşti. Emery tembel tembel kürkünü okşarken gözleri sahnedeydi, ancak gösterinin başlamasını bekliyor gibi görünmüyordu, sadece oradaydı. Mevcut.

"İyi misin?" diye sordum. Diye sordum ama tam o sırada elektro gitardan ilk uzun nota çalındı ve kalabalık alkışlarla yerel grubu sahneye davet etti.

Emery bana döndü, sahnenin ışıkları onu mor bir parıltıyla aydınlatıyordu. Bana bir başparmak işareti yaptı, sonra elini tekrar Kalo'nun başına koydu ve yüzünü sahneye döndü.

Grubun enerjisi bulaşıcıydı, popüler coverlar ve kendi müziklerinin bir karışımını çalarken kalabalık sallanarak ve alkışlayarak eşlik etti. Sesleri ve enstrümanlarının melodik akışıyla bana Bruce Springsteen'i hatırlatan grup, sanki 80'lerden geliyor gibiydi. Ara verdiklerinde ve DJ sahneye çıktığında Kalo'yu parkta yürüyüşe çıkardım ve Emery ile daha önce gözümüze kestirdiğimiz yiyecek kamyonlarından birinden dört paket çörek aldım. Ama battaniyemize geri döndüğümde yalnız değildi.

Yanında bir kız oturuyordu, tam da benim daha önce oturduğum yerde, gerçi ona kız demek aptalca geliyordu çünkü o her şeyden çok bir kadındı. Uzun, siyah saçları kısa kot kadar dökülüyordu ve Emery'nin söylediği bir şeye gülerek saçlarını omzunun arkasına attı. Onlara yaklaştıkça güzelliği daha çok dikkatimi çekti - koyu, egzotik gözler, alına sarılı altın saç bandı, dolgun ve koyu kırmızıya boyanmış dudaklar. Günümüzün Pocahontas'ına benziyordu ve ben de gözlükleri yüzüne büyük gelen bir kızdım.

Battaniyeye ulaştığımda Emery başını kaldırıp bana baktı ve Pocahontas'ın da onun bakışlarını takip etmesine neden oldu. Bana ters ters bakmadı ya da beni aşağı yukarı süzmedi. Sadece gülümsedi, güzel bir gülümseme, gözleri elimdeki kutuya kaydı.

"Aman Tanrım! Bu çörekler bir harika, daha yemedin mi?" diye sordu hafif, havadar bir sesle. Kalo kucağına atlayınca güldü ve onu kulaklarının arkasından okşadı. "Merhaba!"

"Kalo, eğil," diye azarladım ve diğer tarafıma geçene kadar tasmaını çekiştirdim.

Battaniyenin tek boş yeri yeni arkadaşımızın yanıydı, ben de beceriksiz bir üçüncü tekerin yapabileceği kadar zarafetle oturdum. Bacağım onun botunun topuğuna çarptığında çınlama sesi çıkardı ve bana merakla baktı, ama ben sadece boğazımı temizledim, bacaklarımı onun karşısında yana yatırdım ve çörek kutusunu açtım.

"İstersen bir tane alabilirsin," dedim ve ilk seçimi ona teklif ettim. Artık daha az donuk gözlerle beni izleyen Emery'ye baktım.

"Çok tatlısın! Teşekkür ." Limon kremalı küçük vanilyalı pastayı aldı, bir ısırık aldı ve lekeli dudaklarındaki kremayı sildi. "Ben Emily."

"Cooper."

"Güzel isim!" Gülümseyerek Emery'ye döndü ve az önce bir ısırık aldığı çöreği ona uzattı.

Aralarında benim bilmediğim bir şaka varmış gibi görünüyordu, çünkü öne doğru eğilip bir ısırık alırken gözleri parladı, bir şeyler sezdim. Onu elinde tuttuğu bir böreği yerken görmekten çok, otelimizde onu duvara vururken içeri girmişim gibi hissettim.

Grup tekrar çalmaya başladı ve Emily Emery'ye doğru eğilerek müziğin sesi üzerinden kulağına bir şeyler söyledi. Şu anda onları duyamıyordum ama Emery gülüyordu ve kutuya uzanıp mısır gevreği kaplı çöreklerden birini çıkarırken midemde aynı tanıdık olmayan titreşim çaktı.

Grup ikinci setini çalarken ikisinin de son derece farkındaydım. O kadar güzeldi ki, Emery'nin yanına sokulurken sırtı bana dönük olsa bile, vücudunun zayıf hatlarını, uzun, bronz bacaklarını, parlak siyah saçlarını izlemekten kendimi alamıyordum. Bir elini arkasına dayamıştı ve Emery'ninkine yaklaştı, parmakları Emery'ninkinin üst kısmına zar zor değiyordu.

Neden onlara bakıyorsun, sürüngen?

Başımı salladım, onları görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Ne önemi vardı ki? Onun burada olması, ona yakın oturması, onu güldürmesi neden umurumdaydı ki? Onu tanımıyordum bile.

Günlüğüne yazdığı yazılar gözümün önünden geçti ve bu düşünceleri bir kenara ittim.

O bekârdı. Bekar olmayı seviyordu - bana söylediği buydu. Bu muhtemelen yolculuğun bir parçası olacaktı, bu yüzden buna alışmam gerekiyordu.

Ama bakmaktan kendimi alamadım.

Emery ona doğru eğildi ve parmakları arkalarındaki battaniyenin üzerinde onunkilere dolanırken kulağına bir şeyler fısıldadı. Gözleri benimkileri buldu ve gözlerimi kırıştırdım, hızla sahneye döndüm ve ağzıma bir lokma daha çörek attım.

Emily aniden ayağa kalktı, kızarmış yanaklarıyla bana el salladıktan sonra yavaş ve kararlı adımlarla parkın çıkışına doğru yürüdü, ellerini arka ceplerine sokarken geyik gözleri Emery'ye bakıyordu.

"Emily bana albüm koleksiyonunu göstermek istiyor," dedi Emery ve arabasının anahtarlarını bana uzattı.

"Ah." Boğazımda biriken asidi yutarak anahtarları elinden aldım. Sanki benimle şifreli konuşuyor gibiydi. *Albüm koleksiyonunun* gerçekte ne anlama geldiği konusunda oldukça iyi bir fikrim vardı.

Bir an bana baktı, sanki itiraz etmemi bekliyordu. İtiraz etmeyince kendini battaniyenin üzerinden kaldırdı ve Emily'nin izini takip etti, elleri ön ceplerinde, yürüyüşünde onun kadar sakin ve emindi.

Ama onun aksine, arkasına bakmadı.

"Ugh!"

Omuzumdaki çantayı çekiştirerek çıkardım ve yarısı boş çörek kutusunu masanın üzerine koymadan önce odanın karşısındaki sandalyeye fırlattım. Kalo öfke nöbetimden etkilenmiş gibi görünmüyordu, tasmaını aceleyle çözdüm ve bir hışımla yere bıraktım.

Yatağımın kenarına uzandım, spor ayakkabılarımı çıkardım, Emily'nin bana ne kadar tatlı davrandığını düşünürken dudağımda çocuksu bir kıvrılma oldu. "Ben Emily. Uzun, güzel saçlı, çörek yiyen ve hâlâ karın kaslarına sahip olmayı başaran, muhteşem güzellikte egzotik, özgür bir ruhum," diye alay ettim, gözlerimi devirip destek için Kalo'ya döndüm.

Sadece başını eğdi.

"Tanrım, birlikte kulağa çok hoş geliyorlar," dedim iç çekerek ve yatağa uzandım. "Emery ve Emily. Em ve Em. Ugh."

Kalo inledi, patisiyle elimi anlıyormuş gibi okşadı. Tüylerini karıştırdım, ne kadar aptalca davrandığımı kendime bir kez daha hatırlatırken hâlâ suratım asıktı. *Sadece sıcak bir duşa ihtiyacım var*, dedim kendime, tekrar yatağın kenarına oturarak. *Ve iyi bir filme.*

Lily ve Tammy'ye hayatta ve iyi olduğumu bildirmek için mesaj attıktan sonra kıyafetlerimi çıkardım ve duşun sıcak suyunun o günkü hayal kırıklıklarımı gidermesine izin verdim. Garip bir gündü, özellikle de o ana kadar hayatımın diğer her günü hemen hemen aynı geçtiği için.

Giyinip gece için yatağa girdikten sonra bile Emery'nin Emily ile gitmesinin beni neden bu kadar rahatsız ettiğini hâlâ bilmiyordum. Karnımdaki rahatsız edici ağrıya rağmen televizyonu açtım ve kanallar arasında gezinirken onu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

Sonunda eski bir Lifetime filminde karar kıldım, iç çekerek kabarık beyaz yorganı çenemin altına kadar , temiz ve sıcak olduğum için kendimi biraz daha iyi hissediyordum. Emery'nin günlüğü daha önce bıraktığım yerdeydi ve sanki dev bir kase makarnaymış ve ben de karbonhidratsız diyet yapıyormuşum gibi ona göz attım.

"Hayır, Cooper. Bunu aklından bile geçirme."

Kelimeleri yüksek sesle söyledim, sanki bu beni durduracakmış gibi, sanki Kalo onları duyacak ve istesem bile lanet kitabı elime almamı gibi.

Klima çalıştı ve yorganı tekrar omuzlarıma aldım, Lifetime filmindeki başrol oyuncusunun mutfak tezgâhından bir bıçak kapıp dehşet dolu gözlerle yere düşüşünü izledim. Bir zamanlar çıktığı adam şimdi deliydi ve az önce eve zorla girmişti.

Gözlerim günlüğe kaydı ve tekrar geri döndü.

Aktris çılgılık attı. Onu bulmuştu.

Kalo'nun bacağı rüyasıyla birlikte seğirdi ve ona uzandım, karnımdaki tüyleri yatıştırdım, gözlerim tekrar ekrandan uzaklaşıp komodine döndü.

"Her neyse," diye homurdandım, örtüleri ters çevirdim ve masadan günlüğü aldım. Etrafıma bakındım, sanki beni iş üstünde yakalamaya hazır kameralar varmış gibi. Ama sadece bendim. Kendime *Emily* ile birlikte olduğunu hatırlattım.

Sonra deri cildi açtım ve üçüncü yazıya geldim.

Marni beni hayal kırıklığına uğrattı.

Bu benim terapistimin adı - Marni. Ona büyükannemin bana bu günlüğü üç hafta önce verdiğini ve sonunda yazmaya bir şans vereceğim için çok heyecanlı olduğunu söyledim.

O zamandan beri sadece iki yazı yazdım.

Bu yüzden Marni beni hayal kırıklığına uğrattı.

Ona kulübe katılmasını söyledim.

Bugün kötü bir gündü. Ofisine girdiğimde bunu anladı ve ne bir şaka yaptı ne de kedisini sordu. Her zamanki gibi aynı sandalyeye oturdum ve nasıl olduğumu sormasını bekledim, nasıl olduğumu sormasını. Sorduğunda da sadece iyi olduğumu söyledim. Her şey yolundaydı.

Marni bunun saçmalık olduğunu biliyordu.

O gün hakkında yazmamı istiyor. Bunu kabul etmemenin beni geride tuttuğunu ve ilerlememi engellediğini düşünüyor. Bu konuda yazmanın konuşmaktan daha kolay olacağını, çünkü yazmanın yargılamadan uzak olduğunu, yazmanın sadece görmem ve düşünmem için olduğunu söyledi.

Hâlâ tüm bunların çok aptalca olduğunu düşünüyorum ama hayal kırıklığına uğrattığım insanlar listesine yenilerini eklemekten yoruldum, işte bu konuda bir şeyler yazmaya çalışıyorum.

Sayfada bir ara, iki paragraf arasında küçük bir yıldız vardı ve okumaya devam ederken boğazım düğümlendi. Bir sonraki kelimeyi bile okumadan önce midemdeydi, görmek üzere olduğum şeyin her şeyi değiştireceği bilgisi.

Az önce kestirdim. O gün hakkında yazmayı düşünmek bile beni yoruyor. Şimdi bile, öğleden sonrayı uyuyarak geçirdikten sonra, hala çok... yorgunum.

O gün bir rüya gibi geliyor.

Neredeyse iki ay oldu ve sanki hem çok uzun zaman önce hem de daha bu sabah olmuş gibi geliyor. Sanki başka biriymiş gibi ve sanki o da benmişim gibi geliyor. Sanki rüya görmüşüm ve olmuş da ben artık burada değilmişim gibi geliyor.

O günle ilgili özellikle boktan bir şey yoktu. Sadece başka bir kötü gündü, her şeyin anlamsız geldiği başka bir gün. Üniversiteden mezun olmama bir ay kalmıştı, ister kabul eder ister etmezdim, benden beklenen bu olduğu için aldığım bir diplomam vardı. Bana arkadaşım diyen pek çok insan vardı ama hiçbirisi adım ve ne tür bira içtiğim dışında hakkımda bir şey bilmiyordu. O sabah yatağımda bir kız vardı ve onunla geçirdiğim geceyi zar zor hatırlıyordum. Adı, yanındaki küçük sırt çantasına dikilmişti ve göğüsleri sahteydi.

O sabah gittiğinde onun hakkında bildiğim tek şey buydu, onu aramamı söylemişti, aramayacağımı bile bile.

Orada yattığımı, gözümü kırpmadığımı, sadece tavana baktığımı hatırlıyorum. Yataktan çıkmak istemiyordum. Mutfğa gidip oda arkadaşım la havadan sudan konuşmak, saat bir buçukta bitirme ödevi dersime gitmek ya da o gece bardaki kardeşlik grubumdan çocuklarla buluşmak istemiyordum. Taşınmak istemiyordum. Yaşamak istemiyordum.

Bu düşünce bana o kadar kolay geldi ki.

Zihnimde kulağa korkunç gelen her şeyi gözden geçiriyordum ve tüm bunların anlamsızlığı beni o basit gerçeğe yönlendirdi: Yaşamak istemiyordum.

Bunun hakkında iki kez düşünmedim. Neden yaşamam gerektiğini, neden yaşamak istemem gerektiğini düşünmedim. Sadece düşündüm ve sonra oda arkadaşım la paylaştığım banyoya girdim, ecza dolabını açtım ve o ayın başlarında geçirdiği ağız ameliyatından sonra kendisine reçete edilen hidrokodon şişesini aldım. Sadece birkaç tane kullanmıştı ve şişede altı tane kalmıştı.

Hepsini aldım.

Marni, hapları yuttuktan sonra nasıl hissettiğimi yazmamı istiyor. Nefeslerim , ışık yavaş yavaş , son kez olduğunu düşündüğüm bir şekilde gözlerimi kapatırken aklımdan neler geçtiğini yazmamı istiyor.

Ama Marni .

Tek bir lanet şey bile hissetmedim. Üzgün, kızgın ya da korkmuş hissetmedim. Rahatlama da hissetmedim. İnsanların beni bulduklarında ne diyeceklerini ya da ne yapacaklarını merak etmedim. Bunun annemin kalbini nasıl kıracağını düşünmedim. Tüm bunları düşünmem gerekirdi ama düşünmedim.

Düşündüğümü hatırladığım son şey, yaşamanın yorucu olduğuydu.

Ve sonra gözlerimi kapattım.

Parmaklarım sayfadaki mürekkebi, o son cümleyi oluşturan el yazısı çizgileri takip ederken dudaklarım titredi ve sonra yanağımdan süzölüp sayfaya sıçrayan yerden bir damla yaş düştü.

Bir sonrakine döndüm.

Uyandığımda, bir an için din konusunda yanılmış olabileceğimi düşündüm. Her şey beyaz ve kör ediciydi, ama bunun nedeni

Hastane. Yeterince almamışım. Midemi yıkadılar ve uyandım. Yaşıyordum. burada. Bunun hakkında yazdım. Görev tamamlandı.

Marni, bitirdikten sonra sindirmeye bırakmamı ve bir gün beklettikten sonra yarın nasıl hissettiğimi yazmamı söyledi.

Bu şeye tekrar yazmam için muhtemelen üç hafta daha geçmesi gerekecek.

Bir sonraki sayfadaki tarih az önce okuduğumdan bir gün sonraydı ama artık okuyamıyordum. Günlüğü kapatıp göğsüme bastırırken tuttuğum gözyaşları gözlerimi bulanıklaştırmıştı. O yazıyı okuduğum için, özel olduğunu bildiğim halde okumaya devam etmek isteyecek kadar bencil olduğum için, bunun asla okunmaması gereken bir şey olduğunu bildiğim halde - en azından benim tarafımdan - çok kirli hissettim.

Kendini öldürmeye çalışmıştı.

Kalbim sıkıştı ve gözlerimi kapatıp gözyaşlarımdan yarısına kadar inmesine izin verdikten sonra günlüğü yanıyormuş gibi komodinin üzerine fırlattım. Lambayı ve televizyonu kapatarak pencereye doğru döndüm ve göğsüme bir yastık koydum.

Tek bir düşünceyi bile aklımda tutamıyordum ki, bir başkası hızla zihnime girerek ilkinin yerini aldı. Onu kim bulmuştu? Ailesine kim söylemişti? Sonra ne olmuştu? Bunu neden yapmıştı? O günden önce Marni'yle görüşüyor muydu, yoksa Marni tedavi planının bir parçası mıydı? Şimdi ilaç kullanıyor muydu? Şimdi *iyi miydi?*

Hâlâ hayatta mıydı?

Birdenbire Emily ile birlikte olduğu gerçeği artık beni rahatsız etmiyordu. Rahatsızlık bir anda endişeye dönüştü ve telefonumdan saate baktığımda neredeyse gece yarısı olduğunu gördüm. O gece odamıza dönüp dönmeyeceğini bilmiyordum. Telefon numarası bende yoktu. Ona ulaşmanın, onu bulmanın ya da hala nabzının attığından emin olmanın hiçbir yolu yoktu.

Sadece geri gelip gelmeyeceğini görmek için bekleyebilirdim.

O gece hiç uyumadığıma yemin edebilirim ama bir noktada uyumuş olmalıyım çünkü Kalo'nun yüzümü yalaması ve sosisli McMuffin kokusuyla uyandım. Bir iniltiyle, yüzüm ona dönük olana kadar yuvarlandım ve yorganı başımın üzerine çektim.

"Günaydın, güneşli."

Sesini duyunca dik oturdum.

Emery yatağının kenarında oturuyordu, çünkü uykusundan sonra hala aynı şekilde bırakılmıştı. Kahvaltılık sandviçini yarılamıştı ve ben daha farkına varamadan bir tanesini bana doğru fırlattı. Ellerim havaya kalktı ve yağlı kâğıdı yüzüme çarpmadan yakaladı.

"Buradasın," dedim, sandviçi yatağın başucundaki masaya koyarken gözlerim ondaydı.

Saçları dağınıktı, seksi gülümsemesi dudaklarının kenarında zar zor oynayıyordu. O anda, sabahın bu erken saatinde bu kadar iyi görünebilmesi beni çileden çıkarmıştı. Özellikle de *neden* bu kadar mutlu görüldüğüne dair oldukça iyi bir hissim olduğu için.

"Tabii ki buradayım. Başka nerede olabilirim ki?"

Emily'yle, diyecektim neredeyse ama bunun yerine ona bakıp omuz silktim. "Kalo'yu besledim ve yürüyüşe çıkardım. Duş aldım ve gitmeye hazırım.

ne zaman olursan ol."

O şen ve neşeliydi, ben ise sinirliydim. Bu adam dün neredeydi? Bugün bu kadar iyi hissetmesinin sebebi *Emily miydi*? Yatakta kalmak istemesine ne oldu?

Gözlerim bir gece önce günlüğü attığım komodine takıldı ama gitmiş, paketlenmişti.

Dün beni bekletti, o da aynısını yapabilir, diye düşündüm, bacağıma yerine kaydırmak için telefonunda bir mesaj yazmasını bekledim. Bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallamadan önce yorganın altındayken pantolonumun paçasını aşağı sıyırdım.

Yoga matıma doğru eğilirken küçük siyah pimin deliğe girmesiyle yerine otururken çıkardığı sesi bastırmak için öksürdüm.

"Geri geleceğim."

"Sandviçini istemiyor musun?" Emery onu geçip kapıya yöneldiğimde sordu. "Sosis, yumurta ve peynir. Çantada lezzetli bir kalp krizi. Sana da içmen için meyve suyu getirdim."

"Aç değilim," diye cevap verdim ve sonra kapının arkamdan kapanmasına izin vererek, kafamda dün gecenin düşünceleri ile spor salonuna doğru ilerledim.

O sabah pozlardan çok meditasyona odaklandım ve nihayet odaya dönmeden önce Savasana'da neredeyse iki kat daha fazla zaman geçirdim. Duşum sıcak ama kısaydı, sonra çabucak üzerimi değiştirdim ve çantamı topladım, omzuma attım ve Kalo'yu da yanıma alarak arabaya doğru yola çıktım. Emery'ye gitmeye hazır olduğumu söylemedim ya da tekrar sürmemi isteyip istemediğini sormadım, sadece bir gün önce bana yaptığı sessiz muamelenin aynısını yaptım ve bunun onu rahatsız edip etmemesini umursamadığıma karar verdim.

Sessizliğimin bir nedeni de onun bütün gece Emily ile takılmasından kaynaklanan aptalca kızca duygularımdı. Sadece ona değil, kendime de kızgındım, çünkü üzülmem için kesinlikle hiçbir neden yoktu. Buna hakkım yoktu ama yine de öyleydim.

Ama diğer kısmı onun günlüğünde okuduklarımdan kaynaklanıyordu.

Gözlerim döktüğüm yaşlardan dolayı hâlâ şişti ve Emery otoyola çıkarken soğuk parmaklarımı altlarına bastırarak güneşliğimdeki küçük aynadaki inceledim. Bok gibi görünüyordum ve kendimi de öyle hissediyordum.

Yerine takarken Emery'ye bir bakış attım ve birden onu yepyeni bir gözle görmeye başladım. O sabah ona milyonlarca soru sormak istemiştim ama bunun yerine bakışlarıma karşılık verene kadar ona baktım ve sonra pencereden dışarı bakmak için döndüm.

Sekiz saat aramızda tek bir kelime olmadan geçti.

Bir gün önceki benim aksime, Emery sessiz kalmama izin vermekten tamamen memnun görünüyordu. Klasik rock'tan günümüz country'sine kadar uzanan müziğini dinlemekle o kadar meşguldü ki neden surat astığımı sormadı bile. Daha önce hiç bu kadar eklektik bir müzik zevki duymamıştım ve normal bir gün olsaydı, onunla birlikte güler ve şarkı söylerdim.

Ama normal bir gün değildi.

Ne kadar surat asarsam o kadar sinirleniyordum. Ben *hiç somurtmadım*. Her zaman mutlu kız, pozitif kız, umut ışığı olan kızdım. Tammy benim bu kadar pozitif olmama her zaman sinirlenirdi. Söylenmek istediğinde gözlerini devirir ve benimle alay ederdi; ben de ona çözümler, olumlu alıntılar ve meditasyon mantraları verirdim. Bana göre hayat mutsuz olmak için zaman ve enerji harcanamayacak kadar kısa ve hassastı.

Uzun zamandır, belki de hiç, ilk kez olumsuz düşüncelerimle baş başa kalmıştım.

Mobile'dan ayrıldığım ve hayallerimin peşinden koştuğum için çok mutluyken, bu kadar aptal olduğum için kendime lanet ediyordum. Teksas'a doğru yol alırken Emery ile arabaya binmenin berbat bir fikir olmasının tüm nedenlerini tek tek saydım.

Washington'da kalacak bir yerim yok.

Sıraya girmiş bir işim yok.

Bastyr'a kabul mektubum bile yok.

Kendimi bildim bileli, hayatımı değiştirecek bu hamle için para biriktirmiş ve hazırlık yapmıştım. Ve sonra tüm bunları kapı dışarı ettim ve bir yabancıyla, intihara meyilli olduğunu artık bildiğim bir yabancıyla arabaya atladım - intihara meyilli mi? - ve sanki heyecan verici ve eğlenceli bir şeymiş ve hayat bundan ibaretmiş gibi şansımı denedim.

Aptal.

Amarillo'ya kırk mil olduğunu söyleyen bir tabelayı geçtik ve gözlerim otoyolu çevreleyen tüm dökülmüş yaprakların renklerinde dolaştı. Bazı ağaçlar tamamen çıplak, kışa hazırlanırken, diğerleri hala sarılar, turuncular, kırmızılar ve kahverengilerle parlaktı. Ben şahsen sadece birkaç yaprağı kalmış olanları seviyordum, henüz yazdan çıkmaya hazır olmayan, hayata tutunmaya çalışan inatçı olanları.

Arabadaki müzik kesildi ve elini kadrandan çekip tekrar direksiyona koyan Emery'ye döndüm. Bana baktı ve ben çenemi tekrar elime dayamadan önce bir süre birbirimizi izledik, gözlerim renk denizinde yanıp sönüyordu.

"Bu biraz ironik, değil mi?" diye sordu, arabanın içinden geçen rüzgârın sesiyle konuşarak. "Ölürken her şey ne kadar güzel oluyor."

Cevap vermedim ama omzumun üzerinden ona baktım, yola doğru dönmeden önce dudaklarındaki hüznü gülümsemeyi inceledim.

"Yani, yer değiştirdik mi?" diye tekrar denedi. "Dünkü hıyarlığımın intikamı mı bu?"

"En azından kabul ediyorsun," diye mırıldandım.

Emery kıkırdayarak Honda'nın etrafından dolaştı. "Demek deşme bu. Göze göz, ha?"

"Kötü bir gün geçirmeye hakkım var," dedim kollarımı göğsümde kavuştururken ona dönerek.

"yle olmadığını hiç söylemedim," diye mırıldandı. Güneş gözlüklerinin koyu renk tonunun ardından aptal suratında eğlenceli bir sırıtışla beni izliyordu. "Sadece sen genelde çok... güneşli olursun."

"Beni tanıyormuş gibi davranma. ."

Emery ellerini direksiyonun üzerinde kaydırarak, "Haklısın," diye onayladı. "Bunu değiştirelim. Bana kendinden biraz daha bahset."

Bunun zerine güldüm. Dolu dolu, başım arkaya eğik, karnımdan güldüm.

"Sen ok....!"

"Sinir bozucu mu? Can sıkıcı mı? Haksız yere çekici mi?"

"Evet," diye homurdandım ve sonra söylediği son şeyi fark ettim. "Hayır!"

Emery güldü. "ıkar içindekileri, Küçük Penny. Sekiz saatir demleniyorsun, o tencere patlamaya hazır olmalı."

Oflayarak koltuğumda döndüm, protez bacağımı diğer dizimin altına sıkıştırdım, böylece ona daha fazla bakabilecektim. "Peki. Ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

Başını salladı.

"Ne kadar aptal olduğumu düşünüyordum. Sadece tanımadığım bir adamla arabaya atlayıp yoga matım ve birkaç parça kıyafetim dışında her şeyi geride bıraktığım için değil, aynı zamanda bunu plan yaptığım için de. Washington'da kalacak yerim yok, işim yok, hayalimdeki okula girip giremeyeceğime dair hiçbir fikrim yok..." Ellerim yüzümde gezinirken durakladım. "Saçma sapan bir plan. Ve açıkçası *sen* de beni aptal gibi hissettiriyorsun."

Bunun zerine kaşları içe doğru çekildi.

"nk bilinmeyen bir nedenden ötürü senden hoşlanıyorum ve senin hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum, ama dn bana kendimi her şeyden çok bir baş belası gibi hissettirdin. Bütün gün benimle konuşmamakla kalmadın, sonunda konuştuğunda da hayatımda aşkı bulmak istediğim için beni aşağıladın, sanki bu küçük kızlar için naif bir fanteziymiş gibi. Sonra da *Emily* ile gittin," diye ekledim.

Sözümü kesmek için ağzını açtığında bir şey söylemesini engellemek için ellerini kaldırdı. "Ve sorun değil, çünkü bana hiçbir şey borçlu değilsin ve o muhteşem, tatlı ve eğlenceliydi ve anlıyorum. Sen bir erkeksin, eğlenceli bir gece geçirmek . İyi, güzel. Ama ben senin gibi değilim, tamam mı? Bunu daha önce hiç yapmadım."

Arabasinda ruhsal bir çöküntü yaşadığımı izledi ve yemin ederim beni ilk kez görüyormuş gibiydi.

"Karşı cinsle aynı odada uyumaya, plansız bir şekilde ülkenin bir ucundan diğer ucuna gitmeye ya da kızdırdığım mı yoksa ilgisini mi çektiğimi anlayamadığım biriyle bu kadar geniş bir alanı paylaşmaya alışık değilim. Ve sana aptalca gelebilir ama dün gece endişelendim. Nerede olduğunu, odaya dönüp dönmeyeceğini ya da bir şekilde cesedinin peşine düşüp telefonunu bulmam ve anneni arayıp öldüğünü söylemem gerekip gerekmeyeceğini bilmiyordum."

Bu itiraf karşısında yüreğim ağzıma geldi, çünkü günlüğünü okumaktan, beni davet etmediği özel hayatına burnumu sokmaktan kaynaklandığını biliyordum.

İçimi çektim. "Ve bilmiyorum, sadece... sadece aptal hissediyorum. Kendimi küçük aptal hayalleri olan küçük aptal bir kız gibi hissediyorum ve hayatın olmasını istediğim her şey olacağına dair küçük aptal bir inanca sahibim, çünkü bu noktaya kadar uzaktan yakından hiçbir şey olmadığı kesin."

Uzun zamandır tutunduğum umutla birlikte göğsüm de söndü ve ön camdan önümüzdeki arabalara bakarak koltuğa gömüldüm.

Emery hâlâ bana bakıyordu, dikkati yoldan bana doğru gidip geliyordu. Bir an sessiz kaldı, sonra boğazını temizledi ve oturduğu yerde kıpırdandı.

"Özür dilerim," dedi yumuşak bir sesle. "Aptal değilsin. Bazen kötü günler geçiriyorum ve dün de onlardan biriydi." Yutkundu ve boğazım tekrar sıkıldı, el yazısı hala zihnimde tazeydi. "Bir daha olmayacağına söz veremem ama bunun seninle bir ilgisi olmadığını bilmeni istiyorum. Beni rahatsız etmiyorsun." Bu kısmı söylerken bana tekrar baktığından emin oldu. "Ve ben açık bir kitabım. Peki, ne bilmek istiyorsun? Ne istersen sor."

"Açık bir kitap," diye meydan okudum, yüzüm dümdüzdü. "*Harry Potter*'daki gibi içinde kafam büyüklüğünde dişler olanlardan mı?"

Güldü, sesi beni içten dışa doğru ısıttı. "Dikkat et, inekliğin ortaya çıkıyor."
"İneğimi seviyorum."

"Ben de öyle," diye hızlıca cevap verdi ve güneş gözlüklerini yukarı kaldırıp gözlerini benimkilerle birleştirdiğinde bir kızarıklık boynuma doğru süzüldü.

Gözlerimin içine bakmasına aldırmadım. Hem de hiç umursamadım. "Öncelikle, telefon numaran nedir?"

Emery kıkırdadı, ben telefonuma yazarken listeyi sıraladı. "Doğum günün ne zaman?"

"Hey, sıra bende. Açgözlü olma."

Ellerimi sahte bir teslimiyetle havaya kaldırdım.

"Hayalindeki okuldan bahsedip duruyorsun," dedi arabayı tekrar emniyet şeridine çektiğimizde. "Hangi okul?"

Kalo arkadaki koltuğundan fırladı, tekrar konuştuğumuz için heyecanlıydı. Kulağını yaladı ve ön koltuğa, kucağıma tırmanırken ikimiz de güldük.

"Bastyr," diye cevapladım Kalo'nun kulaklarının arkasını ovuşturarak. "Naturopatik Tıp'a girmek istiyorum."

"Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Voodoo," diye şaka yaptım. "Temelde insanları haplarla doldurmadan yapılan tıp. Uzun ve sağlıklı bir yaşam sürmek için dünyanın bize doğal olarak verdiklerini kullanmaya çalışıyoruz."

"Bunu dün önümde bir paket kurutulmuş et yiyen kız söylüyor."

İçimi çektim. "Evet, eminim oraya gittiğimde beslenme düzenim değişecektir. Kendimi savunmam gerekirse, Alabama'da sağlıklı bir şeyler yemek biraz zor."

"Adil," dedi gülümseyerek. "Demek insanlara yardım etmek istiyorsun. Çok şaşırdım.

Asla tahmin edemezdim."

Koluna vurdum. "Komik. Doğum günün ne zaman?"

"1 Haziran."

Kalo tekrar kucağımdan atlayıp arkaya geçerken bir gözümü kısarak takvim üzerinde düşündüm. Kendini koltuklarımızın arasına attı, dili rüzgârda uçuşuyordu.

"İkizler," dedim sonunda ve her şey yerine oturdu. "Oh, evet, bunu kesinlikle görebiliyorum."

"Neyi gördün?"

"Bu bana senin kim olduğun hakkında çok Şey anlatıyor," diye açıkladım. "Macera ihtiyacı, büyüleyici kişilik, bir anda hafif ve eğlenceli halden dalgın ve derin hale geçme alışkanlığı."

Emery gülerek başını geriye attı. "Tanrım, lütfen bana *burcumun* sana kim olduğumu söylediğine gerçekten inanmadığını söyle. Dur tahmin edeyim, sen bir Kova burcusun ve burcunu ayağına dövme yaptırmıŐsın."

Ağzım açık kaldı ve daha dik oturdum. "Aslında ben bir Kova burcuyum."

"Elbette ylesin," diyerek güldü. "Sana söz veriyorum, burcumun benim hakkımda sana söyleyebileceği hiçbir Şey yok, en azından gerçekten önemli olan hiçbir Şey. Burçlar falan? Hepsi saçmalık. Yeterince muğlak bir Şey söyle ve bunu herhangi birinin hayatına uygulayabilirsin."

"Bu doğru değil!" Karşı ıktım. "Ben tam bir Kova burcuyum. Burcumun kim olduğumu bu kadar doğru yansıtmadı korkutucu."

"yle mi?" diye sordu ve cebinden telefonunu çıkardı. "Mesaj atma ve araba kullanma."

Kaşlarını attı. "Ben hallederim anne. Tamam," dedi, gözleri yine yoldaydı ama telefonuna kaymaya devam ediyordu. "Yani, sadık, nazık ve alıŐkan olduğunu, ama zayıf yönünün endiŐelenmeye meyilli olduğunu ve kendini aşırı eleŐtirdiđini mi söylüyorsun? Ayrıca kitapları ve doğayı sevdiğinizi ama ilgi odağı olmaktan hoŐlanmadıđınızı da söylersiniz."

Başımı salladım. "Evet, aynen yle." "Tebrikler. Sen bir BaŐak'sın."

Gözlerimi devirerek alay ettiğimde telefonunu bana fırlattı. Ama ekrana baktığımda, zaman baŐvurduđum astroloji sitesiydi ve okuduğu özellikler bir Kova için değil, bir BaŐak içindi.

Ağzım tekrar açıldı.

Gözlerim ekranı tararken Emery sürücü koltuğundan bana baktı, yüzünde boktan bir sırıtış vardı. Kalo bile omzumu yalayarak Őakanın içindeymiŐ gibi görünüyordu ve telefonu ona geri fırlatıp kollarımı kavuşturdum. "Sen bir pisliksin."

"Bu da İvizler burcuna özgü bir Şey mi?"

Karşı koymaya çalıştım, dudağımı o kadar sert ısırdım ki bir çentik oluştu, ama sonunda utanç ve eğlence karışımı bir kahkaha attım. "Pislik."

Emery de güldü ve parmak eklemiyle çeneme hafifçe vurdu. "Hey, Kova burcu olduğunu söylüyorsun, sana inanıyorum. Yargılama yok. Herkese

kendi başlarına."

"Mmm-hmm."

"Ciddiyim," dedi ve gözleri o zaman daha samimiydi. "Ve bilgin olsun diye söylüyorum, hayallerin olduğu ve onları gerçekleştirip gerçekleştiremeyeceğini görmek çılgın riskler aldığın için aptal değilsin." Yutkundu. "Cesursun. Ve yaşıyorsun. Bu çoğu insanın söyleyebileceğinden daha fazlası."

Son cümlemin altında canımı yakacak kadar gerçek bir dürüstlük vardı; kehribar rengi gözleri arıyor, elleri direksiyonu sıkıca kavıyordu. Ona yaşayıp yaşamadığını, onun da hayalleri olup olmadığını sormak istedim.

Ama fırsatım olmadı.

Birden Emery'nin gözleri sanki bir şeyler ters gidiyormuş gibi kısıldı ve yola döner dönmez büyük bir patlama sesi duyuldu. Sanki az önce ateşe verilmişim gibi çılgılık attım. Kalo yerinden fırlayıp Emery'nin koltuğunun arkasına saklandı ve araba gümbür gümbür giderken burnuma gelen yanık lastik kokusuyla birlikte kalbim kulaklarımda hızla çarpmaya başladı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Emery, arabayı kenara çekti. Sonunda durduğumuzda hâlâ sakinleşmeye çalışıyordum ve o arabadan atladı, koşarak benim tarafıma geldi ve yine küfretti. "Lastiğimiz patladı."

Arabalar ve kamyonlar hâlâ yanımızdan vızır vızır geçiyordu ve her biri arabayı şiddetle sallıyordu. Kalo'nun tasmaını tuttum ve ikimiz de dışarı çıkıp hasarı inceledik. Arka yolcu lastiğinin lastiği tamamen parçalanmış, araba ağırlığının çoğunu arka bacağın üzerine bindirmişti. İçimi çektim ve elinde tuttuğu bir karttan telefonuna bir numara yazmakta olan Emery'ye baktım.

"Kimi arıyorsun?" diye sordum.

"Yol yardımı."

Başımı salladım, Kalo yanımdaki uzun, büyümüş çimenlere oturdu. "Şimdi ne yapacağız?"

Emery bana cevap vermeye gitti ama sonra durakladı, araması bir insana bağlanmıştı. O kişiye nerede olduğumuzu söylemeyi bitirdikten sonra telefonunu cebine geri soktu.

"Yaklaşık otuz dakika içinde burada olurlar, en yakın dükkan bir sonraki çıkışta, bu yüzden çok geride kalmamalıyız."

"Sonra ne olacak?"

Emery cevap belliymiş gibi bana baktı ve omuzlarını silkti. "Onlar lastiği tamir ederken biz de tuhaf bir lokantada yemek yeriz."

"Ama onlara ödeme yapmak zorundayız," diye belirttim.

"Genelde işler böyle yürür."

"Tamam, yani..." Noktaları birleştirmesini bekledim ama birleştirmede. "Biraz para kazanmalıyız. Yola geri dönmek için çılgınca ve tuhaf bir şey yapmalıyız, *Crossroads*'taki kızların karaoke yarışmasında yaptığı gibi."

Emery boş bakışlarla beni izledi, iki kez gözlerini kırptırdıktan sonra gülerek başını geriye attı.

"Ben ciddiylim!" Koluna vurarak kendimi savundum.

"Ailemin kredi kartı bende, Küçük Penny. Biz iyiyiz."

Alay ettim. "Ama öylece *şarj* edemeyiz. Bu hiç eğlenceli değil, tüm yolculuk kurallarına aykırı."

"Kurallar mı?"

"Evet, kurallar!" Sağ elimin parmaklarını saymaya başladım, sol elimle de her birine vuruyordum. "Patates cipsi ve kurutulmuş etle hayatta kal, asla otostopçu alma ve eğer bozulursan, para kazanmak ve yola geri dönmek için çılgınca bir yol bul."

"Bunların hiçbirisi gerçek değil." "Yazılmamışlar."

Emery güldü, bir kolunu göğsünün üzerinde çaprazlayıp dirseğini üzerinde dengeledi, eli pürüzsüz çenesini buldu. "Sadece bir lastik. Tamiri belki iki saat sürer ve bu sadece bir parçayı almak için bir yere gitmek zorunda kalırlarsa olur. Ve en fazla üç yüz dolar tutar."

"Ne istiyorsun?"

Bana gülümsemeden duramıyordu. "Bu işin peşini bırakmayacaksın, değil mi? Bunu gerçekten zorlaştırmak istiyorsun."

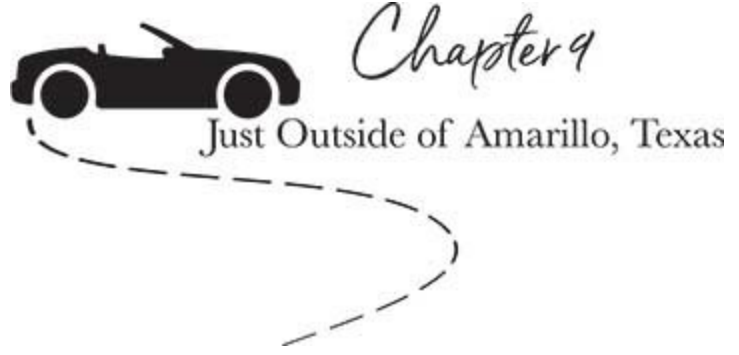
"*Kurallar*, Emery."

Adını sık sık söylemezdim ve bu ses, dilimden yuvarlanıyormuş gibi hissettirmesi duraksamama neden oldu, gözlerim onunkilere , onda da aynı duraksamayı gördüğümde yanaklarım ısındı.

Ellerini ceplerine soktu, gözleri tekrar arabayı ve otoyolu incelemekten önce Kalo'ya baktı. Bir süre sonra bana döndü ve o kendine özgü sırtışıyla başını salladı. "Peki. Bir sonraki hamlemiz ne olacak, oyun kurucu?"

Kalo başını kaldırıp bana bakarken heyecanla ellerimi birbirine vurarak ciyakladım. Bir sonraki adımımızın ne olacağına dair hiçbir fikrim olmadığını fark ettiğimde kalbim biraz söndü, ama sonra evren sık sık yaptığı gibi bir işaret gönderdi.

Gözlerim Emery'nin başının arkasındaki reklam panosuna kilitlendi ve sııttım. "Arabayı dükkâna götürelim, sonra bir planım var."

Emery kapıyı açıp bizi Big Earl's Wing House yazan büyük neon tabelanın altına götürürken tekrar, "Bu çılgınlık," dedi.

"Korktun mu?" Alay ettim.

Gözlerini devirdi ve hostese doğru ilerlerken bana yol gösterdi. Bana Tammy'yi hatırlatan orta yaşlı bir kadındı ama bu kız biraz daha yuvarlak ve çok daha güler yüzlüydü.

"Hey, millet! Kabin mi masa mı?"

"Aslında kanat yeme yarışmanızla ilgili bir sorum var," dedim ve Emery yanımda başını salladı. Devam etmeden önce gözlerimi ona diktim. "Bize biraz daha anlatabilir misin?"

"Elbette!" Menüleri kollarında dengeledi, birini açıp kanat yarışması sayfasını gösterdi ve bize neler içerdiğini anlattı. "Her biri yirmi beş ünlü sosumuzdan birine batırılmış toplam yirmi beş kanat var. Hepsini yemelisiniz - en acı sosumuz olan Big Earl's Inferno'ya batırılmış olanı da dahil. Ve eğer bunu yapabilirseniz, yemeğiniz bedava. Ayrıca tüm arkadaşlarınıza övünmek için bu tişörtü alacaksınız." Arkasında *Big Earl's Wing Challenge'dan sağ çıktım* yazan çerçeveli bir tişörtü işaret etti ve bize geniş bir gülümseme attı. "Kabin mi masa mı?"

"Bekle," dedim, her şeyi bir araya getirmeye çalışarak. "Yani tüm kanatları yiyorsun ve bedava oluyorlar, yemezsen yemek için para ödüyorsun... herhangi bir..." Sadece sırttan Emery'ye baktım ve kesinlikle hiç yardımcı olamayacağını biliyordum. "Para ödülü falan var mı?"

Ev sahibi sorum karşısında biraz dehşete düşmüş görünüyordu, kaşları içe doğru çekiliyordu. "Hayır, tatlım. Sadece tişört."

Dudağımı çiğnedim. "Bize bir dakika ver." Emery'ye döndüğümde kendini beğenmiş görünüyordu ve onu kenara çekmeden önce ters ters baktım.

"Gördün mü? Yapabilirsen para bile vermiyorlar," dedi. "Bir şeyler atıştıralım ve ücreti kartımdan çekelim."

"Bir yolu olmalı..." Parmağımla çeneme vurdum, cevabı restorandaki diğer müşterilerden birinde ya da şu anda bizi dikkatle izleyen, tek kaşı alnının üzerinde asılı duran ev sahibesinde bulacakmışım gibi etrafımıza bakındım.

"Bir yolu var. Yemek yeriz, dükkâna geri döneriz, benim kartımla ödemeyi yaparız ve otel odasına geri döneriz - köpeğinizi bıraktığımız yere, ekleyeyim."

"O iyi. Sulandı, beslendi, gezdirildi ve muhtemelen şimdiye kadar yatağıma uzanmıştır."

"Yine de para ödülü yok. Bu seferlik kuralları çiğnemek zorunda kalabilirim," diye dalga geçti.

Nefesimi düz dudaklarıma bastırarak iç çektim. Her şey çok kolaydı ve hiç de eğlenceli değildi, ama yarışmanın galibine ödeme yapmazlarsa, fikrim hemen hemen suya düşmüştü.

Tam pes etmek üzereydim ki aklıma geldi.

Belki kazanırsak bize ödeme yapmayacaklar, ama ya...

"Bunu ödünç alabilir miyim?" Ev sahibesine, çocuklar için kağıt menüler ve boya kalemleriyle dolu beyaz bir kovayı işaret ederek sordum.

Kesinlikle deli olduğumu düşünüyordu.

"Ah, tabii?" dedi, aksanlı konuşmasıyla omzunun üzerinden kendisine katılan diğer hostese bakarken, ikisi de omuz silkti.

"Teşekkürler." Kovayı aldım, menüleri ve boya kalemlerini çıkardım ve restoranın tam ortasındaki boş bir masaya doğru ilerlemeden önce hostes standının yan tarafında düzgün ve düzenli olduklarından emin oldum. Emery adımı seslendi ama ben durmadım, o da beni takip etti ve boş bir sandalyenin üzerine tırmanırken kalbim boğazımda hızla atmaya başladı. İki ayağımın üzerinde dengede ve sağlam durduğuma emin olduktan sonra ayağa kalktım.

"Ne yapıyorsun sen?" Emery ağzının kenarından bana fısıldayarak bağırdı ama onu duymazdan geldim, gülümsemeye zorlarken hafifçe titriyordum.

"Big Earl's Wing House'un bayanları ve bayları, bir dakikanızı alabilir miyim?"

Halihazırda bana bakmayanlar durakladı, bazıları lokmanın ortasında, bazıları kovboy çizimleri şeklindeki bardaklardan bira içiyor ve arkamızda bıraktığımız hostes de dahil olmak üzere hepsi meraklı gözlerle bana bakıyordu.

Boğazımı ve zaten nemli olan ellerimi sıktım. "Benim adım Cooper ve bu da arkadaşım Emery. Merhaba de Emery."

El salladı, beni izlerken gülümsemesi sıkıydı.

"Emery ve ben Washington'a doğru yola çıktık ama arabamız ve şimdi tekrar yola çıkmaya çalışırken zor durumdayız."

Emery nefesinin altından, "Hayır, değiliz," diye itiraz etti. Yine onu görmezden geldim.

"Şimdi hepinizin gitmesi gereken yerler olduğunu biliyorum ve beklediğiniz son şeyin biraz..." Kendimi işaret ederek güldüm. "Alabama'dan küçük bir kız sandalyenin üzerinde durup sizden yardım istiyor ama işte buradayım." Birkaç kişi kıkırdadı ve ben de bu kahkahaları umut için yakıt olarak kullandım. "Bazılarınız Big Earl'ün Kanat Yarışması'nı duymuş olabilir."

Çeşitli stantlardan ısıklar ve bağırışlar yükseliyor, diğerleri şaşkın şaşkın etrafa bakıyordu. Yerlilerin kim olduğunu ve kimlerin geçtiğini buradan anlayabiliyordum.

"Arkadaşım Emery meydan okumaya hazır. Ama," diye ekledim, bir parmağımı kaldırarak. "Bu tamamen size bağlı. Görüyorsunuz, şu anda sadece akşam yemeği yiyorsunuz - ki bu harika, sadece kokusundan bile anlayabiliyorum - ama bizi tekrar yola çıkaracak küçük bir bağış karşılığında, akşam yemeği ve bir gösteri alabilirsiniz." Emery'ye baktım, sonra ağzımı ondan saklamak için elimi kaldırdım, fısıldar gibi yaptım ama herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle. "Aramızda kalsın ama Emery tam bir korkak, bu yüzden *kesinlikle* iyi bir gösteri olacak."

Emery kollarını göğsünde kavuşturup başını bana doğru sallarken etrafımızı daha fazla kahkaha sardı ama sakladığı gülümsemeyi gördüm.

"Ee, ne diyorsunuz millet?" Daha dik durarak ve boş kovayı havaya kaldırarak bağırdım. "Büyük Amerika Birleşik Devletleri'ni otostopla mı geçeceğiz, yoksa hepiniz bir gösteriye hazır mısınız?"

Kükreyen bir alkış ve tezahürat bekliyordum ama bunun yerine sessizlikle karşılaştım, herkes etrafına bakınırken ön kapının yanında biri öksürüyordu, çoğu gözlerimden kaçıyordu. Yanaklarım ateşten kıpkırmızı oldu ve hâlâ başını sallayan Emery'ye baktım.

O haklıydı. Bu delilikti.

Ben hâlâ bana bakanlara mahcup bir gülümseme sunarken Emery sandalyeden inmeme yardım etmek için elini uzattı. Ama tam inerken restoranın arka tarafından yüksek bir ısıklık sesi geldi.

Emery ve ben de diğerkleriyle birlikte arkamızı döndüğümüzde en arkadaki kulübede oturan ve elinde yirmi dolarlık bir banknot tutan yaşlı bir adamla karşılaştık. Donanma gazisi şapkası takmış ve sırtıyordu.

"Ona bir önlük alalım, çocuklar."

Arkadaşları alkışladı, hepsi de para için cüzdanlarını karıştırdı. Ve hepsi bu kadar sürdü.

Hostesler ortadaki masayı boşaltıp Emery'yi oturtttuktan ve masayı ıslak bezlerle hazırladıktan sonra her kabin tezahüratlara katıldı. Emery beni izlerken kovayı kalabalığın arasından geçirip parayı topladım. Kovayı görmesi için havaya kaldırırken yüzüme sığmayacak kadar büyük bir gülümsemeyle ona baş parmağımla onay işareti yaptım. Sadece güldü, ona verdikleri önlüğü gömleğinin içine soktu ve dudaklarında bir geri ödeme sözü vardı.

Yirmi kanatta, Emery benden nefret ediyordu.

Tüm restoran onun etrafında toplanmış, ismini zikrediyor ve galibiyeti kutlamak için ona bira sözü veriyordu. Güzel dudakları farklı renklerde soslara bulanmış, elleri de aynı soslarla kaplanmıştı ve hâlâ gülümsemesine rağmen gözleri öldürücü bir şekilde bana bakıyordu.

"Hadi çocuklar. Enerjinizi koruyun!" Cesaretlendirdim ve yirmi birinci kanadı alıp Cehennem'e yaklaştıkça her ısırıkta daha da ısınırken daha fazla insan onun adını haykırdı.

Birini bitirdiğinde, önündeki sepette kalan dördüne bakarak, "Bu imkânsız," dedi. "Ağzım yanıyor."

Gözleri kızarmış ve sulanmış, omuzları çökmüştü, ta ki donanma şapkalı adam sırtına vurup omuzlarına biraz canlılık katana kadar.

"Hadi evlat! !"

Kalabalık onunla birlikte tezahürat yaptı ve Emery alnıma doğru daha fazla hançer fırlatırken ben sadece güldüm.

Küfretti.

Çığlık attı.

Neredeyse ağlayacaktı.

Ama Tanrı adına, başardı.

Ağzını açıp yirmi beşinci kanadın sonuncusunun da bittiğini gösterdiğinde, iki garson kızın bir tür savaş çığlığı atmasıyla restoran patladı

Biri yanığı hafifletmek için uzun bir bardak sütle, diğeri de zafer tişörtüyle koşarak geldi. Hepimiz etrafta dururken onun bir fotoğrafını çektiler ve acı çektiğini bilmeme rağmen her şeye rağmen gülümsedi.

Fotoğraflar çekildikten ve kargaşa sona erdikten sonra tekrar sandalyenin üzerine çıkarak kalabalığa teşekkür ettim. Hepsi bize iyi dileklerde bulundu ve Emery sandalyeden inmeme yardım ettiğinde tek kelime etmedi ama beni hayranlık ve nefret karışımı bir duyguyla izledi.

"Harikaydın," diyerek dirseğimle onu dürtmeye çalıştım. "O tişörtü gururla giy."

Dudaklarından kısa, neredeyse sessiz bir kahkaha çıktı ama gözleri hâlâ benimkilerdeydi, daha önce olmayan bir şey vardı. "Sen başka bir şeysin, biliyor musun?"

Kızardım, ellerim saçlarımı bir omzumun üzerinden çekmek için geriye uzandı. Ben cevap veremedim, her şeyi başlatan donanma şapkalı adam yanımıza geldi.

"Eğlenceli bir akşam için teşekkürler," dedi sesi alçak ve çakıllı bir şekilde. "Bu arada ben John. Buraya sık sık gelirim, bir daha yolunuz düşerse mutlaka uğrayıp bir merhaba deyin."

Emery başıyla onayladı ve John'un elini sıkmak için uzandı. "Olur efendim. Çılgın fikrimizi desteklediğiniz için tekrar teşekkürler."

Güldü. "Siz çocuklar bana gençlik günlerimi hatırlatıyorsunuz. Hayat böyle bir şey işte. Gözünüzü kırpmayın, yoksa kaçırsınız ve yetmiş iki yaşında huysuz bir şekilde uyanırsınız."

Emery ve ben baktık, John'a dönmeden önce aramızda bir gülümseme paylaştık. Gözleri yaşlı ve nazikti, hayal edebileceğimizden çok daha fazlasını görmüş gözlerdi.

"Bu arada, hizmetiniz için de teşekkür ederim," diye ekledim. Şapka.

"Bu benim için bir onurdu. Aslında merak ettim... Siz de mi hizmet ettiniz?" Gözleri

Pantolonumun altında saklı olan protez bacağıma düştü, belli ki onun için saklı değildi.

"Ah, hayır efendim," diye kekeledim, titreyen parmaklarımla saçlarımı örerken yüzüm yine kızarmıştı.

John'un kaşları çatıldı. "Bir uzvunu kaybetmek utanılacak bir şey değil canım. Çok ve iyi bir ruhun var. Ne olduğunu bilmiyorum ama o yara izini

Gurur. Çoğu insan böyle bir olaydan sonra böyle ışık samazdı."

Emery şimdi beni izliyordu ve John güçlü bir eliyle omzumu sıvazlarken onun anlayışının yerine oturduğunu hissettim.

"Kendinize bakın. Güvende olun."

Emery, gözleri hâlâ bende, "yle yapacağız," diye mırıldandı. "Tekrar teşekkür ederim, John. İyi geceler."

Emery bizi tekrar otoparka yönlendirirken, utancım hâlâ yzmdeyken John'a el salladım. Rezervasyon yaptırdığımız otel birbirine bağlıydı ve yolun çoğunu sessizlik içinde yürüdük. Bunu bekliyordum, soruyu, acımayı, artık bildiği için bana nasıl bakacağını. Ama otele yaklaştığımızda, odaları dışarıya bağlayan deniz mavisi kapılar göründüğünde beni drtt.

"Bunu gerçekten başardığına inanamıyorum."

Dudaklarımdan kk bir i çekiş çıktı, içimi bir rahatlama kapladı. Belki de fark etmemişti. "Ben mi? Kanat sosuna bulanmış olan sensin."

Gmleğine baktı, giydiği nlğe rağmen çeşitli lekeler hâlâ görünüyordu. Sırıttı. "Buna değdi. Ama bana borçlu olduğuna karar verdim."

"Bu adil," diye gülerek kabul ettim. "Dkkn lastiği tamir etmenin ne kadara mal olacağını söyledi?"

"İşçilikten sonra, dört yüz doların biraz altına bakıyoruz."

Gülümseme sırası bendeydi. "Beşten biraz fazla topladık, yani lastiği ve kahvaltıyı hallettik gibi görünüyor."

"Yüz dolarlık krep mi yiyeceksin?" Otelin arka tarafından odamıza doğru ilerlerken Emery tek kaşını kaldırarak meydan okudu.

"Benden şüphe mi ediyorsun?"

Bunun zerine güldü, elleri tekrar ceplerine kayarken ayakkabılarına baktı. "Azıcık bile değil."

Otelin arka tarafındaki odalara doğru yürürken yine sessizdik. Bizimki en sondaydı, kk havuz tam kapımızın önündeydi. Emery beni durdurduğunda cebimden anahtarımızı çıkarıyordum, elinin tüy kadar hafif dokunuşu dirseğimi buldu.

"Yolculuk için bir plan yapmak seni daha iyi hissettirir mi?" diye sordu, altın rengi gözleri havuz ışığının mavi yansımasından yeşil bir renk almıştı.

Gülümsedim. "Drş mi? Birazcık. Yol boyunca hangi şehirlere uğrayacağımızı ve ne zaman gösteren kaba bir plan olsa bile... Özellikle de ben

yaşayacak bir yer ve bir iş bulmam gerekiyor."

Emery başını salladı ve bana aynı tuhaf şekilde bakıyordu, sanki kayan bir yıldızla ucube gösterisi arasında bir şeymişim gibi. "Tamam. O zaman bu gece bir plan yaparız."

"Tamam," diye cevap verdim ve sonra bir kahkaha attım, boynunun kenarındaki sos lekesini parmaklarımla sıyırıp ona gösterdim. "Şu anda berbat durumdasın."

"Her zaman öyleydi. Ama biliyorsun... Sanırım ikimizi de çabucak temizlemenin bir yolunu biliyorum..."

Elleri bileklerimi sararken o muhteşem yüzünde muzip bir sırıtış vardı. Beni de peşinden sürükleyerek yavaşça geriye doğru yürümeye başladı ve ben şaşkınlıkla ona baktım.

Ta ki bizi havuza doğru yönlendirdiğini fark edene kadar.

"Ohhhh, hayır," diye karşı çıktım, ellerinden kurtulmaya çalışıyordum. "Bunu aklından bile geçirme. Sosa bulanmış olan ben değilim."

Emery bana doğru atıldı, kollarını bana doladı ve ayaklarımı kaldırıp daha da hızlı yürürken beni göğsüne bastırdı. "Artık öylesin!"

Daha önce sadece onun üzerinde olan sos, ne kadar kıpırdanmaya çalışsam da kıyafetlerime ve tenime de bulaştı. Çığlık attım, güldüm ve minik yumruklarımle göğsüne vurarak protesto ettim ama faydası olmadı. Nefesimi tutmama yetecek kadar bir uyarıyla kaldırımından aşağı yuvarlandık ve soğuk suya düştük, ikimiz de batana kadar kolları hâlâ bana sarılıydı.

Suyun soğuğu sistemimde bir şok etkisi yarattı ve gözlerimi ve ağzımı kocaman açarak tekrar dışarı çıktığımda vücudumun nefes almasını sağlamak bir saniye sürdü. Gözlüklerim takla atarken düşmüştü ve ellerimde ve yüzümde olana kadar çılgınca suya vurdum, yüzümden gelen ısı onları biraz buharlaştırdı.

Emery sadece güldü.

"Senden nefret ediyorum," diye geveledim ama gülümsememi engelleyemedim. "Sen ölüsün."

"Öyle mi? Öldürecek misin?"

Başımı salladım, bu onu daha çok güldürdü, ben de üzerine su sıçrattım.

O kadar soğuktu ki düşünemiyordum. Sadece ısınmak için değil, su sporları için pek de uygun olmayan bacağımı kurutmak için de dışarı çıkmam gerekiyordu. Fakat

Ayaklarım beni dışarı çıkmak için merdivene doğru taşıyamadı, çünkü tam hareket edeceğim anda Emery'nin dar, ıslak tişörtünü fark ettim.

Sağ üst köşesinde basit bir logo olan funda grisi bir tişörttü ama şimdi göğsüne yapışıyor, kollarını sarıyor, altındaki karnının belirgin çıkıntılarını çıkarıyordu. Normalde dağınık olan saçları ıslaktı ve damlıyordu, bana doğru ilerlerken bir tutamı sol gözünün üzerine eğik bir şekilde düşüyordu. Gözleri benimkilere kilitlenmişti, daha önce takındığı gülümseme aramızdaki her santimde biraz daha soluyordu.

"Soğuk mu?" diye sordu.

Yutkundum, sanırım bu yeterli bir cevaptı çünkü göğüslerimiz birbirine değene kadar durmadı. Kolları tekrar beni sarıp sarmaladı, beni sıcaklığının içine çekti ve ben sadece göğsünün ortasına yapışmış ıslak kumaşa baktım, nefesim bir yağmur birikintisi kadar sığıdı.

"Cooper."

Adımı mırıldandı, sesi göğsünü hâlâ benimkine bastırarak titreştiriyordu. Kollarım karnımın üzerinde sıkıca kavuşturulmuştu, bu da onun karın kaslarını okşadıkları anlamına geliyordu ve nefeslerinin güçlü ve sabit geldiğini hissediyordum, sanki ıslak ve dokunuyor olmamız onu en ufak bir şekilde rahatsız etmiyordu.

Gözlerim, bakışlarıyla karşılaşana kadar sıırıslıklam gömleğinin kırıışık çizgilerini takip ederek boynuna ve çenesine kadar uzandı.

Emery o anda çok tehlikeli görünüyordu, dikenli tel çitin üzerindeki bir uyarı levhası gibi. *Uzak* dur, diye uyarıyordu gözleri ama yine de ellerim suyun altında karnının sert kaslarını sıyırdı. O tele doğru çekiliyordum, derim henüz dikenlerden, tırmanabileceğimi düşünmekten parçalanmamıştı, dersimi henüz almamıştım.

"Dün gece kıskandın, değil mi?" diye sordu, sesi alçak ve sertti. "Emily'yi."

Parmak uçlarım saçlarıma uzanmak için seğirdi ama hâlâ aramızda sıkışmışlardı. O anda ondan saklanamazdım. Daha önce hiç saklanabildiğimden emin değildim.

"Biraz," diye nefes aldım.

Emery yutkundu ve sonra benimkine sabitlediği gözleri yavaşça dudaklarıma kayd ve midem hızla havuzun dibine düştü.

"Olma."

Aramızdaki santimler santimetrelere dönüştü, bakışları hala dudaklarımdaydı ve tek yapabildiğim bir nefes alıp gözlerimi kapatmaktı. Su, çok buzlu

Daha önce soğuk olan etrafımız sıcak ve hareketsizdi, sadece onun yakınlığı bile ısıtıcı görevi görüyordu. Zaman durmuş gibiydi, saniye ibresi bir takılmıştı, bir sonraki hamle yapılana kadar ilerleyemiyordu. Ve ben bekledim - ne için beklediğimden emin değildim. Bir öpücük mü? Yeni bir nefes mi? Bir söz mü?

Ama hiçbir gelmedi, sadece Emery'nin alnı benimkine yaslandığında acı dolu bir iç çekiş oldu ve başka hiçbir şey olmasa da havanın dudaklarından çıkıp benimkine değdiğini hissettim.

Bir süre sonra "Hadi," dedi ve sadece eli elimi kavrayana kadar geri çekildi. Gözlerim dalgalanarak açıldı, kapaklarım ağırlaştı, kalbim göğsümde bir örs gibi duruyordu. "Sıcak duşlar, soğuk binalar ve yeni planlar. Bu sırayla."

Emery bana gergin görünse de gülümsedi ve sonra döndü, ağır çekim gibi hissettiren bir hareketle beni havuzdan çıkardı.

İçeri girdiğimizde ikimiz de titriyorduk, Kalo hemen ikimizin de yanına geldi ve giysilerimizden damlayan suyu yalamaya başladı. Emery ilk duşu benim almamı söyledi ve ben hâlâ sersemlemiş bir halde tek yapabildiğim başımı sallamak oldu. Banyo kapısı aramızda bir engel oluşturduğunda sırtımı kapıya dayadım, başımı tahtaya yasladım ve uzun, derin bir nefes aldım.

Sanki oksijen beni kurtarabilirmiş gibi.

Chapter 10

Just Outside of Amarillo, Texas

Protez bacağımı çıkardığımda farklı bölmelerinden su aktı ve çeşitli parçaları tezgahın üzerine düz bir şekilde koyarak banyo küvetine boşalttım. Küveti sıcak suyla doldururken bir yandan dağılmış parçalara bakıyor, bir yandan da içimden küfrediyordum. Adrenalinin etkisi geçtikten sonra, bacağım hâlâ ayaktayken havuza atılmanın başıma gelen en iyi şey olmadığını fark ettim. Kaza geçirdiğimde sigorta bacağımın masraflarını karşılamama yardımcı olmuştu, ancak büyüdükçe kendi yenilemelerim için ödeme yapmam gerekiyordu ve su geçirmez bir tane almak listemin en üstünde değildi.

Bir şey olmazdı, bunu biliyordum çünkü bisikletimle bir iki kezden fazla yağmura yakalanmıştım. Sadece havalanması gerekiyordu ve astarımı ve çoraplarımı değiştirmem gerekecekti. Yine de ayak kabuğunu tamamen çıkarmam gerekiyordu, bu da banyodan tek ayak üzerinde çıkmam gerektiği anlamına geliyordu.

Emery'nin önünde.

Yıkandığım süre boyunca sinirlerim tepemdeydi, gördüğünde nasıl tepki vereceği aklımı kurcalıyordu. Yaltaklanacak mıydı yoksa görmemiş gibi mi davranacaktı? Hangisi daha kötü olurdu?

İçimi çektim, banyodan sonra banyo tezgâhının üzerindeki bacağı incelerken havlu hâlâ üzerimdeydi. John'un Earl'deki yorumlarından önce değilse bile, kesinlikle sonra bunu zaten bildiğine dair bir his vardı içimde. Ama ona *göstermeye* hazır mıydım?

Sanırım artık bir önemi yoktu.

Kapıyı gıcırdatarak açtım ve yatağının ayakucunda, yerde bir havlunun üzerinde oturmuş, günlüğüne bir şeyler yazan Emery'ye baktım.

"Hey, çantamı verir misin?"

Bana baktı, gözleri havluma takıldı ve hemen harekete geçerek çantamı yatağımdan aldı ve bana uzattı, kapıyı daha geniş açıp çantayı içeri sokabilmem için döndüğünden emin oldu.

"Teşekkürler," dedim ve kapıyı tekrar kapattım. "Hemen çıkıyorum."

"Acele etme."

Giyinirken ellerim yine titriyordu, yanıma aldığım tek spor şortumu giydim. Kısaydı, kenarları kalçalarımı sarıyordu. Kumaş sağ kalçamı sıkıyor, sol kalçamı ise bollaştırıyordu. Boy aynasında dengesizliğime baktım ve Emery'nin beni böyle göreceği düşüncesiyle midem bulandı. Fark etmeyen ailem ve umursamayan Lily dışında kimse beni bacağımla karşılaşmadan görmemişti.

Ama başka seçeneğim yoktu, bu yüzden çantamı bir omzuma attım ve bacağımın parçalarını diğer kolumun altına sıkıştırdım, odamızdaki masanın üzerinde kurumaya bırakmaya hazırdım. Sonra titrek bir nefesle ve başımı olabildiğince dik tutarak banyo kapısını tekrar açtım ve Emery'nin gözleri üzerime dikildiğinde kapının çerçevesi içinde durdum.

Bana bakışına alışmak imkansızdı, özellikle de kaşlarının arasında o iki çizgi oluştuğunda. Gözleri beni her kıstırdığında, bir daha asla hareket etmek istemediğime yemin ederdim.

Gözlüklerimi burnumun kenarına doğru iterek, bakışlarının vücudumdan aşağıya doğru süzülüşünü izledim; bir an için hâlâ var olan çıplak bacağımı yakaladıktan sonra olmayan bacağıma geçti. Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama o çoktan ayağa kalkmış, omzumdan çantamı ve diğer elimden de bacağımın parçalarını almıştı. Çantamı yatağımın ayakucuna bıraktı ve protezimin tüm parçalarını masanın üzerine koydu.

"İşte," dedi bitirdiğinde, yanıma doğru ilerleyerek. Sol kolumu tutup omzuna doladı, boyuma göre eğildi ve yatağıma uzanmama yardım etti.

"Bunu kendi başıma yapabilirim," diye fısıldadım ama çoktan odanın öbür ucuna geçmiştik.

"Bundan hiç şüphem yok."

Emery yatağına yerleştiğinden emin oldu, sağlam ayağı yerdeydi, dizimin hemen altındaki kesik ise aşağı sarkıyordu. Masanın sandalyesini çekerken gözleri iki bacağımın üzerinde dolaştı, oturup bana yaklaşmadan önce hâlâ ıslak olduğu için üzerine havluyu serdi. Yüzünü buruşturmuyor, bir bilim projesiymiş gibi incelemiyor ya da bana acıyarak bakmıyordu. Sadece alt tarafımı inceliyor gibiydi.

Gözleri ilk kez uyluğumu, kaval kemiğimi, ayak bileğimi izledi ve sonunda yara izime, tüm vücudumun en savunmasız kısmına geldi.

"Zaten , değil mi?" Bir sonra sordum.

Bakışlarımı buldu ve yavaşça başını salladı. "Şüphelenmiştim ama hazır olduğunda bana söyleyeceğini düşünmüştüm."

"Bunu kimseye anlatmaya asla hazır değilim," dedim çabucak. "Ama... Bu gece gerçekten başka seçeneğim yoktu." Masanın üzerinde kurumakta olan bacağıma baktım.

"Kahretsin, çok özür dilerim, bizi havuza atarken bunu düşünmemiştim bile."

" değil. Kuruyacaktır."

Emery yutkundu, gözleri benimkileri arıyordu. "John haklıydı, biliyorsun. Sen çok güzelsin. Protezinle ya da protezsiz."

Bu durumla ilgili her şey beni derimden sürünerek çıkarma isteği uyandırdı. Beni böyle görmesini ya da tek hissettiğim kırık dökükken bana güzel olduğumu söylemesini istemiyordum. Islak saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım, gözlerim aramızdaki halıdaydı. "Gidip duş almalısın."

"Anlatacağım," dedi, sesi kısık. "Bana ne olduğunu anlatabilir misin? Bu... bu seni üzecek mi?"

İçimden bir ürperti geçti ve bunun gücüyle titredim. Emery uzandı, elleri her iki dizimin dış kenarlarını buldu ve oradaki deriyi ovdu. Başparmağının sağ bacağımanın normal, tonlanmış kaslarını ve sol bacağımanın ince, hasarlı kaslarını ovuşturdu. Teninin sıcaklığı beni tekrar ürpertti ve gözlerim onunkilerle buluştuğunda, orada da bulduğum sıcaklıkla midem altüst oldu.

"Zor," diye fısıldadım ve gözyaşlarıma karşı koymaya çalışsam da gözlerim yaşardı.

Emery kalçalarımı biraz daha sıktı, başparmağının ucu pürüzsüz daireler çizerek tenimde gezindi, beklerken gözlerini benimkilerden ayırmadı.

Derin bir nefes aldım, ellerimi kucağımda birleştirdim ve yüzüğümü çevirirken onlara baktım. "On ikinci doğum günümdü. Ailem unuttu. Yine," diye ekledim ve kalbim unutulmanın tanıdık acısıyla sızladı, çok iyi bildiğim bir duyguydu bu. "Onlara hatırlatmayı umursamadığım ilk yıldır."

Hâlâ ellerimi izliyordum ama Emery'nin bana baktığını, bakışlarını üzerimde hissetmişim. Bir nefes daha verdim ve devam ettim.

"Babam o akşam işten eve gelmedi ve annem yine aldattığını düşündü. Bu yüzden beni arabaya atıp babamı aramaya gitti."

Onu. Evde kalması için yalvardım ama ısrar etti ve içkiliydi. İçkiliyken onlarla tartışılmaması gerektiğini biliyordum.

"Arka koltukta kitabımı okuyordum, *A Wrinkle in Time*, bu yüzden gerçekten ne olduğunu bilmiyorum. Tek hatırladığım annemin küfrettiği ve sonra arabanın tekrar tekrar sarsıldığı. Sanki gelmiş geçmiş en büyük hız tümseklerine çarpıyormuşuz gibiydi. Sonra kaç kere takla attığımızı bilmiyorum ve bayılmışım. Kendime geldiğimde her yerde duman vardı ve aşağıya baktığımda sadece... kan vardı. Çok fazla kan."

Gözlerim yine yaşlarla doldu ve titrek bir nefes daha alarak gözlerimi kırpmamaya, düşmelerine izin vermemeye çalıştım.

"Sol bacağım kapıya sıkışmıştı, ezilmişti ve araba o tarafa düşmüştü. Yani öylece sıkışmıştım. Annem çığlık atmaya başlayana kadar acıyı fark etmemiştim. Sonra her şey yüzüme vurdu - kan, duman, acı - ve tekrar bayıldım."

Omuz silktim, her biri baskınlık için savaşılan duygular ve tamamen hissizliğin karışımı üzerime yıkıldı.

"Hastanede uyandım ve o zamana kadar bacağımı çoktan kesmişlerdi. Annem tamamen iyi bir şekilde kurtuldu. Gerginleşemeyecek kadar sarhoştı, bu yüzden emniyet kemeri ve hava yastığından kaynaklanan bazı morluklar ve kesikler dışında iyiydi." Gözlerimden aynı anda iki damla yaş süzüldü, yanaklarımdan aşağı yuvarlandı ve başparmağıma çarptı. "Bana kızgın olması dışında iyiydi, çünkü hastane faturasının çok kabarık olacağını biliyordu."

"Tanrım," diye nefes aldı Emery ve elleri benimkileri tutmak için hareket etti. Ben gözlerimi kapatırken onları sıkıca tuttu, daha fazla gözyaşı sızıyordu.

Başımı salladım. "Bu kadarını hatırlamıyor olmam çok garip. Evden arkadaşım Tammy her şeyi bastırıldığını söylüyor. Ama fizik tedaviyi ya da bacağıma alışma sürecini pek hatırlamıyorum. Zor olduğunu biliyorum, nefret ettiğimi de biliyorum ama bir gün... daha kolay oldu. Ve her geçen gün daha da normalleşti. Yoga yapmaya başladığımda, işte o zaman gerçekten huzuru buldum. Her şeyle, gerçekten."

"Bacağı olmadan yoga mı yapıyorsun?"

Başımı salladım. "Güç ve denge kazanmak istedim. Bazen sadece denemek için bacağım takılıyken yapıyorum ama onsuz yapmayı daha çok seviyorum. Bir uzvum eksik olsa bile hala güçlü olabileceğimi kendime hatırlatmak güzel."

Emery bir an sessiz kaldı, sonra başını biraz daha aşağı eğdi ve bakışlarım onunkilerle buluştu. Şimdi beni tamamen çevreliyordu - onun

Dizleri iki yanımda, dirsekleri uyluklarıma rahatça dayanıyor, elleri ellerimi sarıyor, gözleri hayaletlerimi delip geçiyor. "Sen güçlüsün Cooper," diye fısıldadı. Başka tarafa baktım ama tekrar görüşümü engelleyene kadar hareket etti. "Güçlüsün. Ve başına böyle bir şey gelmiş olmasına rağmen hâlâ burada yaşıyor, gülümsüyor ve ışık saçıyor olman... bu inanılmaz." Durakladı, yutkundu. "Ben bunu yapamazdım."

"Şaşıracaksın."

"Hayır," diye sözümü kesti. "Ben ciddiym. Kendimi tanıyorum ve yıllar önce vazgeçmiş olabilirdim." Bir süre beni izledi. "Umarım asla vazgeçmezsın."

Gözlerimi kapattım, sözleri etrafıma yerleşti. "Biraz yorgunum, sabah için plan yapabilir miyiz?"

"Elbette," dedi Emery yumuşak bir sesle ve alanımdan çekildi. Ellerimi bıraktı ve ben de hemen onları kendime sardım. "Ben duşa gireceğim. Işıkları kapatmamı ister misin?"

Başımı salladım. "Sen çıkana kadar bekleyeceğim." "Tamam, hızlı olacağım."

Bununla birlikte Emery ayağa fırladı ve banyoya dalmadan önce çantasını karıştırarak tuvalet malzemelerini aradı. O gittikten sonra uzun ve gürültülü bir nefes aldım; serin, sert, Kızılderili desenli yorgana yaslanırken kazanın anıları hâlâ zihnimde tazeydi. Kalo bana yaklaştı, burnuyla beni dörterken biraz mızızlandı. Üzgün olduğumu her zaman anlayabilirdi ve ben de patisinin tüylerini okşayarak ona iyi olduğuma dair güvence verdim.

Emery'nin günlüğünden bir pasaj daha okumak istiyordum, hâlâ yazdığı yerden yere yayılmış olduğunu biliyordum ama kazadan bahsettikten sonra tekrar eğilmek için bile çok yorgundum. Bunun yerine, başım yastıkların üzerine gelene kadar kıpırdandım ve bacaklarımı çarşafın altına soktum. Kalo yanıma kıvrıldı ve bekleyeceğimi söylememe rağmen, duş hala akarken yorgunluk beni altına çekti. Suyun kesildiğini ve ardından kapının açıldığını duyduğumu hayal meyal hatırlıyorum. Birkaç saniye sonra ışıklar söndü ve sonra rüya görmeye başlamış olmalıyım, çünkü yemin ederim bir elin saçlarını yüzümden geriye doğru taradığını hissettim.

Tek göz kapağımı araladım ama Emery çoktan kendi yatağına girmiş, telefonunun ışığında günlüğünü karalıyordu. Ve ben sayfaların çevrilme sesiyle tekrar uykuya daldım.

"Tamam, Colorado Springs ve Büyük Kanyon var," dedim muzlu çöreğimi yerken ve ertesi sabahki rotamızı planlamaya devam ederken buzlu kahvemi yudumladım. "Başka ne var?"

Güneş daha yeni doğmuştu ama Emery ve ben bir saattir ayaktaydık, otel lobisinde kahvaltı ediyor ve sonraki hamlelerimizi planlıyorduk. Emery yine iyi bir ruh hali içinde uyanmış görünüyordu, buna minnettardım çünkü her şeyi çözmek için onun sabrına ve işbirliğine ihtiyacım vardı.

Emery, "Pasifik Sahil Otoyolu'na çıkmak istiyorum," dedi. Kalo ile getir götür oynuyordu ama Kalo oyuncağı nadiren geri getiriyordu, onun yerine genellikle aynı yere çöküp çiğniyordu.

"Tamam, bir ..." Telefonumdaki haritayı incelerken dilim ağzımın kenarından dışarı çıktı ve Emery'nin kahvaltı ederken lobiden aldığı deftere notlar aldım. "Tamamdır."

"Kalacak yer ve diğer şeyler için de plan yapman gerekmiyor mu? Seattle için?"

Başımı salladım. "Anlıyorum. Bir sonraki duracağımız otelin iş merkezi olan bir otel olmasına dikkat etmeliyiz. Tüm günümü daire başvuruları yaparak ve iş arayarak geçirebilirim."

"Bir günü geçirmek için sıkıcı bir yol gibi görünüyor."

Gözlerimi devirdim. "Buna *sorumluluk sahibi olmak deniyor*. Sen de denemelisin." "Hayır." Kalo'nun oyuncağını çekiştirerek bana göz kırptı. tekrar fırlatmadan önce çenesi.

"Vegas'a gidelim mi?"

Emery o sırada durakladı, Kalo hâlâ oyuncağını tutan elini ısıırıyordu. Bu sefer gerçekten de ona geri vermişti. "Evet, Vegas'a gitmeliyiz. Hem de tam cadde üzerinde kalıyoruz."

Kıkırdadım ve listeye işaretledim. Yapmak *istediğimiz* her şeyi listeledikten sonra, çoğu gün daha az olsa da günde en fazla sekiz saatlik bir sürüş hesaplayarak kendimize bir sürüş rotası hazırladım.

"Eğer bu gidersek, bu bizi..." Telefonumdaki takvimi açarak kafamda hesap yaptım. "Seattle'a varmak için on bir günümüz var ama bu her gün arabayla gideceğimiz anlamına geliyor. Yani eğer bir yerde bir geceden fazla kalmak istersek-"

Emery öksürdü. "Vegas."

"Vegas gibi," diye tekrarladım gülerek. "O zaman biraz daha uzun sürebilir."

"Yani, yaklaşık iki hafta
mı?" "Yaklaşık iki
hafta."

Emery, yatağının kenarında oturduğu yerden bana gülümsemeden önce Kalo'nun oyuncasını fırlattı, saçları uykudan hâlâ dağınıktı, kucağında kek kırıntıları toplanmıştı. "Hadi yapalım, Küçük Penny."

Chapter 11

Finally Not in Texas Anymore

New Mexico'ya varalı çok olmamıştı ki Colorado sınırını geçtik ve sonunda sonbahar gelmiş gibi hissettik.

Aslında, neredeyse kış gibiydi.

Artık arabanın üstü açık değildi ve ben de yanımda getirdiğim iki kazaktan birine sarınmışım, kollarım sıcaklığı içeride tutmak için sıkıca karnıma sarılmıştı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim - Colorado Springs'e doğru ilerlerken solumuzda uzanan dağlar, sağımızda düz ve kuru çayırlar. Etrafımızdaki her şey bu kadar güzelken Emery'nin gözlerini nasıl yolda tuttuğunu bilmiyordum. Dağların uçlarında kar vardı ve biz ilerlerken merakla karların dış hatlarını izliyordum.

"Daha önce hiç kar görmemiştim," dedim dalgınca, Kalo'nun başını okşayarak. New Mexico'da bir yerde kucağıma sürünerek gelmişti.

"Hiç mi?"

Başımı salladım. "Alabama'nın dışına hiç çıkmadım."

Emery bana baktı, gözleri tekrar yolu bulmadan önce bir süre beni izledi. "Kürekle kazmak zorunda kalmazsan güzeldir. Bir keresinde kış tatilinde üniversiteden bir arkadaşımla kalmıştım. Ailesi Pittsburgh'da yaşıyor." Başını iki yana salladı. "Korkunçtu. O kadar çok kar küremek zorunda kaldık ki, dışarı çıkarken bir sürü kat kat giyinmek, içeri girince de hepsini çıkarmak zorunda kalıyorsun. Ve her şey ıslak." Dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirmeden önce yüzünü buruşturdu. "Ama gökten düştüğünü görmek de bir şeydi. Ve ilk başta çok yumuşak. Çok güzel. Ve sessiz, kar yağarken her şey çok sessiz."

"Kulağa büyülü geliyor," dedim huşu içinde, gözlerimi kapatıp hayal etmeye çalışarak. "O ilk düşüşü görebileceğim anlamına gelseydi, kürek çekmeyi umursayacağımı sanmıyorum."

Emery alay etti. "Bunu şimdi söylüyorsun. Ama ayakların donup uyuşsa ve ellerin kürekten kızarıp çiğ kalsa fikrini değiştirirdin."

Kalo'nun dinlendiği yerin altında uyluğum karıncalanmaya başladı ve elimi kürkünün altına götürüp uyluğumu küçük daireler çizerek ovuşturdum, gözlerim hâlâ geçerken gördüğüm manzaradaydı.

"Bunun için bir şeyin var mı?" Emery bacağıma doğru başını sallayarak sordu. "Ağrı için mi?"

Omuz silktilim, hâlâ parmak uçlarımın altındaki kasları çalıştırıyordum. "Eskiden öyleydim. Bana ağrı kesici verdiler, ama onlar... onlar benim tüm ışığımı aldılar. On dört yaşındayken daha doğal çareler aramaya başladım. Aslında beni Bastyr'a götüren de bu oldu."

"Bu mantıklı. Ben de sürekli uyuşturulmak isteyeceğimi sanmıyorum."

Bunu biliyormuş gibi söyledi, gözleri kaşlarının ağırlığı altında yumuşadı ve aklım günlüğüne yazdığı yazıya, hayatına son vermek için aldığı hidrokodona gitti.

Yutkundum.

"Onları kullanırken resmen zombi gibiydim. Naturopatik tıp söz konusu olduğunda ağrı kesici üzerinde çalışmak zor. Akupunkturu denedim ama pek işe yaramadı. Çayımda söğüt kabuğu demliyorum ve bu bazen yardımcı oluyor, ancak diğer zamanlarda ağrı o kadar şiddetli oluyor ki neredeyse hiçbir şeyin yardımcı olmayacağını hissediyorum."

"Ve sen de bunu atlattın mı?"

Başımı salladım. "Genellikle. Vücudumun bana bir zamanlar orada olan şeyi şekli olduğunu düşünüyorum ve bazen bu hatırlatmayı umursamıyorum. Acı verici olsa bile."

Emery bir an sessiz kaldı, elleri yumrukluyordu. "Kulağa neredeyse bahsettiğin aşk gibi geliyor."

Başımı öne eğdim. "Nasıl yani?"

Kalo kucağımda kendini yeniden ayarladı, sanki konuşmamız onu uyutmuyormuş gibi oflayıp pufluyordu. Kıkırdadım ve kulağının arkasını okşadım.

"Tıpkı büyükannem gibi. Bazen bana onunla geçirdiğim bir zamanı hatırlatan bir koku alıyorum ya da bir şey duyuyorum ve bu bana acı veriyor ama... iyi anlamda. Bana onun burada ve hayatta olduğunu hatırlatan bir şekilde."

Onun itirafıyla göğsüm ağrıdı ve ona uzanıp elimi onunkine dolamak istedim ama bunun yerine Kalo'yu okşamaya devam ettim.

"Evet. Sanırım tam olarak öyle." Durakladım. "Ya da birini sevdiğinde ve o senin kalbini kırduğında olduğu gibi. Onları hatırlamak acı verir ama hatırlamamak daha çok acı verir."

"Kalp kırıklığı yaşadın mı?"

Sonra yüzüm kızardı, gözlerim tekrar yola dikildi. "Şey, hayır. Ama sanırım nasıl bir şey olacağını hayal edebiliyorum."

"Hiç aşık oldun mu?"

Yutkundum. "Henüz olmadım."

"Hiç erkek arkadaşın oldu mu?"

"Dördüncü sınıftaki Trevor Baker'ı saymazsanız hayır. Beni salıncakta öpmüştü."

Emery güldü. "Özür dilerim, sadece... Buna inanmak bana çok zor geliyor." "Trevor Baker'ın beni öptüğüne mi? Dördüncü sınıftayken çok yakışıklıydım."

Bu, gözlüğe ihtiyacım olmadan önceydi."

"Hayır." Tekrar güldü. "Yani hiç erkek arkadaşın olmadı, gerçek bir erkek arkadaşın."

Kalbim sıkıştı ve tekrar pencereden dışarı baktım. "Evet, bacağımı kaybettikten sonra kasabamdaki hiç kimse benimle pek ilgilenmek istemedi. Ailemin pek de iyi bir üne sahip olmadığı gerçeğini de ekleyince..." Omuz silktim. "Ama sorun değil. Kitaplarım ve bu tüy yumağı yanımdaydı." Kalo'nun başını ovaladım.

"En sevdiğin kitap hangisi?"

Gülme sırası bendeydi. "Sadece *bir tane* favori kitabın olamaz. Bu benim senden favori kolunu seçmeni istemem gibi bir şey."

"Sağ tarafım tabii ki."

Gözlerimi devirdim. "Ben ciddiylim. Binlerce kitap okudum, en sevdiğim kitabı seçmeme imkân yok."

"Tamam, peki hangisi seni okumaya bağladı?"

Gülümseyerek ayaklarımın *dibindeki* çantama uzandım ve yanımda getirdiğim *Çavdar Tarlasında Çocuklar'ın* yıpranmış kopyasını çıkardım.

Emery kitaba bakarak, "Hadi canım," dedi. "Holden Caulfield hayranı mısın?"

"O benim ilk aşkımdı."

Emery yine güldü, tam köşeyi döndüğümüzde dağların bir başka nefes kesici manzarasıyla karşılaştık. "Çoğu kız Leonardo DiCaprio'ya aşıktı, sen ise Holden Caulfield'in peşinden koşuyordun."

"O bir aygır. Zeki, esprili ve aptal." "Ve sen aptal erkeklerden mi hoşlanıyorsun?"

Omuz silktim. "Aptal *çocukları severdim*."

Geçmiş zaman." "Peki ya şimdi?"

Neden sıcaklığın boynuma doğru süzüldüğünü ya da bana nasıl bir erkeği tercih ettiğimi sorduğunda neden gülümsememe engel olmak zorunda kaldığımı bilmiyordum. Sanki bana tamamen başka bir soru soruyormuş gibi hissediyordum, zaten gözleriyle sorduğu bir soru.

"Bilmiyorum. Birlikte gülebileceğim ve maceralara atılabileceğim birini istiyorum. Daha iyi olmam için bana meydan okuyacak ama aynı zamanda zayıf olduğumda beni destekleyecek birini. En derin korkularını benimle paylaşacak, yaralarını bana isteyerek gösterecek birini istiyorum - tıpkı benim ona güvendiğim gibi, onu iyileştirmem için bana güvenen birini." Dudağımı ısırdım. "Ve tenimiz her temas ettiğinde bir heyecan hissetmek istiyorum. Tüm öğleden sonraları onlarla birlikte yorganın altında kaybetmek istiyorum. İyi haberleri paylaşmak için sabırsızlandığım ve kötü haberler geldiğinde bana sarılacağını bildiğim birini istiyorum."

Saçmaladığımı biliyordum ama duramıyordum. Hiç yaşamadığım bir aşkın arzusu beni tüketiyordu. Sesim alçalırken gözlerim hala dağları izliyordu, ellerim saçlarımı bulup omzumun üzerinden örüyordu.

"Seni vurduğunda nefessiz bırakan ve onu kaybetme düşüncesiyle kusmak istemene neden olan türden bir aşk istiyorum. Sizi *o kadar mutlu* eden ama aynı zamanda acıtan türden, sanki dünyadaki onca insan arasından bir şekilde sizin için yaratılmış olanı bulduğunuzu düşünmek acı vericiymiş gibi." İçimi çektim, saç örgümü arkama attım. "Ama gerçekten ne istediğimi bilmiyorum. Tam olarak değil. Bununla hiç yüz yüze gelmedim." Omuz silktim, düşüncelerimin içinde kayboldum, her şeyin bilinmezliğinde. "Sanırım onu bulduğumda anlayacağım."

Emery uzun bir süre beni izledi, dikkatini tekrar yola vermeden önce lastiklerimiz banketin engebeli kenarlarına sürtünecek kadar uzun bir süre. Ve sonra sustu.

"Devam et," dedim kolunu dürterek. "Ne söylemek istiyorsan söyle. Bana aptal olduğumu ve fantezinin var olmadığını söyle."

Gülümsemedi, neden yanıldığıma dair alaycı bir liste yapmadı. Sadece arabayı sürdü, bir eli direksiyonda, diğer eliyle çenesinde gece boyunca uzamış olan yumuşak sakalları okşuyordu.

"Aptal değilsin," dedi sonunda. "Ve umarım bunların hepsini biriyle bulursun Cooper. Gerçekten umuyorum."

Gülümsedim. "Umarım sen de seviyorsundur."

Emery cevap vermedi, onun yerine ilerideki bir tabelayı işaret etti. "Tuvalet molasına ihtiyacım var. Acıktın mı ya da başka bir şey?"

"Sanırım oraya varana kadar bekleyebilirim."

Başıyla onayladı ve bizi çıkışa doğru çekti. Birkaç dakika sonra eski ve sakın bir benzin istasyonuna park ettik ve Emery arabadan atlayıp Kalo'nun tasmaını aldı. Kalo'yla birlikte yürürken onu izlemekten kendimi alamadım ve işi bittiğinde arabaya geri döndü ve Emery de içeri girdi.

Günlüğü sürücü koltuğu ile konsolun arasına sıkışmıştı ve gözlerim deriye kaydı, sonra onları tekrar ayırdım.

Sağ dizim zıpladı.

Saçlarımı çözdüm.

Lily'e mesaj attım.

Sonra pes ettim ve yine de aldım.

Benzin istasyonuna bakarken midem düğümlemişti, parmaklarım dün geceden kalma sayfayı çevirirken onu izliyordum. Küçük, koyu kırmızı bir kurdeleyle işaretlenmişti ve açar açmaz adım sayfadan fırladı.

Cooper'ı ilk kez bu gece gördüm.

Sadece birkaç gündür birlikteyiz ama yine de onu çözdüğümü sanmıştım. Daha önce hiç incinmemiş aptal, saf küçük bir kız olarak onu yakaladığımı sanıyordum. Ama o incinmişti. Tanıdığım çoğu insandan daha fazla şey yaşıadı.

Benden daha fazla.

Yürüyüşünde ve çıkardığı bazı seslerde bir terslik olduğunu biliyordum ama yine de otelimizin banyosunda tek üzerinde durduğunu görmek şok edici bir manzaraydı. Diğer bacağının yarısı yoktu. Annesiyle geçirdiği bir araba kazasında kaybetmiş.

Annesi sarhoştı. Annesi bir şey kaybetmedi ama Cooper bacağını .

Şimdi burada yatağın üzerinde onun karşısında oturuyorum ve o uyuyor, gözyaşları hala yanaklarını boyuyor çünkü ona ne olduğunu sordum. Ve bana, dün ona karşı tam bir pislik olmama rağmen kendini bana açtığını söyledi. Peki neden, Marni'nin dediği gibi "kötü bir gün" geçirdiğim için mi?

Aptal.

Kötü günlerin ne olduğunu bilmiyorum, gerçekten. Bir hastanede bacağın olmadan uyanmanın ya da yeniden yürümeyi öğrenmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum.

Üzerinde tek bir çizik bile olmayan sarhoş anneme bakıyorum ve yeni hayatımdan onun sorumlu olduğunu biliyorum.

Büyükannem Cooper'ı severdi.

Keşke onunla tanışabilseydi.

Emery benzin istasyonunun kapısını itti, ben günlüğünü dikkatlice yerine yerleştirirken güneş gözlüklerini gözlerinin üzerinden indirdi. Tekrar sürücü koltuğuna oturduğunda gülümsüyordum ve sadece ona baktım.

"Ne?" diye sordu, ağzının kenarı da yukarı doğru kıvrılmıştı.

"Hiçbir şey."

Nedenini bilmesem de gülümsememi engelleyemiyordum. Belki de beni görmüş olması, *gerçekten* görmüş olması ya da hakkımda böyle saygıyla yazmış olması iyi hissettirmişti. Ya da belki de büyükannesinin beni seveceğini söylemişti ve bunun onun için çok önemli olduğunu biliyordum. Her iki durumda da aptalca sırtışımlı silemedim ve Emery kaşlarını çatarak motoru çalıştırırken başını salladı.

"Tamam, ucube, sen DJ'sin. Colorado Springs'e iki saatten az kaldı." Sonra tekrar yola çıktık ve ben düşüncelerime geri döndüm, Emery Reed'in kim olduğunu her kilometrede daha çok merak ediyordum.

Geç bir öğle yemeği için Colorado Springs'te gördüğümüz ilk lokantada durduk ve garson kıza ziyaretimiz için en iyi tavsiyelerinin neler olduğunu sorduk. Bahsettiği ilk yer Seven Falls adında bir yürüyüşü, bu yüzden karnımız doyduğunda biletlerimizi almak ve yürüyüşe hazırlanmak için Broadmoor Hotel'e gittik.

"Bu merdivenler için hazır olduğunu düşünüyor musun, Küçük Penny?" Ben spor ayakkabılarımı sıkarken Emery bana takıldı. Tramvayın bizi park yerinden alıp şelaleye götürmesini bekliyorduk ve ben şimdiden temiz dağ havasını içime çekmiş, etrafımızdaki manzarayı seyrediyordum.

"Hey, bu bacağımla senin yapabildiğin her şeyi yapabilirim," dedim, parmaklarımla bacağıma vurarak. "Yine de kardiyo yönü hakkında biraz endişeliyim. Yogada kalp atış hızını pek yükseltmek mümkün değil."

Güldü. "Merak etme, gerekirse seni yukarı taşıyım." "Oh, evet, çünkü eminim içen kişi *çok* sağlıklıdır."

"Viski karın kaslarımın olmasını engellemiyor, değil mi?"

Bunun üzerine kızardım, gözlerim şu anda bej örgü kazağıyla örtülü olmasına rağmen karnına doğru kaydı. Tramvay durdu ve Kalo'nun yedeğinde binerken beni bir yanıt vermekten kurtardı.

Çok geçmeden şelalenin dibindeydik ve tırmanışımız sırasında bizi nelerin beklediğine dair rehberlik ediliyordu. Emery en alttaki dükkandan basit bir siyah sırt çantası aldı ve her birimiz için birkaç su ile birlikte patika karışımı paketledi ve sonra yola koyulduk.

Kalo ilk başta merdivenleri olabildiğince hızlı çıkıyordu, daha hızlı koşmaya çalışırken neredeyse tasma ile kendini boğuyordu, ancak ilk uzun merdiven setini tırmandığımızda, bizim hızımıza uymak için yavaşladı.

"Hiç bitmeyen bir merdiven ustası gibi," dedim bıkkınlıkla. İlk şelalenin üzerindeki küçük gözetleme yerinde durdum, nefesimi tuttum ve manzarayı seyrettim. Bacağım iyiydi, fazladan çoraplarım yürüyüşün yükünü hafifletmeye yardımcı oluyordu ama ertesi gün ağrıyacağını biliyordum.

Püsküren suyun yanında dururken havanın serin olmasına şükrediyordum ama *çok* da soğuk değildi, küçük damlalar yanaklarımı ıslatıyordu. Yolun sadece bir kısmını tırmanmıştık ama şimdiden şaşkınlıktan nefesim kesilmişti.

"Doğanın burayı oyma şekli inanılmaz. Bu dağlar, bu şelaleler," dedi Emery, etrafımızdaki kayalardaki farklı olukları işaret ederek. Burnu soğuktan pembeleşmişti, gözleri kocaman ve parlaktı. "Dünyayı tanıdığımızı sanıyoruz ama yolculuğunun sadece küçük bir saniyesini görüyoruz."

Orada durduk, Kalo başını parmaklıklara dayamış aşağıya bakarken Emery ve ben yukarıya ve etrafa baktık. O anda neden aklıma geldi bilmiyorum ama artık Alabama'da olmadığımı fark ettim. O anda nihayet yolculuğuma çıktığımı fark ettim ve bu Dünya için sadece bir saniye olabilirdi ama benim için zaman donmuştu.

"Tuhaf," dedim, sesim kısıktı, akan suya karışıyordu. "Kendimi aynı anda hem küçük hem de özgür hissettiriyor."

Emery başıyla onayladı, çantasından bir su şişesi çıkardı ve tekrar merdivenlere yönelmeden önce bana bir içki ikram etti.

İki yüz yirmi dört basamağın geri kalanını tırmanırken sessizdik, yol boyunca su içmek ve Kalo'nun dinlenmesine izin vermek için birkaç kez durduk. Telefonumla birkaç kez fotoğraf çekmeye çalıştım ama manzaranın hakkını veremedim, onun yerine arka cebimde saklamayı tercih ettim. Zirveye ulaştığımızda, ikimiz de nefes nefese kalmıştık, Emery

Midnight Falls tabelasına doğru başımızı salladık ve şelalenin o kısmını yakından görmek için yarım milden daha kısa bir yürüyüş yaptık.

Yolun sonuna geldiğimizde, haritalarını inceleyen yaşlı bir çift dışında patikada sadece biz vardık. Kalo tasmalı olduğu için huzursuzdu, bu yüzden onu bir saniyeliğine serbest bıraktım, doğrudan suya koşup kayaların üzerinde zıpladığında güldüm, dili dışarı sarktı ve onunla birlikte çırpındı.

"Ne zamandır ?" Emery biz onun oyununu izlerken sordu.

Hayatıma girdiği günü düşünerek gülümsedim. "Onu on altıncı yaş günümde yavru bir köpek olarak sahiplendim. Neredeyse beş yıldır onunla olduğuma inanmak zor."

Emery bana biraz daha yaklaştı, ellerini kot pantolonunun ön ceplerine soktu, dirseği benimkine zar zor değiyordu. Saçları sonbaharda döküldüğü için biraz nemliydi, teni soğuktan hâlâ pembeydi. "Peki ya adı? Bunu nasıl buldun?"

"*Kalos*, içte ve dışta şaşırtıcı güzellik için kullanılan Yunanca bir terimdir. Bir keresinde, kelimenin tanımladığı güzellik seviyesi nedeniyle eşanlamlı olarak kullanılabilecek İngilizce bir kelime olmadığını okumuştum. Bu hoşuma gitmişti, karşılığı olmayan bir kelime. Sadece bir kültürün bu tür bir güzelliğe bir isim vermek için zaman ayırmasını sevdim."

Emery kaşlarını çattı. "Ama gözleri şaşı."

Güldüm ve koluna bir şaplak attım.

"Ne? Yani, kabul etmelisin ki biraz aptalca görünüyor."

"Öyle," güldüm. "Ama aynı zamanda güzel. Ve farklı.

Ve benim."

Ben bunları söylerken, haritalarına bakan yaşlı çift şelalenin dibinde bir selfie için poz veriyordu ve Kalo'nun onlara doğru atılışını ağır çekimde izledim, dili dışarıda, patileri ıslak kayaların üzerinde sekiyordu.

"Kalo, hayır!" Peşinden fırladım ama artık çok geçti. Kadını ürkütmüştü ve adam ne kadar çabalasa da kadının kayıp kayalıklara düşmesini engelleyemedi.

"Kahretsin."

Emery hemen harekete geçti ve ben Kalo'nun tasmağını geri çekerken, kadının kalkmasına yardım etmek için koşarak yanımdan geçti. Emery ve yaşlı beyefendi kadının iki yanında durmuş, ona oturması için yakındaki kuru bir kayaya kadar eşlik ediyorlardı.

"Çok ama çok özür dilerim," dedim, Kalo hâlâ zavallı kadını yalamak için tasmaını çekeştiriyordu. "Biliyorum, onu tasmayla tutmalıydım, bütün gün arabada kapalı kaldı, iyi olacağını düşünmüştüm. Çok özür dilerim."

"Oh, sorun değil," dedi kadın, hoş yüzünde geniş, dişlek bir gülümsemeyle. Sırtının ortasına kadar sarkan uzun gri saçları ve kenarları kırışmış gözleri vardı. Hafif yapılıydı ve siyah tayt ve botların üzerine Kızılderili desenli bir elbise giymişti. Tahmin etmem gerekirse, her ikisinin de altmışlı yaşlarda olduğunu söyleyebilirdim. "Kırılgan görünebilirim ama bu yaşlı kemikler göründüklerinden çok daha sağlamdır."

"Sen sadece şelaleye girmek için bir bahane arıyordun, Nora. Beni kandıramazsın," diye alay etti adam, ona bir şişe su uzatırken gri-mavi gözleri parlıyordu. Ondan daha uzun ve yuvarlaktı ama saçları aynı gümüş rengindeydi ve onu sevgi ve hayranlıkla izliyordu. "İyi misin canım?"

"Ben iyiyim." şişeye vurarak onu kaldırmasını işaret etti. Sonra gözleri Emery'nin kollarını takip ederek yüzüne kilitlendi. "Ve sen her şeyi yanlış anladın. Suya girmek istemedim ama güçlü ve genç bir adam tarafından kurtarılmak istedim."

Emery'nin zaten pembe olan teni kırmızı bir renkle gölgelenirken gülmemek için kendimi zor tuttum. Onun kızarmasının mümkün olduğunu sanmıyordum.

"O seni suçlayamam," dedim.

"Adı ne?" Nora sabırsızlanan Kalo'ya elini uzatarak sordu. Hemen yaladı, kuyruğunu bacaklarıma doğru salladı.

"Kalo."

"Avustralya çobanı mı?"

Başımı salladım. "Evet hanımefendi. O bir karışım."

"Çok güzel bir kız," dedi adam. "Siz ikiniz buralardan mısınız?"

Emery, Nora ile birlikte Kalo'nun başını okşayarak, "Washington'a giderken buradan geçiyorduk," diye cevap verdi.

"Bu eyaleti çok seviyoruz. Görülecek çok güzel şeyler var. Yeni evli misiniz?"

Emery ve ben buna güldük, onunki benim tiz panik sesimden biraz daha içtendi. Ona gerçekten yeni tanıştığımızı söylemek için ağzımı açtım ama Emery sözümü keşti.

"Evet, aslında. Ama yüzüğünü yanlış eline taktığı için bunu bilemezsin," dedi, ben ona öylece bakarken gözleri en iyi arkadaşımın yüzüğündeydi. "Biz küçük bir kasabadanız ve ailelerimiz birlikte olmamızı pek onaylamıyor, bu yüzden kaçtık."

Nora kocasına gülümsedi, elleri kocasının omzunda birbirine dolanmıştı. Bir süre sonra dikkatini tekrar bize çevirdi. "Bu eve dönüş partisi gibi olacak."

Emery gülerek, "Bize söylüyorsun," diye onayladı. Benim ağzım hâlâ açıktı.

"Ben Glen, bu arada," dedi adam, Emery'nin elini benimkinden önce sıkmak için elini uzatarak. "Bu da Nora. Biz de buradan geçiyoruz. Florida'ya gidiyoruz."

"Geldiğimiz yer orası," diye düşündü Emery. "Hangi kısma gidiyorsunuz?"

"Donmayan kısmı neyse," diye hızlıca cevap verdi Nora ve ben de kıkırdadım.

Ben sıcaktan kaçmaya çalışırken onlar sıcağa *doğru* koşuyorlardı.

"Bu gece Colorado Springs'te mi kalacaksınız?" Glen sordu.

Kalo sonunda yanımda yere çöktü ve Emery cevap verirken kulağının arkasını ovuşturdu.

"Evet, sanırım arabayı park ettiğimiz tatil köyünde bir oda tutacağız."

Nora başını kaldırıp Glen'e baktı, ikisi de ellerini bize doğru sallamadan önce birbirlerini tanıyan bir bakış attılar. "Siz ikiniz akşam yemeği için bize katılmalısınız. Buradan çok uzakta olmayan bir yerde kamp yapıyoruz ve bolca yemeğimiz var. Gerçek bir balayı için biraz daha para biriktirmenize yardımcı olur."

Tekrar kızardım ve Emery bana sıırttı, rahatsızlığımdan keyif aldığı belliydi. "Ne düşünüyorsun, *tatlım*? Biraz kamp yapmaya var mısın?"

O anda gözlerimle onu on iki kez öldürdüm ama yine de gülümsedim. "Beni ateşin yanında sıcak tuttuğun sürece *tatlım*."

"Anlaştık o zaman!" Glen geniş bir gülümsemeyle ellerini birbirine vurdu. "Haydi şu merdivenlerden inelim ve sizi tesisimize götürelim. Sanırım hepimizin kuru giysilere ve güzel bir akşam yemeğine ihtiyacı var."

"Ve sert bir içki," diye ekledi

Nora. Buna hepimiz güldük.

Glen ve Nora gelmiş geçmiş en iyi ev sahipleri oldular. Bizi sadece akşam yemeği için kamp alanlarına davet etmekle kalmadılar, aynı zamanda bizim için fazladan bir çadırları vardı; Nora bizi kalacak yer bulmak için şehre geri dönmek yerine onlarla kalmaya ikna ettikten sonra Glen ve Emery hemen bir çadır kurdular. Meğer Nora'nın sokak hayvanlarına karşı bir ilgisi varmış, bunu da onlarla birlikte karavanlarında ülkeyi gezen üç kediyle tanıştıktan sonra öğrendik.

"Hiç mantıklı değil," dedi Glen, ateşin yanında oturduğu yerde bacağına doğru kıvrılan beyaz olanı kulağının arkasından okşayarak. Bu kedinin adı Valentine'di, onu buldukları Arizona'daki kasabadan geliyordu. "Bir grup kediyle seyahat ediyorum. Tanrıya şükür, sonunda onları dışarıda iş yapmaları için eğittik. O şeyin içinde kum kabı bulundurmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istemezsin," dedi karavanlarına doğru başını sallayarak.

Emery ve ben yanaklarımı ateşten daha çok ısıtan bir gülümsemeyi paylaştık.

"Onların bir yuvaya ihtiyacı vardı ve bizim de verecek bir yuvamız vardı. Bu kadar basit," diye savundu Nora, gözleri karavanın basamaklarının altındaki minderde kıvrılmış olan diğer iki kedideydi. İkisi de tekirdi, gri ve siyahın farklı tonlarıyla çizgiliydi ve birinin sol kulağında ısırtık izi şeklinde bir parça eksikti. Birinin adı Toledo, diğerininki ise Faith'ti. Her ikisinin de isimlerini geldikleri yerlerden almalarına bayılıyordum, sanki nereye seyahat ederlerse etsinler o yerler hâlâ onların bir parçasıymış gibi. Bir daha asla Mobile'da yemek yemek istemediğim gibi, aynı şeyin benim için de geçerli olduğunu biliyordum.

"Ona hayır diyemiyorum," diye açıkladı Glen, gözleri Nora'nınkileri sevgiyle yakalayarak. "Asla diyemezsin."

"Seninle bu yüzden evlendim," dedi ve elini kendi eliyle sıkmak için uzandı. "Bu ve tabii ki yakışıklılığın."

Hepimiz ateş çukurunun etrafında toplanmıştık, her birimiz Nora'nın hazırladığı muhteşem biberden büyük bir kase yiyorduk.

Hayatımda ilk kez gerçekten sonbaharı yaşıyordum - *gerçek* bir sonbaharı. Garip bir şekilde, o iki yabancı bana evimdeymişim gibi geldi. Nazik, kibar ve eğlenceliydiler.

Ayrıca çok komiktiler.

Emery ve ben Nora'nın biraz eksantrik olduğunu ve Glen'in onun ayaklarını yere sağlam bastığını çabucak öğrendik. İkisinin birbirini tamamlama şekli çok sevimliydi ve onlara hayatlarının her yönünü sormaktan kendimi alamadım. Nasıl tanıştıklarını, ne zaman evlendiklerini, kaç çocukları olduğunu, ne zaman emekli olduklarını, neden seyahat etmeye karar verdiklerini - her şeyi bilmek istedim. Ve hikayelerini anlatmaya bayılıyorlardı.

Nora yemekten sonra son acılı biberini bitirip küçük kâsesini Glen'e uzatırken, "Demek öyle," dedi. "Altı aylık emekliydik ve sevgili kızımız bize televizyonda nasıl çalıştığını gösterdiği için her gün Netflix izliyorduk ve ben hayatımızın elimizden kayıp gittiğini görüyordum. Bundan nefret ediyordum. Bu yüzden bu eski karavanı satın aldık, onu tamir etmeyi bir proje haline getirdik ve kullanıma hazır hale gelir gelmez ilk yolculuğumuza çıktık."

"Bu üç yıl önceydi," dedi Glen, benim ve Emery'nin kaselerini de alarak. Hatta o akşam artıklarla şımarmış olan Kalo'nunkini de aldı. "O zamandan beri ülkenin pek çok yerini ve hatta Kanada'nın bir kısmını gördük."

"Beni dinlediğinde ne olduğunu gördün mü?" Nora alay etti. "Kırk iki yıldır birlikteyiz ve ben hâlâ öğreniyorum canım." "Sabırlı olduğum için şanslısın."

Sevgi dolu bir bakış attılar, Glen ona göz kırptı ve tabaklarımızla birlikte karavanın içinde kayboldu. Paylaştıkları bir tam yatak ve gösterişsiz bir mutfak olan küçük bir karavandı. Nora, Kanada'da bir uçurumun kenarında uyudukları ve kristal mavisi bir lagüne baktıkları zamanki gibi, dışarıda olmak isteyecekleri bir yerde kamp yapmaları ihtimaline karşı, içinde uyumamıza izin verdikleri çadırı hâlâ taşıdıklarını söyledi.

"Peki ya siz ikiniz?" Ateşin etrafında sadece üçümüz kaldığımızda Nora sordu. Kalo ayaklarının dibinde, karnı tok bir şekilde uyumaya başlamıştı bile. Nora cevabımızı beklerken memnun bir gülümsemeyle onun tüylerini okşadı. "Hayatınız için umutlarınızın ve hayallerinizin bir listesini yaptınız mı?"

Emery ve ben birbirimize baktık, benim gözlerim iriydi ve o öne uzanıp elini benimkinin üzerine koyarken her zamanki gibi eğleniyordu. Onunki sıcak, benimki buz gibiydi ve dokunuşundan ayak parmaklarıma kadar ürperdim.

"Hâlâ pek çok şeyi çözmeye çalışıyoruz ama ilk durağımız Seattle. Cooper baharda Bastyr'a gidecek."

Eğer içeri girersem, diye düşündüm ama sadece gülümsedim.

Glen bize yeniden katıldığında Nora, "Yukarı çıkarken bana biraz bundan bahsetmişti," dedi. Yanına oturmadan önce Nora'ya bir Michelob Ultra daha uzattı. "Peki senin planların ne Emery? Hayallerin?"

Ben de Nora kadar dikkatle ona baktım, aynı şeyi ben de merak ediyordum ama yüzündeki rahatsızlığı görünce parmak uçlarımı sıkarak orada olduğumu belli ettim.

Ve o da geri sıktı.

"Babam işini devralmamı istiyor. Önce ortağı olmamı ama sonunda devralmamı istiyor."

"Ne işi bu?" Glen sordu.

"Yeni şirketler kuruyor ve sonra onları satıyoruz, yani bir nevi ev çevirmek gibi ama iş çeviriyoruz. O hayatı boyunca bu işte başarılı oldu ve ben de son birkaç yıldır işte oldukça iyi olduğumu fark ettim."

"Bu harika," dedi Nora ama ben hâlâ Emery'yi izliyordum çünkü gözlerindeki bir şey bana bu işte iyi olup olmamasının önemli olmadığını söylüyordu. Bir şey bana tek istediğinin bu olmadığını söylüyordu. "Yani işin bazı kısımlarını çözmüşsün ama bu işin çok küçük bir parçası. Başka ne var? Listende neler var?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Nora listelere bayılır," dedi Glen sırtarak. "Yapılacaklar listesi, hedef listesi, artılar ve eksiler listesi."

"Pratiktirler ve beyninizi merkezde tutmanıza yardımcı olurlar," diye savunuyor Nora. "İlk evlendiğimizde Glen'in benimle oturup bir tane yapmasını istedim, tüm umutlarımız ve hayallerimiz. Çocuklar, ev, seyahatler vs. Hala evde bir albümün içinde duruyor."

"Bu çok tatlı," dedim, öne doğru otururken çenemi avucuma yasladım. "Hepsi gerçekleşti mi?"

Nora sırttı ve birasını kocasınınkiyle birlikte şerefe kaldırdı. "Kendi yöntemleriyle yaptılar ama listenin tamamını asla kontrol edemeyeceğiz. Mesele bu değil. Aslında her yıl listeye yeni maddeler ekliyoruz."

"Bu birlikte büyümekle ilgili. Değişmek. Ve bu arada hayatı anlamaya çalışmak," diye onayladı Glen ve ben de gülümsedim.

Onları sevdim.

"Siz bir liste yapmalısınız," dedi Nora. "Hemen şimdi başlayabiliriz."

"Harika bir fikir! Yaratıcılığınızı harekete geçirecek bir şeyim var. akıyor." Glen cebinden uzun, puro görünümlü bir şey çıkardı ve Nora kıkırdarken kaşlarını salladı.

"Bu da ne?"

Emery, "Esrarlı sigara," diye cevap verdi ve şimdi de aynı muzip gülümsemeye beni izliyordu, sanki bundan sonra ne söyleyeceğimi çok merak ediyormuş gibi.

"Oh."

Nora ve Glen'in yüzleri düştü.

"Özür dilerim canım, senin sorun olur mu? Seni gücendirmek istemeyiz. Elbette burada yasal, ancak bazı insanların hala konuda fikirleri olduğunu biliyoruz."

"Hayır, hayır," diye Nora'ya güvence verdim. "Sorun değil, gerçekten. Ben sadece hiç... Ben gerçekten içmem. Kendi tercihimle. Ve daha önce hiç *böyle* bir ortamda bulunmamıştım." Glen'in elindeki esrarı işaret ettim.

"Ot," dedi Emery. "Sadece ot, Cooper."

Glen birkaç kez benim için sorun olmadığından emin olduktan sonra esrarı yaktı ve Nora'ya vermeden önce içişini hayranlıkla izledim, o da iki firt çekti. Sonra koltuğunda doğruldu, ateşin etrafında Emery'ye uzattı ve cigaranın ucunu dudaklarına götürüp bir nefes çekmeden önce gözleri benimkilere takıldı.

Sigara içen erkeklerden hiç hoşlanmamıştım ama Emery'nin dudaklarını kâğıdın etrafında görmek, nefesini verirken dumanın dudaklarından yumuşak bir şekilde ayrılışı, bir uzman gibi bir nefes daha takındığı soğukkanlı ve kendinden emin tavır - içimi ılık bir telaş kapladı ve katlanır sandalyedeki pozisyonumu ayarlayarak yutkundum.

Glen'e geri vermek istedi ama ben onu durdurdum, elim kolunu buldu. "Bekle."

Emery durakladı, gözleri benimkilerle birleşirken duman hâlâ dudaklarından sızıyordu.

Nora ve Glen'in hikâyelerini dinlerken o ana kadarki hayatıma, dünyada geçirdiğim yirmi yıla ve yaşadıklarım - daha doğrusu bunların eksikliğine - baktım. O gece, o ateş ya da belki de o insanlarla ilgili bir şey daha fazlasını istememe neden oldu. Anlatacak kendi olsun istiyordum ve hayatım boyunca çok rahat yaşadığım kutunun dışına çıkmazsam bunun gerçekleşmeyeceğini biliyordum.

Elim Emery'nin koluna dayandığında biraz titriyordu ve bir sonraki sözcükler dudaklarımdan çıktığında sesim de onu takip etti. Ama o anda, o zamana kadar hiç olmadığım kadar emindim.

"Ben... deneyebilir miyim?"

Kıkırdamadan duramadım.

Ne olduğu ya da kimin ne söylediği önemli değildi, çünkü kendi düşüncelerime takılıp kalmıştım ve her şey komikti. *Neden* komik olduğunu açıklamaya çalıştığımda ise sadece daha çok gülüyordum ve ağzımdan tek bir kelime bile çıkmıyordu.

Emery dirseğini sandalyemin kolçağına dayayarak kulağıma, "Çok uçmuşsun," diye fısıldadı.

"Öyleyim," diye kabul ettim ve sonra başka bir kıkırdama nöbeti başladı.

"Çok *ateşli*yim,

Hem de çok. Sana da sıcak geldi mi?"

O gece hava kırklarda olduğu için saçmaladığımı biliyordum ama ateş sıcaktı ve kazağım da öyle. Emery'nin kısık, kırmızı gözlerine bakarak kazağın yakasını karıştırdım. Yumuşak bir sırtışıla beni izliyordu, saçları her zamanki gibi dağınıktı, gözleri meraklıydı.

"İçin biraz yürümek ister misin?"

Başımı salladım ve ne olduğunu anlamadan ayağa kalkıp beni de yanına çekti. Glen ve Nora'ya geri döneceğimizi söyledi, Kalo'yu onlara bırakmanın sorun olmayacağından emin olduktan sonra telefonundaki el fenerinin ışığında yürümeye başladık. Bir kayaya takıldım, yüksek sesle gülerken neredeyse düşüyordum, Emery'nin kolunu sıkıca kavrayarak dengemi sağladım.

"Bana tutun ki düşmeyesin," dedi, o da kıkırdayarak. "İyi misin? İyi hissediyor musun?"

"Harika hissediyorum."

Tekrar güldü ve ben de kolumu onun koluna geçirerek ona doğru eğildim. Ateş ve narenciye gibi kokuyordu.

Ateşten uzaklaştıkça kendimi daha sakın hissediyordum. Daha , ateşin sıcaklığından buz gibi gece havasına geçişle tenim karıncalanıyordu ve gülme dürtüsü kamp alanında geride kalmış gibiydi, özellikle de parkın sonundaki küçük bir uçurumun kenarına ulaştığımızda. Ay ve yıldızlar parlaktı, uzaktaki dağların kenarlarını aydınlatıyordu ve Emery telefonunun ışığını kapatarak gecenin bizi kuşatmasına izin verdi.

Gökyüzü siyah yerine neredeyse deniz mavisi gibiydi ve nefesimizin küçük beyaz puflar halinde önümüzde süzülüşünü izledim. Emery ile birlikte orada durmak, artık Alabama'da olmadığımı ve bir daha asla olamayacağımı bilmek gerçek gibi gelmiyordu. Son dört günde hayatım boyunca gördüğümünden daha fazlasını ve bunun sadece bir başlangıç olduğunu biliyordum.

"Eğlenceliydi," dedim sonunda, kamp alanına doğru başımı sallayarak. "Onlarla o listeyi yapmak. Çok eğlenceliler."

"Şu anda sana her şey komik geliyor."

Onu dürttüm. "Benimle ! Senin de mi kafan güzel?"

Emery burnunun ucuyla bana baktı, yüzünün bir tarafı karanlıkla örtülüyken diğer tarafı ay tarafından aydınlatılmıştı. "Öyleyim."

"Bu garip bir duygu."

"Evet, öyle. Ben de ilk seferimi hatırlıyorum. Ama artık beni aynı şekilde etkilemiyor."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

Gözlerini tekrar dağlara çevirirken göğsünden yüksek ve uzun bir nefes çıktı. "Eskiden ben de senin gibi gülerdim, ama şimdi sadece..." Sanki daha fazla bir şey gerekip gerekmediğini bilmiyormuş gibi, sanki bana güvenilebileceğinden emin değilmiş gibi ağzı düzleşerek kayboldu.

Kolunu sıktım ve yapabileceğini söyledim.

"Kafamın içine giriyorum," diye bitirdi bir süre sonra. "Ve orası tehlikeli bir yer."

Henüz ayık olmadığımı bilmeme rağmen aniden kendimi ayık hissettim. Sözleri içimde beni uyaran, bir şey tehdit oluşturduğunda canlanan o akoru harekete geçirdi. Onu kafasının içinde istemiyordum, hele ki bu neredeyse canını alacak olan aynı karanlık zihinse.

"Belki de sadece sen orada olduğun için tehlikelidir. Sen..." Kendime olan güvenimle birlikte sesim de soldu. "Konuşmak istersen ben buradayım."

Emery gülümsedi ama gülümsemesi çabucak kayboldu ve ellerini ceplerine soktu. Benim elim hâlâ onun pazusuna sarılıydı.

"Dürüst olmak gerekirse belirli bir şey değil. Sadece düşünüyorum... mesela bu gece onlarla birlikte 'umutlar ve hayaller listesi' yaparken. Listeyi yaparken çok mutluydun, gülüyordun ve bir şeyler sıralıyordun. Ve bu beni... üzdü."

"Neden?" Fısıldadım.

Omuz silkti. " mesele de bu. Emin değilim."

Düşüncelerim kafamda bulanıklaşmıştı ve aniden kafamdan aşağı inebilmeyi, ayık ve mevcut olabilmeyi diledim. Söyleyecek doğru kelimeleri bulmaya çalışarak bulutla mücadele ettim.

"Sence böyle bir liste yapmak hayat gibi büyük bir şeyi alıp basitleştirdiği için mi? Onu çok... küçük yaptığı için mi?"

O sırada Emery bana döndü, kaşları birbirine yaklaşmıştı ve aralarında en sevdiğim çizgiler oluşmuştu. "Sayılır," diye itiraf etti, sanki anlamam onu şaşırtmış gibi. "Listeye başlamak için yaptığımız o birkaç taneyi bulmak bile benim için zordu."

"Gerçek umutların ve hayallerin olmadığını düşünüyorsun." "Yok."

Başımı salladım. "Evet, biliyorsun. Daha yeni yeni anlıyorsun. Herkes için kolay değil."

"Senin içindi."

O zaman güldüm, ama kafam iyi olduğu için değil - çünkü hayatımdaki herhangi bir şeyin kolay olduğu düşüncesi çok komikti.

"Hayatımda hiçbir şey kolay olmadı, Emery. Tabii ki doğal tıp alanında ilerlemek istediğimi biliyorum ama bu hayatın sadece bir parçası. *Küçük* bir parçası. Belki de listemi yapmak kolaydı çünkü hayat beni henüz hayal kırıklığına uğratmadı. Hâlâ senin daha önce deneyimlediğin ve hayal kırıklığına uğradığın şeylerin peşinden koşuyorum."

"Aşk gibi," dedi ve bu bir soru değildi. Bu bir ifadeydi, bana doğru dönerek ve gözlerimin içine iğne batırır gibi bakarak noktaladığı bir ifadeydi.

"Evet," diye fısıldadım. "Aşk gibi."

Emery gözlerini benden ayırmıyordu, ben kızarıp başka tarafa baktığımda ya da onun değişmeyen bakışlarını bir kez daha bulduğumda bile, nefesimi tutmakta zorlanıyordum.

"Çok yazık," dedi sonunda, sesi üzerimizdeki gökyüzü kadar yumuşak ve sakindi. "Hiç gerçekten öpülmemiş olman."

"Öyle mi?" Nefes aldım.

Başını sallayıp bana yaklaşırken adem elması boğazında bir kez sallandı ve ceplerindeki elleri bir şekilde boynuma uzandı. Parmakları saçlarımda kıvrılırken, başparmakları kulaklarımin yanında, yüzümü çerçeveyerek yukarı doğru ilerlediler. Zihnim daha önce gördüğümüz şelaleler gibi akıyordu, kalbim de onunla birlikte hızlanıyordu, nefeslerimiz beyaz pufların karışımında aramızda buluşuyordu.

Sormasını ya da yarı yolda fikrini değiştirmesini bekliyordum ama Emery eğilirken kararlı ve emindi, ağızlarımız birleşene kadar gözleri benimkilerden ayrılmadı.

Ve o anda, o öpücükle her şey değişti.

Dudaklarımız birbirine değdiği anda ikimiz de içimize çekti ve ben ona doğru adım attım, kollarım ortasına dolandı. Ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim, *daha fazla* yaklaşmak, dudaklarını, nefesini, sıcaklığını, onu hissetmek için çaresizce çabalıyordum. Ağzımı açtığımda dili içeri girdi ve ardından gelen iniltiyle savaşmaya bile çalışmadım. Bu inilti Emery'nin saçlarını kavramasına, hafifçe çekiştirmesine neden oldu, sadece başımı geriye yatırıp daha iyi erişmesine izin verecek kadar.

O da daha fazlasını istiyordu.

İlk öpücüğüm düşündüğüm gibi değildi. Havai fişekler görmedim ya da midemde kelebekler uçuşmadı. Hayır, yıldızları, dağları ve akan suyu gördüm. Dağınık bir yazı ve kaslı kollara yapışmış ıslak bir tişört gördüm. Ve ateşi hissettim, sıcak ve yakıcı, nefesim soğuk bir gecede nefes vermekten çok buhar gibiydi. Sıcak eller ve serin dudaklar, kalın kazaklar ve ince çekingenlikler hissettim ve sonunda geri çekildiğinde, alnı benimkine bastırıldığında, aynı hem boş hem de sevinçli hissettim.

"Vay canına," diye nefes aldım, ellerim hâlâ kazağının içindeydi. "Bu... öpüşmek her zaman böyle midir?"

Emery yutkundu, başını hafifçe sallarken çenesinin üzerindeki kaslar esnedi. "Asla."

İkimiz de bir an sessiz kaldık, düşüncelerim hala yetişebileceğimden daha hızlı ilerliyordu. Artık kafamın iyi olduğundan mı yoksa öpücükten mi emin değildim. Emery tamamen geri çekildiğinde, ellerini benimkilerle birleştirmeden önce elleri kollarımın kenarlarında gezinirken, diğer gürültünün üzerinde net olan tek soruyu sordum.

"Tekrar yapabilir miyiz?"

Biz de öyle yaptık, bütün gece boyunca. Emery bizi aynı uyku tulumuna sardı, vücutlarımız sıcak ve kaygandı, sanki bu onun işiymiş gibi, sanki umutları ve hayalleri listesinde bir numaraymış gibi beni öptü. Gömleğimi kaldırmadı, elini eşofmanımın altına sokmadı ya da orada olduğunu bilmeme rağmen sert aletini bana doğru itmedi. Benden saklamaya çalıştığında bile hissedebiliyordum.

Beni bir ayrıcalıkmış gibi, acele etmek istemiyormuş gibi, sanki sonsuza dek birlikte olacaktınız gibi öptü.

Sanırım o zaman bile bilmediğimizi biliyordum.

Ertesi sabah uyku tulumunun içinde tek başıma uyandım, gözlerimi ovuştururken arkalarında hafif bir ağrı vardı. Gözlüklerimi bulana kadar çadırın zeminini karıştırdım ve onları yerine yerleştirdiğimde dün gecedan kalan her an bir anda geri geldi.

Gözlerimi kapatırken dudaklarımda bir gülümseme belirdi; ellerinin hissini, dudaklarının tadını, ikimiz de birbirimizi dayanılmaz derecede delirtirken çıkardığı sesleri hatırlıyordum. Gözlerimi tekrar açtığımda Emery çadırın açıklığında tembel bir gülümsemeyle beni izliyordu.

"Günaydın."

"Gerçekten öyle," dedim ve gülümsemesi büyüdü.

"Glen ve ben sabah parkın etrafında yürüyüşe çıkacağız, muhtemelen biraz yakacak odun alırsınız. Kalo'nun enerjisini atması için onu da götüreceğimi düşündüm. Sen de gelmek ister misin?"

Cevap vermek için ağzımı bile açmadan bacağım güçlü, karıncalı bir ağrıyla itiraz etti.

"Dünden beri biraz ağrım var, bu yüzden sanırım geride kalacağım."

Bacağıma baktı, yüzünde endişeli bir ifade belirdi ama iyi olduğumu belirtmek için gülümsedim.

"Tamam. Nora kahvaltılık burrito yapıyor. Kahve de var."

Bunun üzerine mırıldandım. "Birazdan çıkacağım."

Yürüyüşünüzde iyi eğlenceler."

Emery'nin gözleri üzerimde geziniyordu, kat kat giydiğim atletimin askısı bir omzumdan kaymıştı, bacaklarım hala uyku tulumuyla örtülüydü. Bakışları tekrar benimkileri bulduğunda, kızarmamın bir neon işareti gibi olduğunu biliyordum ve çadırın kapağını kapatmadan önce sııttı.

Dudağımlı ısırdım, bir nefesle uyku tulumuna geri düştüm, midem bulandı, kalbim çarpmaya başladı.

Bu ne anlama geliyor?

Dün gece kendime sormama izin vermediğim bir soruydu, en azından yüksek sesle değil, ama şimdi sabah ışığı parlarken kafamın içinde tekrar tekrar çalışıyordu. Daha önce hiç öpülmemiştim. Emery bunu biliyordu ve beni öptü. O benim ilk öpücüğümdü. Bunun bir *anlamı olmalıydı*, değil mi?

Yoksa sadece eğlence için miydi? Bu sadece Emery'nin kendisi olması mıydı, sanki önemli bir şey değilmiş, ertesi gün her şey normal olacakmış gibi kızları öpmesi mi?

Sadece arkadaş
mıydık? Öyle miydik?

Birbirimizi bir haftadan daha az bir süredir tanıdığımızı ve burada bir öpüşme seansı için kelebekler uçuştığını fark ettiğimde gülümsemem soldu. Muhtemelen bunu her zaman yapıyordu - muhtemelen *daha fazlasını* yapıyordu.

Güven tazelemek için çaresizce çadırın açıklığına baktım ve Emery'nin günlüğünü çantasından çıkarıp kucağıma aldım. Glen'in sesiyle birlikte onun sesinin de kaybolduğunu duydum ve kalbim adrenalin ve suçluluk karışımıyla çarpmasına rağmen son sayfayı açtım.

Ama yeni bir şey yoktu.

Elbette, henüz bu konuda yazmamıştı. Ne zaman vakti olacaktı ki? Ama bir şeye ihtiyacım vardı, onun sözlerine ihtiyacım vardı, onun o güzel beyninin içinde olmaya ihtiyacım vardı. Başa doğru döndüm ve bir kitap okudum.

O günle ilgili olandan çok sonra değil.

İlaçlarımı almayı bıraktım.

Marni biliyor ama ailem bilmiyor. Beni kendimden kurtarmanın tek yolunun bu olduğunu düşünüyorlar, beni temelde hiç yaşamama noktasına kadar uyuşturmak için. Marni anlıyor, neden onları almak istemediğimi biliyor. Hâlâ almam gerektiğini düşünüyor ama bana baskı yapmıyor. Bunun benim seçimim olduğunu söylüyor. Ailem bana artık bunların hiçbirine sahip değilmişim gibi hissettiriyor.

Büyükannem hayatı boyunca ilaç kullanmış, tam da bana yazdıkları türden. Onlar olmadan bir anne, bir eş nasıl hayatta kalacağını bilmediğini söyledi. Ama dedem öldükten sonra ilaçları bırakmış.

O zaman onu daha çok sevmiştim.

Belki biraz deli, belki çoğu kişinin tercih ettiğinden daha karanlık şeylerden bahsediyor - ama o burada. Canlı, uyanık ve gerçek. Sansürsüz. Bunu takdir ediyorum.

Bu yüzden ona artık haplarımı almadığımı söylediğimde o da beni yargılamadı.

Bana onlardan nasıl kurtulacağımı ve almadığım halde alıyormuşum gibi göstereceğimi anlattı.

Her neyse, ilacımı almayı bıraktım ve kendimi biraz daha iyi biraz daha kötü hissediyorum. Babam işte yükselmemi istiyor, ben de deniyorum ama kalbim buna el vermiyor. Kalbim hiçbir şeyde değil.

Küçükken salıncakları çok severdim. Oyun parkında olmak istediğim tek yer orasıydı. Bütün teneffüslerimi salıncaklarda geçirirdim. O duyguyu, uçmayı, düşmeyi çok severdim. Marni beni mutlu eden şeylere odaklanmam gerektiğini söyledi, ben de bugün parka gittim. Salıncaklara gittim.

Artık beni mutlu etmiyorlar. Belki de bugün sadece kötü bir gündür.

"Ne okuyorsun?"

Nora'nın sesiyle sıçradım ve Emery'nin günlüğünü beni ısırılmış gibi çadırın diğer tarafına fırlattım. Bir elimi göğsüme bastırırken tek kaşını kaldırdı.

"Özür dilerim, beni korkuttun," dedim gülerek ve uyku tulumundan sürünerek günlüğünü aldım. Günlüğü çantasına geri koydum ama Nora'yla tekrar yüz yüze geldiğimde yüzündeki şüpheyi gördüm. "Sadece yolculuk için elimizdeki harita, bir sonraki durağı bulmaya çalışıyoruz. Rio Grande Ulusal Parkı'nı düşünüyoruz."

"Mm-hmm," dedi bana bakarak. "Harika bir park, kesinlikle durmaya değer." Durakladı, dudakları bir sonraki kelimelerini söylemeden önce tadına bakıyormuş gibi kıvrılıyordu. "Burada kahvem ve kahvaltım var. Yaşlı bir kadına katılmak ister misin?"

"Çok isterim. Üzerime daha sıcak bir şeyler giyeyim ve hemen çıkayım."

Bir kez başını salladı, çadırdan çıkmadan önce gözleri Emery'nin günlüğüne kaydı. İçimden küfrederek hızla giyindim ve ateşin başında ona katılmadan önce saçlarımı başımın üstünde dağınık bir düğüm haline getirdim.

Nora bana taze bir fincan kahve doldurdu, içine biraz balkabağı baharatı aromalı krema ekledikten sonra dumanı tüten fincanı bana uzattı. Kokuyu içime çektim, dudaklarımda geniş bir gülümseme belirdi.

Sonbahar.

"Glen'in sadakatsizlik ettiğini düşündüğüm bir yaz vardı," dedi Nora ve neredeyse kahvemde boğuluyordum.

başardım, tüm dikkatimi ona verdim, bu itirafın nereden geldiğinden emin değildim. "Gerçekten mi?"

Başını salladı, kendi bardağından bir yudum aldı. "Korkunçtu. Gençtik, sadece birkaç yıllık evliydik ve o yıllar zordu. Aslında evliliğimizin ilk beş yılı en zor olanıydı. Ama o zamanlar daha parlak günler olacağını bilmiyordum ve onun başka bir kadında huzur bulduğunu sanıyordum." Nora başını salladı. "Çılgına dönmüştüm, nerede olduğu konusunda onu rahatsız ediyordum.

Evde olmadığı zamanlarda telefonla konuşurken diğer odadan dinliyor, hatta bir keresinde onu takip ediyordu."

Ne diyeceğimi ya da bana bu hikayeyi neden anlattığını bilmiyordum, bu yüzden sessiz kaldım ve kahvemi içtim.

"Yapmıyordu. Aldatıyordu yani." Sonra gülümsedi. "Hayır, dördüncü evlilik yıldönümümüz için sürpriz bir parti planlıyordu ve gecenin o saatinde telefonda konuştuğu kişi en iyi arkadaşlarımdan biriydi. Konu herhangi bir şey planlamaya geldiğinde çaresizdi, hala da öyle," diye ekledi kıkırdarak. "Bu yüzden arkadaşım Barbara ona yardım etti. Öğrendiğimde, bana sürpriz yaptıklarında gözyaşlarına boğuldum. Gerçi parti için değil, onun hâlâ benim olduğu gerçeği için."

Sonra biraz gülümsedim, ellerim kupama sarıldı.

"Bazen sevdiklerimize, bizi sevenlere güvenmemiz gerekir, bunu yapmak zor olsa bile." Gözleri benimkileri bulmadan önce çadırıma, günlüğüme kaydı.

"Çünkü evlilik bizi bir birim olarak bir araya getirir de, bu bütünü oluşturan iki birey var. Ve kendi eşyalarına, kendi zamanlarına, kendi mahremiyetlerine sahip olabilmeleri gerekiyor." Son kelimeyi kaşlarını kaldırarak söyledi ve ben kızardım,

Kahvemi dizime kadar indirdim.

"Ona güvenmediğimden değil," diye itiraf ettim, etrafımızda olmadığından emin olmak için etrafımıza bakındım. Onu çok az tanıdığımı, tanımak istediğimi, bilmem gerekenden fazlasını bildiğimi söyleyemezdim çünkü zaten burnumu sokmuştum ve şimdi duramıyordum. "O sadece... onun zihni karmaşık. Bazen sadece onu daha iyi tanımak için okuyorum."

"Bunun imkansız görüldüğünü biliyorum ama sabırlı olmalısın Cooper."

Hiç sahip olmadığım bir anneden azar işitiyormuşum gibi hissettim ve başımı öne eğdim.

"Size henüz söylemediği şeyler olabilir. Hatta size *asla* söylemeyeceği şeyler de olabilir. Ama hangi düşüncenin hangisi olduğuna, onun hakkında ne zaman daha fazla öğreneceğinize ya da bu güvenin ne zaman olduğundan daha derine gideceğine siz karar veremezsiniz. Siz sadece yanında olur, ona tutunur ve hiçbir yere gitmediğinizi gösterirsiniz. Ve arada sırada onun içini göreceksiniz - *gerçekten* içini - ve buna değer vereceksiniz. Ve aşkınız büyüyecek. Ve neden beklediğinizi anlayacaksınız."

Başımı salladım, başparmağım kupamın siyah porseleninde geziniyordu. "Haklısın." Ona tüm durumu anlatmadan yapabildiğim tek şey buydu, çünkü

Benimle sanki onun karısıymışım gibi konuşuyor olsa da, ben bunu onun arkadaşı olarak duydum - *yeni* arkadaşı olarak.

O senaryo itiraflarını henüz hak etmemiştim.

"Teşekkürler, Nora."

Sonra gülümsedi, kaldırdı ve ateşin karşısından bana doğru eğdi. "İstenmeyen tavsiyeler benim uzmanlık alanımdır, tatlım. Şimdi, soğumadan kahveni iç."

Ondan sonra sohbet kolay ve hafif geçti ve çocuklar döndüğünde gülüyorduk. Glen bize ulaşır ulaşmaz Nora'nın alnına bir öpücük kondurdu ve Kalo da aynı şevkle yanağımı yaladı ama Emery doğruca çadırın içinde kayboldu. Peşlerinden gittiğimde bana bakmadı bile. Yola çıkmamız gerektiğini söyleyerek eşyalarını toplamaya başladı.

Her şeyin yolunda olup olmadığını sorduğumda, bana yolunda olduğunu söyledi ama bu güvence bir öpücük, bir sarılma ya da bir gülümseme ile mühürlenmedi.

Arabayı yüklerken Glen ve Nora'ya misafirperverlikleri için ne kadar teşekkür etsek azdır. Onlarla vedalaştık ve irtibatı koparmamak için numaralarımızı değiş tokuş ettik. Emery onların önünde normale dönmüş gibiydi ama arabaya doğru yönelir yönelmez anahtarları bana verdi, yolcu koltuğuna tırmandı ve Kalo onun üzerinden arka koltuğa tırmanırken kapüşonunu başının üzerine çekti.

Kötü bir gündü.

Bu kez sormama, kurcalamama ya da konuşması için yalvarmama gerek yoktu. Yüzündeki ifadeden, günlüğünü bulmak için çantasını umutsuzca parçalayıp kucağına bırakmasından ve kalemini hazır tutmasından anladım.

Ben de motoru çalıştırdım, sessizlik içinde sürmeye hazırdım. Ama uzaklaşmadan önce titrek bir elle uzandım, soğuk parmaklarım bileğini buldu.

Sertleşti.

Geri çekilmeyince, daha da aşağı kaydım ve elini yukarı çevirdi, parmaklarımı bir anlığına onunkilerle birleştirmeme izin verdi, sadece sıkmak ve orada olduğumu bilmesini sağlayacak kadar uzun bir süre.

Sonra elimi geri çektim, arabayı vitesine taktım ve tekrar yola koyulduk.

Chapter 13

Rio Grande National Park, Colorado

Sadece kötü bir gün değildi.

Gerçekten çok kötü bir gündü.

Son iki gündür Emery'den hissettiğim sıcaklık ve oyunbazlık tamamen gitmiş, yerini bir kabuk, kemiklerin üzerine gerilmiş bir deri, boş gözler ve açılmayan dudaklar almıştı.

Yolun uzun ve sessiz olacağını biliyordum, bu yüzden Rio Grande'ye varana kadar geçen dört saat boyunca sadece radyo dinledim. Ama oraya vardığımızda, Colorado'nun bir başka doğa harikasıyla çevrili olduğumuzda bile Emery'nin umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

Parkta kısa bir yürüyüş yaptık ama hiç konuşmadı, elimi tutmadı, Kalo'nun tasmaını tutmayı bile teklif etmedi. Arabaya döndüğümüzde gece kalmak isteyip istemediğini bile sormadım, hepimizi arabaya bindirdim ve Büyük Kanyon'a doğru uzun bir gece yolculuğu için yerleştim.

Emery tüm bu süre boyunca günlüğünü tuttu ama tek bir kelime bile yazmadı.

Chapter 14

Grand Canyon Village, Arizona

Bizi Büyük Kanyon yakınlarındaki tarihi otellerden birine soktuğumda neredeyse gece yarısı olmuştu ve ben giriş işlemlerimizi yaparken Emery elindeki çantalarla yanımda duruyordu. Bütün gün çıkardığı tek ses, odayı benim kartıma yazmaya çalıştığımda ve kendi kartını ileri itmeden önce sadece "Hayır" dediğinde geldi.

Oda küçüktü ve Emery çantasını yatağın üzerine bıraktı, gömleğini çıkardı ve hemen banyoya yöneldi. Kapı arkasından bir klik sesiyle kilitlendi ve ben uzun ve yüksek sesle nefes vererek yatağıma uzandım, Kalo çoktan ayaklarımın dibindeydi ve beslenmeye hazırdı. Kulaklarını okşadım ve bütün gün araba kullanmaktan gerilmiş olan kaslarımı esnetmeye çalıştım. Emery yola çıkmaya çok hevesli olduğu için o sabah yoga yapacak zamanım bile olmamıştı ve farkı hissettim - sadece fiziksel olarak değil, zihinsel olarak da.

Kalo'nun karnı doyurulup suyu verildikten sonra çantamı karıştırdım ve elimdeki son temiz uyku kıyafetlerini çıkarıp yatağın üzerine serdim. Çok geçmeden Emery ortaya çıktı; bir havluyla saçlarını kuruturken, diğerini beline bağladığında etrafından buharlar yükseliyordu. Su damlacıklarının göğsünden aşağıya ve sıkı karnının üzerine damlamasını izlerken yutkundum ama o fark etmedi.

Bana bakmadı.

O yatağının kenarında oturmuş telefonunu karıştırırken ben sessizdim. Ancak birkaç dakika geçtikten sonra sessizliği bozmaya hazırdım, bu yüzden boğazımı temizledim ve kıyafetlerimi yataktan topladım.

"Yarın kanyonu gezdikten sonra sanırım çamaşır yıkayacağım. Kapıcı tesis içinde küçük bir çamaşırhane olduğunu söyledi." Emery cevap vermedi, hatta dinliyormuş gibi bile görünmüyordu, parmakları hâlâ telefonunun tuşları üzerinde çalışıyordu. "Benimkilerin yanına senin giysilerini de eklememi ister misin?"

"Elbette."

Başımı salladım, buzcevabından dolayı kalbim sızlıyordu. "İyi misin?"

Bunun üzerine oflayıp pufladı, gözleri nihayet benimkilerle buluşmadan önce telefonunu gürültüyle komodinin üzerine fırlattı. Taş gibi serttiler. "Tamam."

Sanırım bir parçası o anda gözlerimdeki acıyı gördü, çünkü uzun bir nefes almak zorunda kaldı, bir elini kabaca gezdirdi ve bakışlarını kaçırdı. Başka bir şey söylemesini bekledim ama söylemedi - sadece çıplak ayaklarının halıya sürtündüğü yere baktı.

Yutkunarak başımı olabildiğince yukarı kaldırdım ve kolumdaki kıyafetlerimi düzelttim. "Tamam. Ben duş alacağım."

Acele etmedim, kütüğümü yıkadım ve suyu boşaltıp duşu çalıştırmadan önce bir süre küvette ağrıyan kaslarımı ıslattım. Sıcak su sırtıma çarptığında biraz acıttı ama yine de akıntının altında tek ayak üzerinde durdum ve denge için düşün arkasındaki çubuğa tutundum.

Belki dün gece için pişmanlık duyuyordur. Belki berbat öpüşüyorumdur ve şimdi benimle ne kadar sıkıştığını düşünüyordur. Belki kafam iyiiken bir şey , hatırlamadığım bir şey. Belki de benden hoşlanmıyordur.

Zihnim su soğuyana kadar koşuşturdu ve faydası olmadığını bilerek derin bir iç çekişle küvetten çıktım. Depresyon konusunda uzman sayılmazdım ama bugün her ne yaşıyorsa bunun benim yüzümden olmadığını anlayacak kadar bilgim vardı. Bu gece kafasının içinde bir savaş vardı ve bunu sadece o görebilirdi. Sadece o savaşılabildi.

Ama sadece o isterse.

Banyodan çıktığımda Emery çoktan uyumuştı, ben de tek ayağımın üzerinde zıplayarak yatağa geçtim ve duvar boyunca uzanan masanın üzerinde dengemi buldum. Protezimi yatağın yanına koydum, yürüyüşe çıkmadan önce yoga yapmak üzere kalkabilmek için alarmı yediye kurdum ve sonra Kalo'nun yanına kıvrılıp ışığı kapattım, yarının Emery'yi bana geri getirmesi için dua ettim.

"Buna inanamıyorum," dedi Lily ertesi sabah telefonun hoparlöründen.

Gözlerim kapalıydı, sırtımı matıma dayamıştım ve yüzümde aptal bir sırıtış vardı. Savaşana'dan hala uzanıyordum, vücudum harika bir yoga seansından sonra ağrıyor ama tatmin oluyordu ve bugünün daha iyi bir gün olacağını hissediyordum.

"Dürüst olmak gerekirse, ben de yapamam."

Özlemle iç çekti. "Umarım tüm ilk öpücüklerinin olmayacağını biliyordur. Seni mahvetmiş gibi. Çıta'yı çok yükseğe koydu. Bir dahaki sefere hayal kırıklığına . Benim ilk öpücüğüm Robby MacIntyre'dı, hatırladın mı? İkinci yılımızda tribünün arkasında ağzıma dilini sokup salyalarını akıtmıştı. En azından oradan yukarı çıkabildim."

"Ona bir teşekkür kartı yazmalısın."

"Gerçekten yapmalıyım. Çıta'yı düşük tuttu. Ama ciddi, şu anda ne hissediyorsun ki?"

Başımı salladım ve bunu nasıl kelimelere dökeceğimi bulmaya çalıştım. "Bilmiyorum bile. Kendimi... yüksek hissediyorum. Tanrım, Lily. Dudakları... sadece... büyülü."

"Dediğim gibi," diye tekrarladı. "Mahvolmuş."

Kıkırdadım ve minderimin üzerinde doğruldum. "Her neyse, sadece sana söylemek istedim. Bugün Büyük Kanyon'da yürüyüş yapacağız, o yüzden odaya onu kaldırmam gerekiyor."

"Sence bugün daha iyi bir ruh halinde olacak mı?"

Gülümsemem kayboldu, parmaklarım atletimin etek ucundaki gevşek ipleri karıştırıyordu. "Umarım öyledir. Sanırım dün sadece kötü bir gündü."

"Öpücüğünü aşırı analiz ettiğini düşünmüyor musun? Sence... öpüşmenin ne kadar iyi olduğu onu da korkutmuş olabilir mi? Onun daha çok *sonsuz* *dek tek başına* kalacak tipte bir adam olduğunu söylemiştin."

"Öpüştük diye ille de evleneceğimizi sanmıyorum," diye gülerken karşı çıktım. "Belki de sadece eğlenceli bir geceydi ve bir daha asla olmayacak."

Lily alay etti. "Evet, doğru. Siz ikiniz ülkenin bir ucundan diğer ucuna arabayla gitmeye devam edeceksiniz, uyanık olduğunuz her anı birlikte geçireceksiniz, aynı odada uyuyacaksınız ve bir daha asla öpüşmeyeceksiniz. Kesinlikle. Mantıklı."

"Kapa çeneni."

"Sadece dikkatli ol, tamam mı?" Lily durakladı ve ben onun hep yaptığı gibi sırt çantasının askıları ile oynadığını hayal ettim. Sınıfa doğru yürüyordu ve bir an için onunla birlikte olmayı, en iyi arkadaşım ile aynı üniversitede olmayı arzuladım. "İlk öpücüğün inanılmaz olabilir, ama ilk kalp kırıklığın berbat olacak - özellikle de bunu sana veren oysa."

"Sadece bir öpücüktü," diye yalan söyledim. "Ben iyiyim. Eğer sadece arkadaş olmak istiyorsa, benim için sorun yok."

"Peki ya öpüşmek ve tişörtünü çıkarmak isterse?"

Alt dudağımı ısırarak kızardım. "Yani, ben de olsam buna kızmazdım."

"Eminim," diye güldü Lily. "Tamam, git Büyük Kanyon'da yürüyüş yap. Ben burada, Illinois'de ödevlerimin arasında boğuluyor, kütüphanede diğer ineklerle ders çalışıyor ve tanrı gibi öpüşen bir çocukla ülke çapında bir geziye çıkmayı diliyor olacağım."

"Kartpostal
göndereceğim."

"Göndersen iyi olur."

Bir duraklama daha oldu ve kalbim sıkıştı. Orada onunla birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu, normal bir çocukluk geçirseydim ve beni önemseyen ebeveynlerim olsaydı hayatımın nasıl olacağını merak ettim. Lokantanın nasıl olduğunu, onlar benim yerimi doldururken Tammy'nin nasıl dayandığını merak ettim. Hatta ailemi bile merak ettim. Kirayı ödeyebilecekler miydi? Beni hiç düşünüyorlar mıydı?

Ama ben bu cevabı zaten biliyordum.

Lily sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi düşüncelerimi yüksek sesle dile getirdi. "Seni özledim, kankam. Yüzüğünü takıyor musun?"

İçimi çektim. "Seni daha çok özliyorum. Sanki sormana gerek varmış gibi."

"Ben de benimkini taktım. Ruhen seninleyim. Beni istediğin zaman ara, tamam mı?"

Gecenin bir yarısı olsa bile."

"Yakında tekrar kontrol edeceğim," diye söz verdim ve sonra aramayı sonlandırıp yoga matımı toplayarak odaya geri döndüm.

İçeri girdiğimde hava hâlâ karanlıktı ama Kalo uyanıktı ve ben yolumu bulmak için telefonumun ışığını kullanırken ayaklarımın etrafında zıplıyordu. Onu uzun bir yürüyüşe çıkardım, uzaktaki kanyonun sırtlarını gördükçe heyecanım artıyordu ama döndükten sonra Emery'yi uyandırmaya çalıştığım da ruh halim anında bozuldu.

Hâlâ yataktaydı, yorganı dağınık saçlarının üzerine çekmişti ve ışıkları açtığımda inledi.

"Yürüyüşe hazır mısın, günüışığım?" Alay etmeye çalıştım ama yorganın altından oflayıp pufladı.

"Gitmek istemiyorum."

Gözlerimi devirmek istedim, ama sonra günlüğünü hatırladım, her şeyin anlamsız geldiği günler hakkında nasıl yazdığını. Bunu kendim hiç yaşamamıştım ama korkunç bir duygu olduğunu hayal ettim. Benden anlamamı istemişti ve ben de istedim, ona ihtiyacı olanı vermek istedim.

Elimden geldiğince sempati göstererek yatağının kenarına oturdum. "Dışarısı gerçekten çok güzel ve söz veriyorum yataktan kalktığında kendini daha iyi hissedeceksin. Sadece yorgunsun, ama-"

Sarsılarak doğruldu ve sözlerimi kısa kesti, özellikle de sert gözleri benimkilerle birleştğinde. Gözleri kan çanağına dönmüştü, sanki hiç uyumamış gibiydi.

"Haklısın, yorgunum. Senin güneşli saçmalıklarını dinleyemeyecek kadar yorgunum.

Eğer yürüyüşe çıkmak istiyorsan, git. Ben bu yataktan ayrılmayacağım."

Burnum alevlendi, gözlerim karıncalandı ama Emery'nin yüzünde pişmanlık belirirken ağlama düşüncesini geri çektim. Boğazımı temizleyerek ayağa kalktım, Colorado'dan aldığı sırt çantasını topladım ve içine birkaç şişe su ile birkaç protein barı koydum.

Arkamdan iç çekerek yatağa geri döndü. "Özür dilerim. Ben sadece... Bugün yapamam, tamam mı?"

Omzumun üzerinden ona baktım ama gözleri tavandaydı ve incinmiş olsam da kalbim onun için acıyordu. Tek istediğim yardım , her şeyi daha iyi hale getirmektir ama yapamayacağımı biliyordum. Savaş onun kafasının içindeydi ve ben dışarıdan savaşmasına yardım edemezdim.

" değil," dedim usulca. "O zaman Kalo'yu sana bıraksam sorun olur mu? Onunla bir tura çıkmak muhtemelen zor olur ve eğer istersen oldukça iyi bir kucak arkadaşıdır."

Emery bana bakmadı ama başını salladı, ben çantayı omuzlarıma bağlarken gözleri hâlâ tavandaydı.

"Sonra görüşürüz." Kalo'nun başını öptüm ve onu karanlık odada yalnız bırakarak kapıdan çıktım.

Günü onunla geçirmeyi, onunla gülmeyi, onunla konuşmayı o kadar çok istedim ki... özellikle de Colorado'da olanlar hakkında. Ama onu konuşmaya zorlayamazdım ve iyi olmaya da zorlayamazdım. Nora'nın dediği gibi, bazen ona karşı sabırlı olmam gerekiyordu - ve bu da o zamanlardan biriydi.

Bu yüzden, hangi yürüyüşleri tavsiye ettiğini konsiyerj ile kontrol ederken onu düşüncelerimden uzaklaştırdım. Skywalk'u her şeyden çok yapmak istediğime karar vererek Büyük Kanyon Batı Turu'na kaydoldum ve yarım saat sonra bir servis beni otelden aldı.

Mekikte geçirdiğim zamanı Tammy'ye mesaj atıp hâlâ hayatta olduğumu bildirmek için kullandım. Ona olduğunu söyledim ve çok korktu, en kısa zamanda onu arayacağıma söz verdirttim. Sonra sosyal medyamı kontrol ettim,

Bu da bana evdeki hayatımın ne kadar sıkıcı olduğunu bir kez daha hatırlattı; çoğu Lily'nin beni capslerde etiketlediği on tane bildirimim vardı. Telefonumu sırt çantamın ön cebine geri soktuğumda ve servis durduğunda kafamı kaldırıp baktığımda nefesim kesildi.

Bir an öylece oturdum, etrafımdaki diğer yolcular otobüsten inmeye başladığında bile, kameralar hazırды. Sonunda ayağa kalktığımda sanki transa geçmiş gibiydim, gözlerim alışırken ayaklarım beni otomatik pilotta kapıdan dışarı çıkardı.

Buraya Büyük Kanyon denmesinin bir sebebi vardı.

Büyüktü. Bundan daha iyi bir kelime olamazdı.

Derinliği, büyüklüğü nefes kesiciydi. Hepsini göremedim, hepsini bir anda içime alamadım, bu yüzden orada öylece durdum, Arizona'nın serin esintisi saçlarımı savururken gözlerim kanyonların her bir santimini taradı.

"İnanılmaz, değil mi?" dedi sağımdan yumuşak bir ses ve döndüğümde benim yaşlarımda, belki biraz daha büyük bir kızın bana gülümsediğini gördüm. Ateş kırmızısı saçları ve yanaklarını kaplayan çilleri vardı, mavi havacı gözlükleri gözlerini gizliyordu ve dostça gülümsemesi tam bana dönüktü.

"Bu... Söyleyecek söz bulamıyorum."

"Biliyorum. Bu benim buraya ikinci gelişim. Geçen sefer güney kıvrımını yapmıştım ama Skywalk'a da gelmem gerekti." Çantasının yan kesesinden bir şişe su çıkardı ve bir yudum aldı. "Ben Zoey."

"Cooper."

Gülümsedi. "Bugün yürüyüş arkadaşı olmak ister misin? Duyduğuma göre bu yolun aşağısında piknik masaları varmış, eğer biraz kenarda dolaşmak istersek. Gökyüzü yürüyüşü son mu? Birkaç gündür tek başıma araba kullanıyorum ve bir arkadaşaya ihtiyacım var."

Zoey gülümseyerek cevabımı beklerken çok samimi görünüyordu ve doğrusu ben de o gün yalnız kalmak istemiyordum. Bu yüzden başımı salladım ve sırt çantamın kayışlarını daha sıkı tutarken ona kendi gülümsememi sundum.

"Aslında bu harika olur. Birlikte olduğum arkadaşım..." Sesim soluklaştı. "Kendini iyi hissetmiyor, o yüzden bugün tek başıma çıktım."

"Kismet o zaman," diye kabul etti, sonra kolunu benimkine doladı ve beni kanyona doğru çekti.

Böylece yeni arkadaşım ile yola çıktım ve o sabah yogada hissettiğim harika gün, Emery olmadan da olsa çiçek açmaya başladı.

Zoey konuşmayı benden bile çok severdi. Tam bir ikiliydik, kanyonun kenarında yürürken sürekli gevezelik ediyor, fotoğraf çekmek için orada burada duruyorduk. Zoey'nin de küçük bir kasabadan - Rhode Island'dan - geldiğini ve on sekiz yaşına basar basmaz buradan ayrıldığını öğrendim. O zamandan beri ülkeyi geziyor ve geçimini sağlamak için bir seyahat blogu yazıyormuş. Sadık okuyucularını ve destekçilerini dinlemek büyüleyiciydi. Bir piknik masasında durduğumuzda siteyi açtım ve daha sonra incelemek üzere yer imlerine ekledim.

Blogundaki yazılardan birine göz atarken, "Demek memleketindeki yerel yerler hakkında yazmaya ," dedim. "Ve insanlar takip etmeye mi başladı? Sonra da senden gitmeni istedikleri yerleri mi talep ettiler?"

Başını salladı ve yulaf ezmesinden büyük bir parça ısırdı. "Mm-hmm. Her şey kendi kasabalarına, sevdikleri küçük yerlere gelmemi istemeleriyle başladı ve sonra haritadan yerler seçmeye başladılar. Daha ne olduğunu anlamadan web siteme bağışta bulunarak beni ayakta tutmaya çalışıyorlardı ve sonra ilk kitabımı hazırladığımda kudurdular. O zamandan beri podcast yayınları ve motivasyon konuşmaları yapmaya başladım. Bu çılgınlık," dedi başını sallayarak. "Yirmi bir yaşına bastığımdan beri aynı yerde üç aydan fazla yaşamadım."

"Vay canına," diye nefes aldım, bunun nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışıyordum. Mobile'dan ayrılıp altı eyaleti geçtiğimden beri gördüklerime hayranlık duyuyordum. *Dünyayı* dolaşmak nasıl bir şey olurdu?

Zoey bana Avrupa'ya yaptığı ilk seyahati, bir Alman üniversite öğrencisine ilk kez nasıl aşık olduğunu anlattı. Bana Berlin Duvarı'nın kalıntılarının önünde ilk öpüşmelerini anlattı ve gözleri parlarken biraz ağladım, anı dudaklarından çıkıp kulaklarıma ulaştı. Tıpkı benim Emery ile ilk öpüşmem gibi büyüleydi, ama Emery onu sadece iki haftadır tanıyordu ve sonra başka bir yere gitmişti.

"Ayrılacağımı bildiğim halde ona aşık oldum," diye itiraf etti. "Aşktan, duygulardan, başka bir insana umutsuzca aşık olmaktan hiç korkmadım. Evet, ayrılmak ya da kaybetmek acı veriyor ama bunu yaşamak da harika. Bu deneyimi yaşamak benim için buna değer."

Skywalk'a doğru yürüyüşe başladığımızda Zoey'nin dünyanın dört bir yanında birçok erkek arkadaşı olduğunu da öğrendim ve bana telefonundaki resimleri göstererek her birinden bahsetti. Onlarla nasıl tanıştığına, birlikte geçirdikleri zamana, ayrıldıklarında nasıl iletişimde kaldıklarına dair hikâyelerini dinlemeyi çok seviyordum.

terk etti. Bazılarını şehirlerinden geçerken görüyor, bazıları şimdi evli, bazıları da o gidince dağıldı.

Kesin olan bir şey vardı: Zoey erkeklere ya da onlarla birlikte gelen karmaşaya yabancı değildi.

Belki de bu yüzden Skywalk'a yaklaşırken aklımdaki her soruyu ona yönelttim ve dışarı çıkmak için sıramızı beklerken biraz gergin bir şekilde toprağı tekmeledim.

"Hey, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Şimdiye kadar hiçbir şeyin sınır dışı olmadığını kanıtlamadım mı?" Güldü, bana ikram etmeden önce suyundan bir yudum aldı. Kendi suyumunu kaldırarak reddettiler, o da kapağını kapattı. "Ne oldu?"

Yer değiştirdim. "Daha önce hiç erkek arkadaşım olmadı ama bir çocuk var..." "Her zaman öyledir," diye düşündü ve bana bilmiş bir gülümseme sundu.

"Birbirimizi uzun zamandır tanımıyoruz ama geçen gece öpüştük." "Dur tahmin edeyim, şimdi de garip mi davranıyor?"

Tereddüt ettim. "Evet. Aynen öyle. Nereden biliyorsun?"

Zoey kıkırdadı ve çantasının kayışlarını sıktı. "İnan bana, *hepsi* bunu yapar - özellikle de onları kış üstü yere serersen, ki eminim sen ve bu adam için durum böyledir. Güzelsin, zekisin, komiksin - erkekler bunlara sahip olduklarında ne yapacaklarını bilemezler."

"Öyle olduğunu sanmıyorum," dedim gözlüklerimi burnumun kenarına doğru iterek. "O... karmaşık biri. Birlikte geçirdiğimiz gece harikaydı ama şimdi bana zar zor bakıyor. Ne yapacağımı bilemiyorum."

Zoey işaret parmağını çenesine vurarak, "Hmm," diye mırıldandı. "Bak, adamı tanımıyorum ama sana beni kurtaran tavsiyeyi vereceğim. Her erkek *kendi* kurallarına göre oynar - bu yüzden dikkatini ver. Neye karşılık veriyor ve nasıl iletişim kuruyor? Senin karakterine uymasa bile, arada bir aklını başına getirmek için onun oyununu oynaman gerekebilir. Şimdi," dedi parmağını kaldırarak. "Bu, kim olduğunuzu değiştirmeniz anlamına gelmiyor - çünkü hiç kimse için, hele de bir erkek için asla değişmemelisiniz. Ama ondan hoşlanıyorsan ve onun da senden hoşlandığını düşünüyorsan, o zaman hiçbir yere gitmeyeceğini bilmesini sağla. Ve onun oyununu en az onun kadar iyi oynayabileceğinizi ona göstermek için konfor alanınızdan çıkmaktan korkmayın."

Emery'nin nasıl bir *oyun* oynayabileceğini düşünmeye çalışıyordum ama elim boş dönüyordum. Belki de Zoey'nin birlikte olduğu adamlardan farklıydı. Bu beni şaşırtmazdı.

Emery herkesten farklıydı.

"Teşekkürler," dedim, ancak bana söyledikleriyle ne yapacağımdan tam olarak emin değildim - en azından henüz değil.

Gülümsedi. "Elbette. Hazır mısınız?" Başını gökyüzüne doğru salladı ve tekrar kol kola girdik, çocuklar o an için unutulmuştu.

Kanyonun kenarından sarkan at nalı şeklindeki cam köprüye doğru ilerledik ve üzerine çıktığımızda, tozlu spor ayakkabılarımız cama çarptığında, beni yeni bir tür sihir buldu.

Hayatımın o noktasına kadar, içimde bir şeylerin değiştiği sadece üç an olmuştu - bacağıma kaybettiğim gün, kariyerim için ne yapmak istediğimi fark ettiğim gün ve Emery Reed'in dudaklarımı öptüğü gece. bu anlar beni değiştirmiş, yeni bir döneme, kendimin yeni bir versiyonuna itmişti.

Hiçbiri o köprüye çıktığımda hissettiklerimle kıyaslanamaz.

Tamamen camdan yapılmıştı -duvarlar, korkuluklar, zemin- ve dışarı çıkarken nefesim boğazımda düğümlendi, kolumu Zoey'ninkinden çekerken ellerim titriyordu. Parmaklarım beni sabitleyen pürüzsüz camın üzerinde kayarken hâlâ titriyor, gözlerim kavranması imkânsız gibi görünen bir odak noktası bulmaya çalışıyordu. Etrafıma baktım ama yine de her şeyi göremiyordum - orada yıllarca durmam gerekirdi. Kanyon çok güzeldi, uzaktan batmaya başlayan güneş kırmızı kayaları turuncu, cennet gibi bir ışıltıya büründürüyordu. Sonsuza kadar uzanıyor gibiydi, çukurlar, vadiler ve tepeler, her santimi yaş ve tarih açısından zengindi.

At nalının tepe noktasında durdum, dirseklerimi korkuluklara dayadım ve kenardan baktım. Etrafımda başka turistler de vardı, çoğu arka planda kanyon varken selfie çekiyordu ama ben telefonumu bir kenara bırakıp her şeyi gözlerimle görmek için elimden geleni yaptım.

O anda her şeyi hissettim - kalbimin göğsümdeki atışını, tekrar içime çekmeden önce ciğerlerimden çıkan nefesi, saçlarımdaki esintiyi, yanaklarımdaki güneşi. O ana kadar olduğum her şeyi hissettim ve bir şekilde, sonrasında olacağım her şeyi hissettim. Sanki bu benim için bir dönüm noktasıydı - Büyük Kanyon'dan önce ve sonra. Ve ben daha ne olduğunu anlamadan, ıslak yanağımdan bir damla gözyaşı ellerimin sıkıca kavradığı korkuluklara düştü.

O kanyonun kenarında hayat belki de ilk kez içimde sallanırken kimse beni fark etmemiş gibiydi. Kimse bana iyi olup olmadığımı sormadı ya da mendil uzatmadı ve ben de buna minnettardım. Bu benim anımdı.

Başka kimse yoktu ve ilk kez yaşadığımı hissettim - gerçekten, yüzde yüz yaşadığımı.

Bu benim yeniden doğuşumdu.

Orada ne kadar durduğumdan emin değilim ama tur rehberleri bizi otobüslere geri götürürken güneşin kaybolup kanyonu mor bir alacakaranlığa bürümesine yetecek kadar uzun bir süreydi. Yollarımızı ayırmak zorunda kaldığımızda bir tür trans halinde Zoey'e sarıldım ve o sadece gülümsedi, çünkü anlamıştı - biliyordu.

"Haberleşelim, tamam mı?" dedi ve beni sıkıca kucakladı. Karşılıklı otobüslere binmek zorunda kaldık, onunki farklı bir otele gidiyordu ve ona seslendiremediğim bir teşekkürle sarıldım.

"Yapacağım. Kendine iyi bak Zoey."

Geri çekildiğimizde bir gülümsemeyi paylaştık ve sonra geldiği kadar hızlı bir şekilde Zoey hayatımdan çıkıp gitti.

Ama onu asla unutmayacağım.

Emery, Grand Canyon Village'da bulunduğumuz süre boyunca yataktan çıkmadı.

Ertesi sabah Las Vegas'a doğru yola çıkma vakti geldiğinde yavaş yavaş hayata dönüyor gibiydi. Erken kalkıp duş aldı, bize kahvaltı ısmarladı ve Kalo'yu gezdirdi. Çamaşırlarımızı yıkadıktan sonra toparlanıp yola çıktık ve Emery'nin en azından bir göz atabilmesi için kanyon boyunca gidebildiğimiz kadar gittik.

Yine de, uyanık olmasına ve araba kullanmasına rağmen pek konuşmuyordu. Hazır olup olmadığını ya da herhangi bir müzik tercihim olup olmadığını sormak dışında, hâlâ sessizlik içindeydik ve bundan nefret ediyordum.

Kanyonu görünce kendimi yenilenmiş hissettim ve Emery'ye her şeyi anlatmamak için dilimi ısırarak zorunda kaldım. Bu deneyimi onunla paylaşmak istiyordum ama bu ruh halindeyken onunla konuşmaya çalışmamam gerektiğini de biliyordum.

Oradaydım, bunu denedim, o başka bir kızla takılırken otel odasında tek başıma çörekleri tıknırcasına yedim.

Hayır, teşekkürler.

Ama her şeyden çok, aklının nerede olduğunu bilmek istiyordum. Öpüşmemiz onun için ne ifade ediyordu? Herhangi bir şey ifade ediyor muydu? Cevapları asla alamayacağım düşüncesi beni mide bulantısına sürükledi.

Günah Şehri'ne yaklaşık beş saatlik bir yolculuktan ve ben tüm bu süre boyunca gözlerimi çölden ayırmadım. Alçak vadide parlayan ışıklar görüldüğünde, güneş yeni batmaya başlamıştı ve Emery iki gündür ilk kez gülümsedi.

"Vegas'a hoş geldin, Küçük Penny."

Takma isim ve sıcak ses tonuyla kalbim pır pır etti ve ona baktım, vaha şehrine yaklaştığımızda gülümsemesi bulaşıcıydı. Kelimenin tam anlamıyla çölün ortasındaydı, ama parlak ve gürültülüydü, enerji şeritten kasabanın hemen dışındaki arabamıza kadar tüm yol boyunca vızıldıyordu. I

Yaklařtıķķa gözlerimi ayıramıyordum ve gerçekten şeride geldiğimizde, bir kolumu pencereden dışarı sarkıtarak şaşkınlıkla bakıyordum.

Hava aydınlık olduğu için gündüz de olabilirdi ve binlerce insan şeridi doldurmuştu. Bek rlığa veda partilerinin gülünç derecede yüksek topuklu ayakkabılarla şeritten geçen köprülerin üzerinden tökezleyerek geçişini izledim, tüm elbiseleri birbirine uyuyordu, gelin beyazlar içinde göze çarpıyordu. Her türden sokak sanatçısı, kulüpler için kart dağıtan kulüp organizatörleri vardı ve bir ışıkta durduğumuzda, bir adam bana sırttı ve  n yüzünde az giyimli bir kadın olan bir oyun kartı uzattı.

Boş ver, çıplaktı.

Gözlerimi kocaman açarak kartı havaya kaldırdım ve Emery yanımdaki koltuktan gülerek kartı benden uzaklaştırdı. Gözlerimi ona dikerek şakacı bir şekilde koluna yumruk attım ve ışık yeşile döndüğünde yüzündeki g l msemi kaybordu. Artık ona bakıyordum, duramazdım - ışıklar onun üzerinde parlarken, arabayı sürdüğümüz her saniye onu farklı renkte bir ışıltıya b r nd r rken, arabanın üstü açıkken saçları arkaya doğru savrulurken olmazdı.

Geri geliyordu. Ya da
ben öyle sanıyordum.

Strip'in tam ortasındaki Cosmopolitan'a giriş yaptık ve kumarhaneye, yüksek avizelere, mağazalara, *ihtişama* bakarken neredeyse altı kez Emery'ye  arpıyordum. Kalo da benimle birlikte kaybolmuş gibiydi, Emery bizi güvenle yönlendirirken ikimiz de hipnotize olmuş gibi etrafta t kezliyorduk. Kesinlikle gerçek dışıydı ve Emery şık kazağı ve tasarımcı kot pantolonuyla tam uyum sağlamış olsa da, ben hala yoga pantolonu ve büyük boy uzun kollu bir tişört giyyordum ve kendimi tamamen yersiz hissediyordum.

Emery odaya girer girmez çantasını açtı ve Kalo'ya yatağını, yemeğini ve suyunu hazırladım, tam kazağının boynuna uzanıp başının üzerinden çekerken Emery'ye döndüm. Yanaklarıma sıcaklık yayıldı ve sa larımlı omzuma atıp parmaklarımlı arasında d nd r rerek odanın içinde onun çıplak, dolgun sırtı dışında *her şeye* baktım.

Odamızla banyo arasında camdan bir duş, şeride bakan büyük pencereleri gören uzun bir şezlong ve geniş bir balkon ile çarpıcı ve moderndi. Sürgülü cam kapıyı açmadan önce parmaklarımlı yatağın kenarındaki pel ş mor yolluklarda gezdirdim

ve geceye adım atarken, şeritten gelen esinti saçlarımı da beraberinde götürüyordu.

Kalo benimle birlikte manzaranın tadını çıkarmak için dışarı çıktı, ben de kollarımı göbeğimde sıkıca kavuşturdum, dişlerim hafifçe gıcırdıyordu. Çölde araba sürmek sıcaktı ama şimdi güneş battığına göre hava ellilerdeydi ve kuru bir soğuktu.

Emery, "Ben dışarı çıkıyorum," dedi ve dönüp onu kapıda dikilirken bulduğumda donakaldım.

Arabada rüzgârdan dağılan saçları evcilleştirilmiş, şık bir dalgayla taranmış, kumlu sarı teller altın rengi gözlerini çerçeveliyordu. Çenesi sabitti, elleri bej rengi elbise pantolonunun ön ceplerinde rahatça duruyordu, kollarının kaslarını saran ve dikkatimi üstteki birkaç düğmenin açık bırakıldığı yere çeken kış yeşili bir düğme vardı. Kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı ve tüm kıyafet onu rahat ama tamamen bir arada gösteriyordu. Yürüyen bir *GQ* modeliydi.

Ve gömleğimde ketçap lekesi vardı.

"Gelmek ister misin?"

Soruş şeklinden, gerçekten ona katılmamı isteyip istemediğinden emin değildim ama geceyi Vegas'ta yalnız geçirme düşüncesi midemin takla atmasına yetmişti.

"İstiyorum, ama..." Kıyafetlerimi çekiştirdim, gözlerim gerilmiş kumaşa takıldı. "Bende böyle bir şey yok," dedim, elimle onu işaret ederek.

Emery beni izledi, bekledi ve ben de ona baktım, bekledim.

Ama dudaklarından ne bir cevap ne de bir güvence çıktı. Bunun onun değil benim sorunum olduğunu anlamam için bir şey söylemesine gerek yoktu.

"Alt kattaki bazı dükkanlara bakacağım ve hazır olduğumda sana mesaj atabilirim, o zaman seninle buluşuruz?"

Başını salladı ve dönüp kapıdan çıkmadan önce kelimeler dudaklarımdan daha yeni çıkmıştı.

Kalo, Las Vegas'ta dışarı çıkarken ne giyeceğimi sorar gibi başını bana doğru eğdi. Kulakları sarktı, dili de onu takip etti, rüzgâr kürkünün tüylü tellerini savuruyordu.

"Bilmiyorum, Kalo yavrusu," dedim eğilip alnımı onunkine bastırarak. İç çekerek kürkünü karıştırdım ve tekrar ayağa kalktım, gözlerim aşağıda canlanan fiskiyedeydi. "Biriki mlere dalmanın zamanı gelmiş olabilir."

Cosmopolitan'daki şık mağazaları inceledikten ve fiyat aralığının tamamen dışında olduklarını çok hızlı bir şekilde öğrendikten sonra, pes etmeye ve gece boyunca pijamalarımınla kalmaya hazırdım. Birkaç film kiralayıp Kalo ile kucaklaşmanın o kadar da kötü olmayacağını düşündüm.

Ama sonra Vegas'ta olduğumu hatırladım ve zihinsel olarak kendimi tokatladım.

Neyse ki, orta yaşlı tatlı bir kadın butiklerden birinde kasiyere yakınlarda başka dükkan olup olmadığını sorduğumu duydu ve beni şeridin karşısındaki Miracle Mile Shops'a yönlendirdi.

Las Vegas şeridinde olmak farklı bir mucizeydi. Rocky Dağları ya da Büyük Kanyon değildi, nefesimi kesen doğal, topraksı bir güzellikti. Burada ışıklar yıldızlar, oteller dağlar, kaldırımlar vadiler ve içlerinden akıp giden insanlar da vahşi yaşamdı. Rüzgâr saçlarımı geriye savururken ve yanımdan geçenleri izlerken, gözlerini para kazanmaya ya da gece boyunca dans etmeye dikmişken, Günah Şehri bana fısıldıyor gibiydi. Onların elektriği içimde vızıldadı ve alışveriş merkezinin Planet Hollywood girişindeki kapılardan geçerken biraz zıpladım.

Las Vegas misafirperverdi - sıcak, parlak ve gürültülü - ve kalbim Seven Falls'ta yürüyüş yaptığım kadar çok anı biriktirmeye hazırdı.

Sonunda biraz benim tarzım gibi görünen bir tane görmeden önce birkaç mağazayı taradım ve raftan uzun bir elbise çeker çekmez, büyüleyici, kusursuz giyimli bir adam yanıma koştu.

"Size bir soyunma odası ayarlayabilir miyim?" Gülümsüyordu, sesi hafif ve havalıydı, siyah saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti.

"Evet, teşekkür ederim," dedim ve bulduğum tek uzun elbiseyi ona uzattım. Gördüğüm diğer elbiselerin hepsi kısaydı, ben de onu takip ettim ama durakladım.

"Alışverişi bitirmedin, değil ?"

Omuz silktim. "Uzun bir elbise arıyordum ve sizde bir tek bu var gibi görünüyor."

Adam bana bir el salladı ve ben de yeleğinin ön tarafına iştirilmiş etiketteki ismi yakaladım. *Antonio*.

"Bu vücutla mı? Kısa giymek en iyisi. Ya da dar bir kot pantolon o küçük çerçeveyi göstermek için. İşte, neden bunu denemiyorsun, ben de sana birkaç seçenek daha sunayım. Dışarı çıkmak için mi, akşam yemeği için mi, gündelik mi?"

Emery'ye nereye gittiğini bile sormadığımı fark ederek yer değiştirdim. "Um... Emin değilim. Bu gece bir arkadaşım ile buluşacağım ama bana yerini söylemedi. Sanırım muhtemelen bir tür bar olacak."

"Ah, tatlım," dedi gülerek. "Striptiz bölgesinde çok az *bar var*. Hepsi kulüp ve bu da seni baştan aşağı süslememiz gerektiği anlamına geliyor." Elbisemi arkadaki soyunma odasındaki bir kancaya astı ve içeri girmem için kumaş perdeyi geri çekti. "Hemen döneceğim. İnan bana, muhteşem görüne kadar buradan ayrılmayacaksın, bebeğim."

Beni odada yalnız bırakmadan önce heyecanlı bir kıkırdamayla ellerini birbirine vurdu ve ben sadece kıkırdayarak perdeyi kapattım.

Antonio'nun *benim* şanslı kuruşum olduğu ortaya çıktı, çünkü kendi başıma seçmeyi başardığım tek elbise beni bir çuval gibi yuttu. Ama denemem için pek çok kıyafet seçeneği vardı ve diğer kadın iş arkadaşlarından birkaçı da bana katılarak ayakkabı ve aksesuar getirdiler, hepsi de yeni bir şeyle ortaya çıktığım her seferinde *oooh* ve *aaah*'ların karışımına katıldılar.

Yine de, hiçbir şey yapışmış gibi görünmüyordu. Ta ki en sona sakladığım kısa, siyah elbiseyi giyene kadar. Kot pantolonları, pantolon takımlarını ve hatta deri taytları bile denemiştım - ama bunu giymek, üstesinden gelebileceğimden emin olmadığım bir şey anlamına geliyordu.

Protez bacağım görünür olacaktı.

Elbise uzun kolluydu ve belimde daralmadan önce neredeyse hiç olmayan göğüslerimi vurgulayan dökümlü bir yakası vardı. Yanlarda ve altta eksik olan girdap desenli kumaş şeritleri vardı, her biri örgü bir dantelle kaplıydı ve etek ucu uyluklarıma yarısına kadar kesilerek beni alıştığımdan çok daha fazla açıkta bırakıyordu.

Kusur olarak gördüğüm her parçam tam olarak sergileniyordu - çıplak soketim, gümüş pilon bacağım, ten rengime olabildiğince uyan ayağım. Perdeyi titrek bir nefesle geri çekerken görebildiğim tek şey buydu; bakışlara, sorulara ve acıma dolu bakışlara hazırdım. Ama Antonio ve diğer iki ortağın önüne çıktığımda, onlar da bana baktılar - ama bacağıma değil.

Bana.

"Aman Tanrım," dedi Antonio, bir eli ağzını kapatırken her kelimeyi noktalarak.

"İşte bu," dedi solundaki kız, inanamıyormuş gibi başını sallayarak. "Vay canına. *Harika* görünüyorsun." Parmaklarını şıklattı. "Tam ayakkabıları var."

Ona topuklu ayakkabı giyemeyeceğimi söyleyemedi ortadan kayboldu ama bunun bir önemi yoktu çünkü üç açılı aynaya döndüm ve bacağıma bakmayı bıraktığımda onların gördüğü şeyi ben de gördüm.

Sanki elbise benim için yapılmış gibiydi.

"Antonio, bunu giyemem," diye fısıldadım ama parmaklarım pürüzsüz kumaşın üzerinde özlemle geziniyor, kenarlarındaki file dantelleri okşuyordu.

"Yapamazsın," dedi yanıma yaklaşarak. Kollarını başımın üzerine kaldırdı ve köprücük kemiğimin üzerine altın bir kolye yerleştirmek için aşağı indirdi. Katmanlı bir gerdanlıktı, birkaç ince zincir elbiseyi mükemmel bir şekilde vurguluyor gibi görünen ayrıntılı bir tasarım yapıyordu.

"Ama..." Bacağıma oynatarak aşağıya baktım.

"Ama hiçbir şey. Ne, *bunun için* mi endişeleniyorsun?" diye sordu, kadın meslektaşı omzunun üzerinden ona bir çift göz kamaştırıcı babet uzatırken aynadaki bacağıma başıyla işaret etti. "Tatlım, göğüslerin göğşe yükselmişken ve kalçaların böyle halelulah söylerken kimse buna odaklanamaz. Al, bunları dene."

Küçük minderli bankta oturup babetleri giydim ve hassas kumaşı protez ayağımın üzerine germek zorunda kaldığım için biraz ürperdim. Ama her iki ayakkabı da ayağıma tam oturdu ve tekrar ayağa kalkıp ayak parmaklarımı oynattığımda ve babetlerin kemerlerimin üzerine oturmuş şeklini hayranlıkla seyrettiğimde hepsinin nefesi kesildi.

Aynalara döndüğümde tek yapabildiğim başımı sallamak oldu. "Bu çılgınlık."

"*Mükemmel*," diye düzeltti Antonio. "Lensleriniz var mı?"

Ürktüm ama başımı salladım. ". Her ihtimale karşı çantama bir çift koydum.

Sence onları giymeli miyim?"

"Kesinlikle. Peki bu saç ne yapacaksın? Birkaç dükkan aşağıda bir föncü var. Bak bakalım seni içeri alabilecekler mi? Makyaj için de Mac'e uğrayın."

Ellerimi karnıma bastırdım, biraz bunalmış hissediyordum. "Bu bana ne kadara mal olacak?"

Antonio ayakkabıları, kolyeyi ve elbiseyi topladı ve bana toplamı söylediğinde neredeyse bayılacaktım. Lokantada üç vardiyada kazandığımdan daha fazlaydı. İçimi çektim, babetleri çıkarmak için eğildim, Antonio ve diğer herkes tüm bu süre boyunca itiraz etti.

"Yapamam çocuklar. Bu çok fazla." Tekrar iç çektim. "Hepsi çok fazla." Birden kendimi yenilmiş hissettim ve nedenini bilmiyordum. "Ne yaptığımı bile bilmiyorum."

Belki de Emery ile üst üste üç kötü gün boyunca mücadele etmem, üç gün boyunca benimle konuşmaması, aramızda olanları kabul etmemesiydi. Belki de tüm hayatım boyunca evim dediğim yerden kilometrelerce uzakta olmam, kim olduğumu kaybetmem ve dönüştüğüm yeni kişiyi henüz tam olarak bulamamış olmamdı. Garip bir araftaydım, öncesi ve sonrası arasında sıkışmış, attığım her adımdan emin değildim.

Antonio yanındaki iki kızla bakıştıktan sonra bana doğru gülümsedi. "Aman *Tanrım*, Los Angeles'taki kardeş butiğimizde çalıştığına inanamıyorum!"

Kaşlarımı kaldırdım ve diğer ikisiyle bilmiş bakışlarını paylaşırken ona baktım.

"Elbette size çalışan indirimi uygulayacağız. Böylece toplam tutarınız yüzde kırk azalır. Oh, ve *ne biliyorsunuz* - bu elbise bizim indirim rafımızdan çıktı!"

Hepsi beni izliyordu, kusursuz gülümsemeleri soyunma odasında beni çevreliyordu ve dağılmamak için elimden gelen tek şey buydu. Ağlasam mı yoksa hepsine sarılsam mı bilemedim ama Antonio'nun kulağına bir teşekkür fısıldayarak ikincisinde karar kıldım.

"Benim için zevk. Şimdi git saçını düzelt, yüzünü yaptır ve o *arkadaşına* nasıl çalıştığını göster."

Saçımı ve makyajımı yaptırıp yeni kıyafetlerimi giydiğimde saat geç olmuştu. Emery'ye mesaj atıp nerede olduğunu sorduğumda avuçlarım terlemişti ve cevap vermesi neredeyse yirmi dakika sürdüğünde, dışarı çıkıp partiyi tek başıma bitireceğim düşüncesiyle paniklemeye başladım.

Ama telefonum sonunda onun adıyla aydınlandı. Striptiz bölgesine gitmişti ama otelimizin içindeki kulübe geri dönüyordu. Marquee.

Bir taksi bulmak zorunda kalmayacağım için rahat bir nefes aldım - ya da daha kötüsü, şeritten aşağı yürümek zorunda kalmayacaktım. Alışveriş merkezinden döndüğümde Kalo'yla zaten yürümüşüm ama aşağı inmeden önce bir süre beklemek istedim. Ondan önce gitmemin imkânı yoktu. Bu yüzden yatağın kenarına oturdum, tamamen giyinmiş ve hazırdım, köpeğimi sevdim.

Çok havalı.

Yirmi dakika daha yakmayı başardığımda aynadaki yansıma bir kez daha kontrol ettim.

Elbise tıpkı mağazada olduğu gibi bir eldiven gibi üzerime oturdu ve parmaklarım gerdanlığın altın zincirleriyle oynayarak tüm kıyafeti inceledi. Son anda elbiseye uyması için siyah bir clutch almıştım ve onu da zincirlerime dokunmadan elimde tutuyordum. Saçlarım yumuşak dalgalar halinde sırtımdan aşağıya ve omuzlarıma dökülüyordu ve gözlüklerim tuvalet çantamın içindeydi, böylece yıllar sonra ilk kez gözlerim çıplak kalmıştı. Takma kirpiklerim ve Mac'in izniyle yüzümde var olduğunu bile bilmediğim kadar çok makyaj vardı ve tamamen farklı görünmeme rağmen kendimi garip hissetmiyordum.

Kendimi çok güzel hissettim.

Otel anahtarını çantama yerleştirip kapının arkamdan usulca kapanmasına izin verirken kaç kızın her gün aynaya baktığında bunu yaşadığını merak ettim. Beni asansöre taşıırken gözlerim ayakkabılarımda üzerindeki yapay elmasları inceliyor, ellerim buklelerimle oynuyordu. Emery'yi görmek, bana vereceği tepkiyi görmek için sabırsızlanıyordum. Belki de - ne de olsa, tüm hayatı boyunca son derece güzel kadınları kendine çekmişti.

hayat. Ama belki o da benim yaptığımı görürdü. Belki Colorado'da yıldızların altında öptüğü kızı, kafasında neler olup bittiğini ona anlatmasını bekleyen kızı görürdü.

Öğrendiğim kuralların hiçbirinin artık geçerli olmadığı bir satranç oyunu oynamak gibiydi. Yeni taşlar, yeni hareketler, yeni stratejiler vardı. - ve nasıl oynayacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Tek yapabildiğim rakibimi izlemek ve ondan bir şeyler öğrenmekti ki bu da beni büyük bir dezavantaja sokuyordu.

Kulüp otelin içindeydi, girişi ikinci kattaydı ve asansörlerin bulunduğu koridoru döndüğümde sıra, kulübü çevreleyen gümbür gümbür kubbenin etrafını sarmıştı. Kalabalığın en arkasına geçtim, titrek bir nefes almaya zorladım ve beklerken iki elimle debriyajımı tuttum.

Yaklaştığımda önümdeki bir grup kız gülüyordu, hepsi gözle görülür şekilde sarhoştı, ama bir süre sonra birbirlerine fısıldadıklarını fark ettim, gözleri arada bir bana kayıyordu.

Daha spesifik olarak, bacağıma.

Olabildiğince dik durdum, onları görmezden gelmeye ve gözlerimi ön tarafta kimlik kontrolü yapan fedailerden ayırmamaya çalıştım. İçlerinden biri bana dönüp bronz tenine karşı öyle parlak bir gülümsemeye beni kör edene kadar işe yarıyordu ki neredeyse gözlerimi kısıcağıttım.

"Baktığım için özür dilerim," dedi, kalın İspanyol aksanı kelimeleri kıvrarak ve sesindeki tatlı ton beni şaşırttı. Hâlâ arkadaşlarıyla kıkırdamaya devam ediyordu ama yine de hakaret etmesini, bir sonraki yorumun *kalbini korusun* türünden olmasını bekledim. Bana bir kez daha bakarken gözlerinde huşu ile sadece başını salladı. "Ne kadar harika görüldüğün hakkında konuşmadan duramıyoruz."

"Ben mi?" Neredeyse boğuluyordum.

Güldü, diğer kızlar da bir başka kıkırdama nöbetine yenik düştü. "Evet, sen. Elbisen çok çarpıcı ve saçların... Keşke ben de benimkini böyle yapabilsem."

"Cidden," diye ekledi arkadaşlarından biri. "Çok parlak. Şampuan reklamı gibi."

Daha fazla kıkırdama.

Kızardım. "Teşekkür ederim, ama tüm övgüler şeridin karşısındaki kuaföre gidiyor. Bu dağınıklık genellikle örgü halinde olur," dedim buklelerimin arasında birkaç parmağımı gezdirerek.

"Benimkiler genelde dağınık topuz olur, o yüzden anlıyorum," dedi ilk kız. "Her neyse, harika görünüyorsun. İçeride görüşür müyüz?"

"Elbette," dedim ve o tekrar arkasını döndüğünde yüzümde beliren gülümsemeye karşı koyamadım.

Lily bir keresinde bana sarhoş bir kızın daha gerçek bir şey olmadığını söylemişti ve sıra ilerledikçe ben de buna tutunmuştum. Özgüvenim hâlâ kabaca bir bezelye büyüklüğündeydi ama üst kattaki aynaya baktığım zamanki kadar iyi hissetmemi sağlamışlardı. Belki de insanların gördüğü tek şey bacağımdı değil.

Sıra hızla ilerledi ve ben daha ne olduğunu anlamadan kimliğim kontrol edildi ve içeri alındım. Görevliye sahte kimliğimi uzattığımda sinirlerim alarma geçmişti ama kimliğime zar zor baktı, yaşımdan çok kıyafetimle ilgileniyor gibiydi. Kimliğimi tekrar bir kenara koyamadan içerideydim ama kapının diğer ucunda bulduğum bir kulüp değildi.

Bir konserdi.

Parlak neon ışıkları yanıp sönüyor, yeşil ve mor ışınlar dans pistindeki kalabalığın uzanıyor ve arkadaki duvarlardan yansıyor. Dans pistinin sağ ve solundaki korkuluklarda sıralanan dansçıların her biri platin peruklar takmış, parlayan makyajlar yapmış, üzerlerinde siyah iç çamaşırı ve sütyenlerden başka bir şey yoktu ve elektronik müziğin ritmine ayak uydurarak dans ediyorlardı.

Bas sesi içimde gümbürdedi ve kalp atışlarım onunla birlikte hızlandı.

Emery'yi burada nasıl bulacağım?

Parmaklarımı el çantamın derisine geçirdim, kalabalığın içinde yavaşça ilerlerken onu önümde tuttum, gözlerim bardaydı. Müzik o kadar gürültülüydü ki düşünemiyordum, işlem yapamıyordum, ışıklar tekrar kaybolmadan önce yüzler denizinin üzerinde parlak bir şekilde yanıp sönüyordu. Küçük bir açıklık bulduğumda hareketsiz durdum, yönümü bulmaya çalıştım.

Ve sonra onu gördüm.

Emery tam da tahmin ettiğim gibi bardaydı, barın en ucunda bir tabureye oturmuş, iki yanında barmenlerin dikkatini çekmeye çalışan insanlar vardı. Elini platin sarısı bir kızın sırtının alt kısmına dayamıştı ve arkadan kıza dair görebildiğim tek şey buydu - bir de elbisesinin üzerindeki kıpkırmızı payet detaylarla uyumlu, yüksek, kırmızı tabanlı topuklu ayakkabıları.

Elleri kızın üzerindeydi.

Ama gözleri benim
üzerimdeydi.

Bakışları gözlerimden göğsüme, kaburgalarım, bacaklarım doğru inerken sarışın eğilip müzik eşliğinde kulağına bir şeyler söyledi. Yutkunduğunu gördüğümü sandım ama emin olamadım. Tek bildiğim kaşlarını çatmış olduğuydu ve bakışlarımla tekrar karşılaştığında kıpırdamadı. Ayağa kalkıp yanıma gelmedi ya da beni yanına çağırmadı. Elbisem karşısında gözleri açılmadı. Çenesi düşmedi.

Sadece baktı.

Ve kalbim dans pistine kadar battı.

Bana geri döneceğini düşünmüştüm, kötü günün bittiğini sanmıştım ama bana orada olmamı istemiyormuş gibi bakıyordu, sanki geldiğim için sinirlenmiş gibiydi. O anda öpüşmemizin onun için hiçbir şey ifade etmediğini ve muhtemelen benim de etmediğimi anladım.

Aptal kız.

Ağlamak istedim. Çılgılık atmak, sinir krizi geçirmek ve bavullarımı toplayıp bir sonraki uçakla şehir dışına gitmek istiyordum. Nereye gideceğimi bile bilmiyordum.

- Mobile'a geri mi dönüyorsun? Seattle'a mı? İlk uçak beni nereye götürecekse oraya mı? Fark etmezdi ama o kulüpte bir dakika daha kalıp bana ait değilmişim gibi hissettirmesine izin veremezdim.

Bakışlarımı onunkilerden ayırdığımda alt dudağım titredi ama çenemi dik tuttum ve kalabalığın içinde tekrar ilerlemeye başlarken duygularımı bastırdım. Gözyaşlarımı hak etmiyordu, özellikle de dökülseler bile umursamayacağı belliyken.

Neredeyse kapıya varmıştım ki bir el bileğime dolandı, nazik ama sert bir şekilde beni durdurdu.

Döndüm, görüşüm geniş bir göğüs tarafından hemen engellendi ve beni hâlâ yerinde tutan ele bağlı adama iyice bakmak için boynumu yukarı kaldırdığımda nabzım yeniden canlandı.

Özellikle benim yanımda gülünç derecede uzundu, gece yarısı teni ve simsiyah gözleri vardı. O gözler beni içine çekiyordu, dolgun dudakları beni kendine biraz daha yaklaştıırken bir sırıtışa dönüşüyordu.

"Üzgünüm ama mümkün değil."

Kafam karışmış bir şekilde ona baktım, onu daha iyi duyabilmek için eğildiğimde başım biraz eğildi. "Özür dilerim mi?"

"yok," diye tekrarladı, işaretimi alıp bir adım daha yaklaşarak.

Gözlerim önce sola, sonra sağa kaydı ve sonunda tekrar onunkileri buldu. "Ben... Ben anlamıyorum."

"Sadece, seni barda oturduğum yerden gördüm, dans pistinde öylece duruyordun. İçeri girdin, orada durdun, birisine benziyordun

Lanet olası kalbini kırdın ve sonra dönüp gittin. Neredeyse seni hayal ettiğimi düşüncektim, çünkü *bu* kadar giyinip kuşanmana, bu gece otelden bu şekilde çıkmaya imkân yoktu," dedi, gözleri yine yavaşça bedenimi takip ederek. "Sadece gece yarısından önce kulüpten ayrılmak için."

Hayatımda hiç bu kadar öfkeyle kızarmamıştım ve parlak bir ışık bizi karanlıkta bulup hızla tekrar gölgelendirirken bunu görmemesi için dua ettim.

"Burada biriyle buluşmam gerekiyordu ama..." Cümleyi nasıl bitireceğimi bilemediğim için durakladım. "Şey, önemli değil. Sadece gece için geri dönüyordum."

Başını iki yana salladı. "Haklısın, önemli değil. Ve sana bir içki ısmarlamama izin vermeden gitmen için hiçbir şansın yok."

İçimi çektim, özlemle çıkışa baktım. Buradan, bu elbiseden ve kafamdan çıkış yolumdu.

"Hadi," diye yalvardı adam, elimi avucunun içinde sıkarak. "Sadece bir içki ve bittiğinde hâlâ gitmek istiyorsan, sana kapıya kadar eşlik edeyim."

Ona tekrar baktım, içten bir gülümsemeden başka bir şey bulamadım, güzel olduğumu düşünen ve bana bir içki ısmarlamak isteyen içten bir adam. Belki de alkole bir daha dokunmak istemememe neden olan ailemle aramdaki binlerce kilometre, belki de Emery'nin beni reddetmesinden duyduğum utanç ya da belki de bir daha asla giyemeyeceğimi düşündüğüm bir elbiseyi ve nasıl yapılacağını asla bildiğim bir makyajı ziyan etmek istemememdi

- Ama sebebi ne olursa olsun, uzun bir nefes verdim, endişelerim bir dalga gibi üzerime geliyordu.

İlk defa bir içki tam da ihtiyacım olan şey gibi görünüyordu. "Anlaştık."

Elimi biraz daha sıkı tutup beni tekrar kalabalığın arasından bara doğru çekerken sırtışı iki katına çıktı, gözleri iznimle parladı. Sıkışacak bir yer bulduğunda birbirimize bastırdık, sıcak elini belime koyarken göğsüm onunkinin hemen altına çarpıyordu.

"Ben Trey," dedi müziğin sesini bastırmak için eğilerek. "Cooper."

"İçki tercihin nedir, Cooper?"

Barmenlerin siparişleri doldurmak için koşuşturduğu rafların arkasındaki şişe sıralarına bakarak tereddüt ettim. Hayatım boyunca hiç içki içmemiştim - seçtiğim içkinin ne olduğunu nereden bilebilirdim ki?

"Um..." Bir bukleyi omzumun üzerinden çekip parmaklarımın arasında döndürdüm. "Biliyor musun, sen ne yiyorsan ben de ondan alacağım."

Kaşlarını kaldırma sırası ondaydı. "Emin misin?"

Başımı salladım. "Sana güveniyorum."

"Ünlü son sözler."

Buna güldüm ve bara vurmadan önce aynı seksi sırtıyla bir süre beni izledi, hızla geçen sonraki barmenin dikkatini çekti.

"İki Manhattans, lütfen. Bulleit. Oh," durakladı, beni muzipçe süzdü ve siparişi bitirirken bakışlarımı tuttu. "Ve iki Vegas Bombası."

Barmen başını salladı ve işe koyuldu, raftan şişeleri çekiyordu, elleri izleyebileceğimden daha hızlı uçuyordu.

"Bir içki demiştin," diye hatırlattım ona.

"Vegas Bombası bir shot, içki değil. Ayrıca sen de ben ne içiyorsam ondan içtiğini söylemiştin."

Gülümsemesi bulaşıcıydı ve biraz daha yaklaşırken ben de onu yansıttım. "Sinsi."

Trey omuz silkti. "Ya da yenilikçi, nasıl baktığınıza bağlı."

Barmen iki shot bardağını önüne koyar koymaz bana uzattı; büyük olanı Red Bull, diğeri ise iki çeşit viskiyle doluydu. Manhattan'larımız hazır olduğunda, Trey şeytani bir sırtıyla bana dönmeden önce barmene hesabın hangi isim altında olduğunu söyledi.

"Shot bardağını Red Bull'un içine bırak, sonra iç. Hazır mısınız?"

Güldüğümde, başımı sallayıp iki bardağı da kaldırdığımda, heyecanla korku iç içe geçti. "Hiç olamayacağım kadar."

"Bir... iki..."

Ama Trey daha üç diyemeden bir el viski bardağını benimkinden kaptı ve Emery tam aramıza girdi.

"Hey!" diye ciyakladım, bardağı geri almaya çalışırken kaşlarımı çattım. Emery kadehi uzanamayacağım bir yerde tutuyordu, gözleri benimkilere dikilmişti, kaşlarının arasındaki o iki çizgi kırışmıştı, çenesi sertleşmişti.

"Ne oluyor lan?" Trey atışı geri çaldı ama Emery hâlâ hareket etmiyordu.

"İçki içmiyorsun."

Tüm vücudu benimkine yaslanmıştı, burnunun ucundan bana bakarken nefesi dudaklarımda sıcaktı.

"Vegas'tayız," diye hatırlattım ona.

"Şimdi de içiyor musun?"

Bana meydan okuyordu, göğsü kabarmış, yumrukları sıkılmıştı. Trey onu tekrar yolundan çekmeye çalıştı ama daha uzun olmasına rağmen Emery sağladı. Kımıldamadı.

Gözlerimi kısıtım. "Ne fark eder ki? Orada ellerin dolu gibi görünüyordu." Daha önce oturduğu barın diğer ucuna doğru başımı salladım. "Belki de benim yerime *onun* içip içmemesi konusunda endişelenmelisin."

"O umurumda bile değil."

"Oh," diye alay ettim. "Ve sen beni sikine mi takıyorsun?"

Sanki küfretmem ya da ona seslenmem onu şaşırtmış gibi gözlerini kırıştırdı. Sonunda onu susturmayı başardığım için etrafından dolanıp Trey'in elindeki kadehi aldım. Sonra barın üzerinden, Emery'nin arkasında onu görebileceğim kadar eğildim ve kadehimi onunkine doğru kaldırdım.

"Vegas'a."

Trey Emery'ye baktı, biraz kızgın, biraz şaşkın bir halde bardağını benimkine dokundurdu. Sonra o kendi bardağını alırken ben yine dik durdum, göğsüm hâlâ Emery'ye değiyordu ve gözlerim onunkilere dikilmiş bir halde Red Bull'un içine shot'ı bırakıp fondip yaptım.

Bir sonraki saniyede tüm duyularım şiddetle saldırıya uğradı, gözlerim ve boğazım viskiyle eşzamanlı olarak yandı, ama ateşe karşı sinmedim. Beni tüketmesine izin verdim, ağzımın kenarlarını silerken ve boş bardakları barın üzerine yığarken mideme kadar inmesine izin verdim. Trey, Emery'nin etrafından dolaştı ama biz hâlâ birbirimize bakıyorduk, en azından Trey'in eli benim Manhattan'ımla aramıza girene kadar.

"Dans etmek ister misin?"

"Seve seve." Kelimeler dudaklarımdan fırlayan oklar gibiydi ve onları doğrudan Emery'ye yönelttim, bardan elimi kaptdığım gibi gözlerimi onunkilerden ayırdım ve Trey'i dans pistine kadar takip ettim.

Trey durup bedenimi onunkiyle aynı hizaya çekmeden önce içkimin yarısını yudumladım. Bir yanık daha içime doğru ilerlerken bir insanın içki içmekten neden *zevk aldığı*ni tamamen anlamış değildim. Başımı salladım, gözlerim kapalıydı, ellerim denge için Trey'in kollarını sıkıca tutuyordu.

"Sanırım buluşmanız gereken kişi buydu?"

"Fark etmez," dedim, hâlâ midemin yuvarlanmasıyla savaşıırken üzerine biraz daha alkol ekledim.

Trey sırtarak beni daha da yakınına çekti, içkisini tutmayan eli güvenle kışıma doğru kayıyordu. "Sanırım bu geceki temamız bu."

"Dövmе yaptırmalıyız."

Buna güldü ama sonra gözleri dudaklarıma kaydı ve artık ikimiz de gülmüyorduk. "Sanırım bu gece senin üzerinde farklı bir iz bırakmak istiyorum Cooper."

Yutkundum, kalbim kaçmak istercesine göğüs kafesime çarpıyordu, sanki bundan sonra ne olacağını görmek istemiyordu. Trey elini sıktı, eliyle elbisemi sardı ve sonra vücutlarımız hareket etmeye başladı, yuvarlanırken ve eğilirken bacağı benimkinin arasındaydı. Daha önce hiç dans etmemiştim -sahte bir mikrofon ve radyoda Taylor Swift ile yatak odamda yalnız olduğum zamanları saymazsanız- ve bu *kesinlikle* o tür bir dans değildi.

Hareket ettikçe ter saçlarımla diplerini sarıyordu ve içkimin geri kalanını boşalttım, boş bardağı yakındaki bir masaya bıraktım, Trey de aynı şeyi yaptı. Sonra ikimizin de dokunacak, gezinecek, çekecek, hissedecek elleri vardı. Treyin elleri kocamandı, belimi kavrayıp beni de kendisiyle birlikte sallarken başparmakları neredeyse göbeğimin üstüne değiyordu.

Alkol içimde bir şimşek gibi çakıyor, dans pistinin üzerindeki DJ'den akan lazer ışıklarıyla birlikte flaşlar halinde bana çarpıyordu. Gözlerimi kapattım, müziğin, tabanın, ellerin ve gecenin verdiği hissin tadını çıkarıyordum. Trey eğildi, sesi müzikten zar zor duyuluyordu ve bana hemen döneceğini, bize bir içki daha getireceğini söyledi. Başımı salladım, gözlerim hâlâ kapalıydı, Trey artık orada olmadığına ellerim üzerimden kalktı.

Las Vegas'ta kalabalık bir kulübün ortasında dans etmek gerçeküstü bir şeydi, ben ritimle birlikte hareket ederken müzik her damarımı titretiyordu. Bir hafta önce, Mobile, Alabama'da on altı yaşımdan beri aynı insanlara krep servis eden küçük bir kızdım. Şimdi ise en hassas yaramı gösteren bir elbise giymiş, seksi ve kendinden emin bir cadalozdum.

Ve bu aklımdaki son şeydi.

Trey'in elleri arkadan belime dolandı ve beni tekrar içine çekti, kalçaları ritmime uyararak kendini tekrar bana doğru şekillendirdi. Karın kasları sırtıma sertçe vuruyordu ve ben de ellerimi saçlarımda gezdirip boynumu serinletmek için hepsini bir tarafa çekerek ona doğru eğildim. Ama kulak mememi dişlerinin arasında emmeden önce burnunu az önce açığa çıkardığım tenimde gezdirdiğinde gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Çünkü o onun Trey olmadığını anladım.

"Emery."

Adını bir lanet gibi içime çektim ve arkamdan bana doğru sallanırken elleri onaylarcasına kalçalarımı sıktı. Dokunuşunun verdiği heyecanla gözlerim tekrar kapandı, dizlerim aniden güçsüzleşti ve ona doğru eğilerek ağırlığımı almasına izin verdim. Elleri her yerdeydi - kendi ellerimi tutmak için etrafımı sarıyor, kaburgalarımın yukarı, sütyenimin tel çerçevesinin altına sürüklemeyen önce parmaklarımın arasına sokuyor ve sonra sıcak bir iz üzerinde belime geri dönüyorlardı.

Hızımızı artırınca dudaklarım aralandı ve başımı omzuna yasladım, boynumu öperken gözlerim hâlâ kapalıydı. Bedenlerimizin her parçası birbirine dikilmişti ve onun kalbi gömleğinin kumaşının arasından sert ve sabit bir şekilde atıyordu, benim kalbimin hızlı ve hafif atışına eşlik ediyordu.

Gözlerimi kırarak açtım, kollarında döndüm ve göğsüne baktım. Gözlerimi onunkilere diler dikmez adımı duydum.

"Ne oluyor lan?" Trey, Emery'yi benden uzaklaştırdı, taze içkileri bu hareketle yere döküldü. "Barda geri çekilmen gerektiğini açıkça söylediğini sanıyordum."

Emery, Trey'in önünde eğilerek, "O burada benimle, pislik," dedi.

"Demek burada buluşması gereken adam sensin, ha? Buraya ilk geldiğinde onu yerde kalbi kırık bir şekilde bırakan adam?"

Emery'nin yüzündeki renk soldu ve gözleri benimkilere kaydı ama Trey aramıza daha da girdi.

"Üzgünüm kardeşim, sen sıçtın batırdın ve şimdi o benimle. Yürü bakalım."

Emery'nin yüzü allak bullak oldu, elleriyle Trey'i geri itti. "Sen bir yürüyüşe çık, *kardeşim*."

Trey Emery'yi tekrar itmeye çalıştı ama ben aralarına atladım ve ellerimi göğsüne bastırdım.

"Dur! yok, Emery de ." "Sensiz olmaz, gitmiyorum."

Ona doğru koşarak döndüm. "Senin derdin ne? Son üç gündür beni görmezden geliyorsun, bir saat önce barda başka bir kız sana sarılmışken bile. Git onu bul ve bizi yalnız bırak."

"Ben. İstemiyorum. İstemiyorum. Onu istemiyorum." Bana, benim alanıma doğru geri adım , göğsü kabarmıştı. "Ve onu istemiyorsun."

"Ne istediğim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Biliyorum," diye karşı . "İşte tam da bu yüzden öpüştüğümüz geceden beri tek kelime etmedim. Çünkü ne istediğini biliyorum, Cooper, ve aynı zamanda

sana veremem."

Geri çekildi, kalabalığın arasından çıkışa doğru ilerleyişini izlerken gelen sıcaklık beni telaşla terk etti. Kalbim kulaklarımda yüksek sesle atıyordu, müzikten daha yüksek sesle, kafamın içinde bana yüzebileceğimden daha derinde olduğumu söyleyen sestten daha yüksek sesle. Trey arkamdan elimi tuttu ama ben onu çektim ve bulutlu zihnimde ne yaptığımı fark edemedim ayaklarım beni Emery'nin çoktan ayırdığı denizin içine taşıdı.

"Emery."

Adını on yedinci kez söylüyordum ama o hâlâ durmamıştı. Adımları benimkinin iki katıydı ama kumarhanenin ikinci katını geçip asansörlere doğru ilerlerken ona yetişmek için kendimi zorladım.

"Emery, bekle."

Ama o bunu yapmadı ve asansörlere ulaştığında, kapılar nihayet açılana kadar yukarı düşmesine defalarca bastı. Aceleyle içeri girdi ama ben çoktan yetişmiştim ve kapılar kapanmadan onunla birlikte içeri süzüldüm.

"Konuş benimle," dedim sonunda yalnız kaldığımızda, asansör bizi katımıza çıkarırken ikimiz de soluk soluğaydık. Yola çıkmadan önce mükemmel bir şekilde şekillendirdiği saçları yine dağınıktı, sanki bütün gece elleriyle karıştırmış gibiydi ve gözleri kırmızı ve bitkin görünüyordu.

"Üzgünüm, geri dönmelisin. Git eğlen."

"Özür diliyorsun," diye kestirip attım. "Tam olarak ne için üzgünsün? Bana hayatımın en güzel öpücüğünü verdiğin için mi, o çadırda sana kendimi açmama izin ertesi gün beni tamamen başından savdığın için mi?"

"Bu senin ilk

öpücüğündü." "Ve?"

Emery'nin gözleri benimkilerle buluştu. "Ve eğer karşılaştıracak bir yoksa bunun en iyisi olduğunu söyleyemezsin."

"Yani hemen aşağıya inip Trey'le öpüşmeliyim, öyle mi? İstedğin bu mu?"

Dişlerini gıcırdattı, sinirlendiğimi anladım ve ona doğru adım attım.

"Benden ne istiyorsun, daha fazla *deneyim* mi? Bu beni öpmek, bana dokunmak konusunda daha iyi hissetmeni sağlayacak mı? Onu kırmamı mı istiyorsun?"

başkasının elinin altında olsun, böylece ilk yapan sen olmak zorunda kalmayasın?"

Asansörün kapıları tekrar açıldı ve Emery cevap vermeden kaçtı, ama ben peşindeydim.

"Bu kadar, değil mi? İlk öpücüğüm olmanın sorumluluğunu almak istemiyorsun."

Emery anahtarı kapımızın üzerindeki okuyucuya vurarak içeri itti, ellerim kapıyı yakaladığında kapı çoktan arkasından kapanmıştı. Doğruca banyoya girdi ve kapıyı kapattı, ben de minik yumruklarımı kapıya vurdum.

"Emery!" Sanki bir şekilde her şeyi düzeltecekmiş gibi, sanki bunu söylemek onu itiraf etmeye zorlayacakmış gibi adını haykırdım. Ama cevap vermeyince alnım yenilgiyle kapıya çarptı ve iç çekerek gözlerimi kapattım. "Lütfen Emery. Lütfen konuş benimle. En azından bunu bana borçlusun."

Bir an sessizlik oldu, ama diğer taraftan nefes alışını duyabiliyordum, sonra kapı açıldı ve başımı kaldırdım, gözlerim onunkilerle buluştu.

"Evet."

İkimiz de bu kelimeyle irkildik, bana doğru adım atarken burnu alevlendi ama ben çoktan geri çekilmiştim.

"Haklısın. Seni kıran kişi ben olmak istemiyorum." "O zaman kırma."

Sanki ondan nefes almamasını istemişim gibi başını salladı.

"Aşk istiyorsunuz. Romantizm, peri ve sonsuza dek mutlu olmak istiyorsunuz. *Seni seviyorum demek*, fısıldanan sözler ve birlikte yaşlanmak istiyorsun. Ve biliyor musun? Sen bunu *hak ediyorsun*. Hak ediyorsun." Sırtım duvara çarptı ama o hareket etmeye devam etti, aramızda sadece birkaç santim kalana kadar bana doğru ilerledi, elleri etrafımdaki duvara bastırdı. "Geçen gece seni öpecek kadar bencil olduğum için özür dilerim, çünkü sana bunların hiçbirini veremem. Keşke verebilseydim ama veremem."

"Neden hepsi bu olmak zorunda? Neden senin *verebileceğin*, benim verebileceğim gibi olamıyoruz? Sıradan olabilir. Neden sadece denemeyelim?"

"Çünkü bunu yapmıyorum," dedi aramızda işaret ederek. "Seni gördüğüm andan beri öpmek istiyordum Cooper ve New Orleans'taki ilk gecemde bacaklarını omuzlarıma alıp başını duvara vuracağımı düşünmüştüm."

Yutkundum, içimde bir yerlerden yanaklarıma doğru bir sıcaklık hücum etti. "Ve bunu saygısızlık olsun diye söylemiyorum," diye hızla ekledi.

"Çünkü arabama bindiğin anda fark ettim ki sen o kadar da Sen tanıdığım hiçbir kıza benzemiyorsun."

O zaman öfkesinin bir kısmı kayboldu, gözleri daha parlak, sesi daha yumuşaktı.

"Senden önceki ilişkilerimde koyduğum kuralların hiçbirinin artık işe yaramayacağını da fark ettim. Seninle olmaz. Senden kopamam ve bunu sıradan bir şeymiş gibi ele alamam çünkü öyle değil. Değilsin. Ve yapamam-" Sesi kesildi, tekrar açılmadan önce başını sallarken gözleri sıkıca kapandı. "Sana yapmak istediğim o kadar çok şey var ki Cooper." Bunu sessizce söyledi, sanki canı yanıyormuş gibi, sanki onu içten içe parçalıyormuş gibi. "Hiç yaşamadığın şeyler, ama *yapamam*. Çünkü sen bundan daha fazlasını hak ediyorsun, sana verebileceklerimden daha fazlasını." Duvardan geriye itti, gözleri yere düştü. "Benden daha fazlasını."

Emery'nin sırtı bana dönüktü, odamızın karşısındaki pencereden dışarı bakarken bir eliyle ağzını kapatıyordu.

"Ama ben seni istiyorum," diye fısıldadım, ellerimi arkamdaki duvara bastırarak. Aramızdaki boşluğu geçmeden önce daha uzun durmak için kaldıraç olarak kullandım. Tereddütle kollarımı arkadan ona doladım, o acı dolu bir iç çekerken alnım sırtına gömüldü.

"Beni tanı mıyorsun," diye karşı çıktı, sesi sertti. "Ve eğer tanısaydın, şu anda kaçıyor olurdun."

Günlük yazıları zihnimde canlandı ve başımı onun sırtının sıcaklığına doğru salladım. *Keşke bilseydi*.

"Bana şans vermezsen bunu nasıl bilebilirsin?"

dolandım, ellerim belinden kayarak boynunun arkasına dolandı. Onu kendime doğru çektim, gözlerimiz birbirine yaklaştı, alınlarımız ilk öpüştüğümüz geceki gibi birbirine değdi.

"*Dene*, Emery. Tek istediğim bu. Kötü günlerinde bana burada izin ver," dedim, parmaklarım göğsünde gezinmeden önce şakağına dokunarak. "Ve belki zamanla burada da."

"Ya yapamazsam?"

Yutkundum ama sonra gözlerini açana kadar geri çekildim, bir sonraki cümlemi elimden geldiğince taklit ettim ve omuz silkerek noktadım. "O zaman en azından bana hayatımın en iyi sıradan seksini yaşatsan iyi edersin."

Sırıttı ama dudaklarındaki kıvrım çabucak kayboldu, gözleri tutku ve uyarı karışımıyla alevlendi. Parmaklarım boynunun arkasına dolandı ve son adımı atarak ona bakarken aramızdaki her santimlik boşluğu kapattım.

"Öp beni," diye fısıldadım. "Ve bu sefer, durma."

Emery bir nefes verdi, elleri yüzümü çerçevelemek için hareket etti. Beni değdiği anda gözlerimi kapattım, ağzım usulca açıldı, çenem yukarı doğru eğildi,

Bekliyordum. Başparmağı alt dudağımın üzerinden geçmeden önce çene çizgime dokundu ve inleyerek gözlerimin açılmasına neden oldu.

Bal rengi gözleri dudaklarıma kilitlenmişti, kaşları birbirine çarpıktı ve sanki onu ömür boyu hapse attıracak bir suç işlemek üzereymiş gibi başını salladı. Yutkundu, gözlerimi bir saniyeliğine yakaladıktan sonra pes etti, suçlu bir adam ağzı benimkiyle birleşirken cezasını kabul etti.

İmkansız olduğuna yemin edebilirdim ama ikinci seferde tadı daha da güzeldi.

Oda çekildi ve aceleyle geri döndü, beni kaldırırken ellerim saçlarına uçtu. Sağlam bacağımı onun etrafına doladım ve eli destek için bacağının altına kaymadan önce diğer bacağımı olabildiğince yukarı kaldırdım. Vücudumu ona doğru yuvarlarken, yaklaşmak ve daha fazlasını elde etmek için elimden gelen her şeyi yaparken, beni hala sıcak, özür dilemeyen öpücüklerle azarlıyordu.

Sırtım yatağının kabarık yorganına çarptığında, saçlarım dalgalandı, Emery boynumu öperken her santimimiz yatağın derinliklerine gömüldü. Elleri kalçalarımıdaydı ve adını haykırmama neden olacak bir güçle beni kavırıyordu. O kavrayışla beni istediğini söyledi, bir öpücükle daha günahlarını itiraf etti ve boğazından gelen bir inilti ve kalçalarını ortama doğru yuvarlayarak durması için her türlü nedeni pencерemizden aşağıya, Vegas şeridine fırlattı.

Emery elbisemi yukarı ve kalçalarımın üzerine kaydırarak altıma giydiğim basit tangayı ortaya çıkardı ve parmakları dantelli kumaşın üzerinde gezinirken durakladı. Alnı benimkine çarptı, dudaklarından sinirli bir homurtu çıktı. Duracağını sandım ama o sadece yavaşladı, parmakları külotumun kenarını izlerken daha nazikti, öpücükleri dudaklarımda daha yumuşaktı.

"Burada bekle."

Bir saniye sonra sıcaklığı gitmişti ve ben yatakta yalnız başıma uzanmıştım. Elbisemi biraz aşağı çektim, Emery'nin cebinden telefonunu çıkarmasını izlerken nefeslerim bir tren kadar gürültülüydü. Birkaç tuşa basıp komodinin üzerindeki hoparlöre bağlandı ve ardından yumuşak bir akustik şarkı yayıldı.

Diğer cebinden cüzdanını çıkarırken nefesini tutmuş gibiydi ve bir prezervatif çıkarıp masadaki telefonunun yanına koyarken gözleri benimkiler üzerindeydi. Sonra tekrar bacaklarımın arasına girdi ve gözlerimiz hâlâ bizi izlerken beni öptü.

O öpücükle birlikte her şey yavaşladı - dudakları, ellerimiz, nefeslerim. Emery üstümde dengesiz dirsekleri üzerinde dengede duruyordu, gözleri

Her uzun, yumuşak öpücük arasında benimkiyle.

Bu benim ilk seferimdi ama titreyen elleriyle saçlarımı geriye doğru taraması onun da en az benim kadar gergin olduğunu gösteriyordu.

Hâlâ çarpan tek şey kalbimdi, çılgınca atıyor, olacakları düşündükçe içimden bir dalga gibi akıp geçiyordu. Bana dokunacaktı. Bana daha önce kimsenin dokunmadığı bir yerden dokunacaktı.

Emery yataktan kalktı, kolları artık daha güçlüydü ve onu iki yanımda tutuyordu. Bir süre beni izledi, göğsü kabarmıştı, sonra düzenli bir nefes aldı ve dizlerinin üzerine kadar geriye yaslandı. Yutkunurken boğazı sıkıştı, elleri aşağı uzandı, avuç içleri yukarı itmeden önce uyluklarımın sıcak tenine yaslandı. Bilekleri elbisemin eteklerini yakalayıp yukarı kaldırdı ve ben de kalçalarımı, sırtımı, boynumu kaldırarak elbise gidene, arkasında bir yere atılana, gözleri açıkta kalan bedenimi tırmıklayana kadar ona yardım ettim.

Dudaklarını ıslattı, parmaklarıyla gömleğinin düğmelerini teker teker açıp omuzlarından çekti. Bu göğsü daha önce de çıplak görmüştüm, onu duştan sonra havluyla görmüştüm ama bu sefer farklıydı. Bu kez o göğsü benim için, ellerim ve dudaklarım için ortaya çıkarıyordu.

Ayağa kalktım, kemerini ve pantolonunun üst düğmesini açarken ellerim hafifçe titriyordu, fermuarını indirirken gözlerim tekrar onunkini bulana kadar yukarı doğru kayıyordu. Emery üzerimde yükseliyordu, pantolonu artık çözülmüştü ve ellerim aynı şeyi yapmadan önce gözlerimle karnının her çıkıntısını ve vadisini izledim.

Bir erkeğı hiç böyle hissetmemiştim - sert, sıcak ve çıplak değıl, bu kadar yakın değıl. Emery ellerini benimkilerin üzerine koydu, parmaklarını dudaklarına götürmeden önce onları göğsünün üzerinde yukarı doğru yönlendirdi. Her iki elimi de öperek başımın üstüne kadar kaldırdı ve sonra parmak uçları kaburgalarımın aşağı kayarak bir başka ürperti dalgasını ateşledi. Küçük sütyenimi başımın üzerinden çekti, beni tekrar yatırmadan önce saçlarım bir şelale gibi sırtımdan aşağı döküldü.

Emery beni öperken beynim aşırı hızdaydı, bir sonraki düşünce tarafından devrilmeden önce tek bir düşünceyi bile kavrayamıyordum. Ayakkabılarını tekmeleyerek çıkardığını hissettim ve bir dirseğinin üzerinde kolayca dengede durdu, sonra pantolonunu çıkarırken ıslak dudaklarını tenime bastırdı. Tangama karşı sadece boxer külotu kaldığında, sert boyu içime bastırduğında, yüksek ve keskin bir nefes aldım, altında titredim.

"İyi misin?" diye fısıldadı.

Başımı salladım, ona doğru eğildim. "Durma."

Emery tekrar yukarı itti, bir elini bacağım koluna dolanana kadar sol uyluğumdan aşağı kaydırıldı ve sonra diğer elini protez bacağımın bileğine doğru kaydırıldı. Başparmağı siyah pimi bir patlamayla itti, kaşları konsantrasyonla çatıldı, göğsü nefeslerinin ritmiyle düzenli bir şekilde hareket etti. Başparmağı tangamın dantelinin altına takılmadan önce bacağımı, çoraplarımı ve astarımı nazikçe çıkarıp her birini özenle kenara yerleştirirken dokunuşu yumuşaktı. Ve her katman gittiğinde, topuklarının üzerine oturdu, gözleri her santimi dolaşırken başını salladı.

"Lanet olsun, Küçük Penny."

Kızardım, ona uzanıp tekrar aşağı çekerken gülümsemeye karşı koydum.

Emery, ağzı aşağıya inmeden önce tek ve hızlı bir öpücükle dileğimi yerine getirdi. Boynumun derisini dişlerinin arasında emdi, ağzı göğsümü bulmadan önce benden bir tıslama çıkardı. Ve kalçalarımın arkası omuzlarına değene ve dudakları

kimsenin görmediği hassas deriyi fırçalıyordu.

O anda nefesim hızlandı, altımda olması, ağzının en mahrem yerimden birkaç santim uzakta olması. Birden, acıyıp acımayacağını merak ettim. Duyduğum hikâyelerin doğru olup olmadığını merak ettim. Kanar mıydı? Hiç iyi hissettirecek miydi? Ama bu düşünceler kısa sürdü, bir sonraki saniyede Emery'nin dudaklarının tenimdeki yumuşak, kadife teni tarafından susturuldu.

Öpücükleri iç bacaklarımda ve kalçalarımda tüy gibi hafıftı, her biri en çok acı çektiğim yere yaklaştıkça yaklaşıyordu. Kalçalarımı yuvarladım, dokunuşun altında kıvrandım ve daha fazla ön sevişmeyle kendiliğinden yanacağımı düşündüğümde, Emery vücuduma son bir ateşli bakış attı.

Ve sonra ağzı üzerimdeydi, sıcak, ıslak ve yeniydi ve bastırılmış tüm enerji dudaklarımdan yüksek sesli, yalvaran bir inilti halinde çıktı.

Gözlerimi sıkarak kapattım, yumruklarım çarşafı kavradığım yerde sıkılaştı, kalçalarım kendiliğinden yuvarlandı. Dili çalıştıkça içimde yabancı duygular uçuşuyor, nefeslerim o kadar sert geliyordu ki başım dönüyordu. Midemde bir çeşit ısı oluşuyordu, ateşin uçları gibi oradan dışarı fırlayan bir uyuşukluk, tekrar geri çekilmeden önce ayak parmaklarıma kadar ulaşıyordu. Nedense o ateşi yakalamak istiyordum ama ulaşamayacağım bir yerdeydi.

Emery yavaşladı, kalçalarımı kavrayan ellerinden biri ağzının altına dili göbeğime doğru düz ve sıcaktı. Yukarı baktı

Gözleri kocaman, endişeli ve aynı anda alev alev yanıyordu ve sonra parmağının ucu girişime dokundu. Oradaki ıslaklığı gıdıkladı ve yavaşça, santim santim içime kaydırduğunda, temas noktasından vücudumdaki her sinire doğru yakıcı bir zevk dalgası yayıldı.

Nefesim kesildi, sırtımı yataktan kaldırdım ve Emery parmağını yavaşça geri çekerek dikkatli bir şekilde tekrar içeri bastırdı.

"İyi misin?" diye tekrar sordu ve başımı yastığa koymadan önce göz kapağımı zar zor açıp başımı sallayabildim, parmak eklemlerim çarşafı sertçe bükmekten bembeyaz olmuştu.

Beni nazıkçe okşadı ve ben onun için geriliyor, daha önce hiç açılmadığım bir şekilde açılıyordum. Anlamıyordum, bana orada, daha önce hiç dokunulmamış bir yerde nasıl dokunacağını biliyordu - benim tarafımdan bile. İlk başta yaktı, garip, neredeyse uyuşturan bir ateşti, iyi olana kadar her itişte daha da azaldı ve sonra iyiden daha fazlasıydım ve sonra tekrar o hissi kovalıyordum - tam olarak anlayamadığım ama her saniye daha yakın ve daha yakın hissettiğim bir his.

Emery orta parmağı ilk parmağıyla birleşmeden önce parmağını sonuna kadar çekti ve ikisini de yavaşça içeri sokarken bu kez gözlerim onunki kadar açık bir şekilde ona baktım. Yanma geri gelmişti ama bu sefer daha kısa süreliydi, his tekrar kaybolmadan önce sadece bir anlığına oradaydı. Ve onları içimde biraz daha derine bastırduğunda, parmaklarının uçları kıvrıldığında, ağzı tekrar parmaklarının üzerindeki hassas tene indiğinde, inledim.

Nefeslerim gürültülü ve sıkıydı, gözlerim kapalıydı ve yine o ateşe uzanıyordum. Çok yakındı, kirpikler birbirine yaklaşıyordu, ta ki aniden alevler tutuşana ve tüm vücudum bir anda yanana kadar. O kadar yüksek sesle inledim ki bir elim ağzımı kapatmaya çalıştı ama Emery elimi çekip aldı, ağzı ateşin kaynağı, her şeyi tutuşturan kıvılcım gibi görünen yerimde acımasızca duruyordu.

Ve o zaman bunun o olduğunu, her zaman merak ettiğim duyguyu, bir erkeğin bana Emery gibi dokunmasıyla gelen yasak ve yabancı heyecanı fark ettim. İlk orgazmımı bacaklarım titreyerek ve kalbim hızla çarparak yaşadım. Bu beden dışı bir deneyimdi ama yine de her saniyesinde oradaydım.

Sanki vücudumdaki tüm enerjiyi bir anda, hızlı ve akıcı bir şekilde akıp gitmeden önce vermiş gibiydi ve bacaklarım gevşedi, kalçalarım açıldı, ellerim çarşafı bıraktı. Nefes nefese kalmıştım, acılı bir uyanış dokunuyordu

Emery parmaklarını geri çekip beni bir kez daha öptü, hafif ve şefkatli bir şekilde, tekrar yukarı çıkmadan önce.

Ağırlığını omzuna verdiğinde omzu sarsıldı, nefeslerim eşitlenirken dudakları benimkilerle birleşti.

"Aman Tanrım," dedim ağzına doğru nefes alarak. "Sanırım ben... ben az önce..."

"Boşaldın," dedi dişleri alt dudağımlı kemirirken. "Nasıl bir histi?"

"İnanılmaz," dedim gülerek ve Emery gülümseyerek beni usulca öptü.

Ayağa kalkana kadar dikkatlice geri itti ve parmaklarındaki kırmızı lekeleri gördüğümde, gözlerim tamamen farklı bir nedenden dolayı açıldı. Emery bakışlarımı takip etti ve konuşmamı engellemek için temiz elini kaldırdı. "Bir şey yok, sorun yok, normal," diye beni temin etti. "Bir saniye."

Banyoya girdi, nemli bir bez ve temiz ellerle dönene kadar kalbim hâlâ göğsümde sert ve gürültülü bir şekilde çarpıyordu. Emery tekrar yatağa süründü, bir ön kolu omzumun altına kayd, kalçaları benimkilerin arasında duruyordu. Dikkatli hareketlerle, boştaki elini bezle aramıza soktu, bezin ılık ıslaklığı beni izlerken nazikçe uzunluğumda gezindi.

"Çok, çok güzelsin Cooper," diye fısıldadı beni temizlerken ve sonra dudakları dudaklarımdaydı, bez gitmiş ve yerde bir yere düşmüştü. Yine kalçalarımın arasında duruyordu, sertliği bana baskı yapıyordu ve Colorado'da öpüştüğümüz gece bunu hissetmiş olsam da bu farklıydı. Beni istiyordu. Beni o kadar çok istiyordu ki, vücudu kontrol edemediği bir şekilde kimyasal olarak bana tepki veriyordu ve az önce hissettiklerimi ona hissettirmek için içimi açıklanamaz bir özlem dolduruyordu.

"Seni istiyorum," diye fısıldadım, kendi sesimden biraz emin değildim. "Seni içimde istiyorum."

Emery yutkundu, kolları yine titriyordu, alnı benimkine yapışmıştı. Kendimi çok bitkin hissediyordum, ama kalçalarımı onunkilerle buluşacak şekilde yukarı kaldırdığımda ve o da benim hassas merkezime bastırdığında, arzu beni ele geçirdi. Ellerim omuzlarında gezindi, parmak uçları etine batarken onu daha da yakınımaya çektim.

Sanki ben değerli bir vazoydum, doğada tarihi, güzel ve muhteşemdim ve o da işleyiciydi. Beni işaretlemekten, parmak izi bırakmaktan ya da daha kötüsü beni kırmaktan çok korkuyordu. Ama onun sağlam ellerine, beni izleyişine güveniyordum ve dudaklarım onunkileri bulurken tekrar ona doğru sallandım.

O da beni öptü, sonra tıpkı pantolonunu çıkarmaya çalıştığı gibi, aynısını külotu için de yaptı, gözleri hep benimkilerdeydi. Masanın üzerindeki prezervatifi ararken dudaklarımız hâlâ birbirine bağlıydı ve orada kendimin tadını aldım, o ve benim tatlı ve keskin karışımım midemdeki ateşi yeniden körükledi.

Emery kalçalarımın arasına yerleşip gözleri benimkileri ararken hoparlördeki şarkı değişti, yeni bir akustik melodi odayı doldurdu. Bir eli aramıza girerek onu girişime yerleştirdi ama durakladı.

Tanrım, kaşlarının arasındaki iki kırıksıklık o anda beni öldürmeye yetti. Bana bir sonraki hareketi beni öldürecekmiş gibi bakıyordu ve belki de öldürecekti. Ama o gece onun kollarında ölmek istedim.

Bu yüzden sağ ayağımın topuğuyla arkasına bastırdım ve o da ipucunu aldı, beni doldururken gözleri benimkilerle birlikte kapandı. Yavaş yavaş, santim santim, fiziksel olarak olabileceğimiz her şekilde, daha önce bir erkekle hiç olmadığım her şekilde birlikte olana kadar.

Emery bana tekrar bastırmadan önce geri çekilirken inledi, bu sefer bana biraz daha derinden vurdu, daha önce hissettiğim yakıcı acı tekrar geri geldi. Ona doğru açıldım, yeni hislere uyum sağlarken tırnaklarım sırtındaki kaslara batıyordu. Doluydum, *o kadar* doluydum ki, kalçalarının her esneyişi beni yeni ve her şeyi tüketen bir zevkle sarsıyordu. Dokunduğumuz yerde doğuyor, ayak parmaklarıma, göğüslerime kadar dalgalar halinde tüm vücuduma yayılıyor, hemen arkasından yeni bir dalga gelmeden önce açık dudaklarımdan küçük pantolonlar olarak kaçıyordu.

"Hâlâ iyi misin?" diye fısıldadı, içime doğru tekrar sallanırken beni usulca öptü.

Bir göz kapağımı araladım. "Mmm."

"Acı çekiyor musun?"

Tekrar yavaşça salladı ve ben gözlerimi daha sıkı yumdum.

"Biraz, ama iyiyim."

Ve iyiydim. İyiden de *öteydim*. Neden sürekli sorduğunu anlıyordum ve bu bir bakıma onu daha çok istememi sağlıyordu. Çok nazık, çok saygılıydı, sanki bana dokunan ilk erkek olmak hayatı boyunca sahip olduğu en büyük ayrıcalıktı.

Tıpkı parmaklarında olduğu gibi, her yeni itiş beni daha fazla açtı, acı yavaşça azaldı ve sadece dolu olma hissine dönüştü. Her şeyden çok, zevkten boğulduğumu hissettim - sanki gerçekten *çok* fazlaydı. Her yerdeydi - beni öperken dudaklarında, akarken

Ellerinden bana dokundukları yere, etrafımızdaki havaya. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım ve hiç bitmesini istemiyordum. Onun içimde olmasından kaynaklanan hoşgörü her şeyi tüketiyordu. Daha önce hiç anlamamıştım, kendim deneyimleyene kadar asla kavrayamazdım.

Bir daha asla eskisi gibi olamayacaktım.

Emery'nin dudakları kalçalarımın arasında bir ritim bulurken tekrar benimkilerle birleşti ve ben umutsuzca her duyguya, ilk seferimin her anısına tutunmaya çalıştım. Çalan şarkıyı, sanatçının sesinin sertliğini, gitarından gelen boğucu notaları dinledim. Emery'nin dudaklarının, dilinin tadına baktım, üstümdeki, içimdeki ağırlığını hissettim. Her bir anı katalogladım, daha sonrası için, sonsuza dek sakladım.

Kulağıma doğru , "Bu kadar sakın olmanın benim için ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsin," dedi.

Sözleri içimde başka bir zevk zonklaması yarattı ve onu daha sert öperek kendime çektim. " , eğer istersen... eğer daha sert olman gerekiyorsa. Bunu kaldırabilirim."

Emery başka bir hırıltıyla köprücük kemiğimi öptü, gözleri benimkilerle buluşmak için kalktı. "Hiç şüphem yok ama bu gece ağırdan alacağım. Bu gece," diye tekrarladı, gözleri karanlıktı. "Sana peri masalının bir parçasını vermek istiyorum, sadece bu olsa bile."

Sözleri neredeyse acıtıyordu, öyle hüzünlüydü ki, kendine olan inancını yitirmişti. Kollarımı tekrar boynuna doladım, onu kendime çektim, dudaklarım onunkileri aradı.

Ve kalbimde, ihtimallerin aleyhimize olduğunu biliyordum - sonsuza dek mutlu bir hayata başlayabilirdik, ama bitirme şansımız zayıftı.

Yine de sayfayı çevirdim.

Ben ıslandıkça, onun girip çıkması daha kolay oluyordu ve hızını artırdı. İlemelerim onunkilere karışıyor, tenlerimiz kayganlaşıyor, dokunuyor, hissediyor ve yanıyorduk. İçimde her sallandığında, ağzının daha önce olduğu yerde, açıklığının üzerindeki o hassas alanda beni fırçalıyordu ve ben onun adını haykırıyordum. Bu inanılmaz bir duyguydu, çok zevkli bir histi ve kendimi durduramadan tekrar boşaldım, bu orgazm biraz daha sönüktü ama yine de vücudum onun altında titrerken adını tekrar tekrar haykırmama yetti.

Son dalgalar üzerimden geçerken Emery "Siktir," diye bağırdı ve kendi iniltisiyle hemen arkamdan geldi, parmakları

Son bir kez daha içime girerken kalçalarım da morluklar oluştu. Beni orada tuttu, orgazmım azalırken vücudu benimkinin üzerinde titreşiyordu ve geçer geçmez bacaklarım tekrar yana düştü ve ikimiz de tükenmiş bir halde yere yığıldık.

Kollarını etrafıma doladı ve ben onun üzerinde yatana kadar yuvarlandı, kaygan göğüslerimiz birlikte yükselip alçalırken nefesleri kulağımda sıcaktı. Beni kendine doğru çekmeden önce dudaklarımı, yanaklarımı ve alnımı öptü. O içimde yumuşarken bacaklarım ağrıyordu, tüm vücudum aynı anda hem bir araba kazasından hem de bir vaftiz töreninden kurtulmuş gibi hissediyordu.

Nefeslerimiz eşitlendiğinde, Emery beni nazıkçe onun yanına kadar yuvarladı, beni tekrar içine çekmeden önce prezervatifi yatağın yanındaki çöp kutusuna attı. Başımı göğsüne yasladım, parmaklarım kaburgalarının olduğu deriyi sıyrıyor, her dokunuşta ürperti uyandırıyor.

"Her zaman midir?" Sonunda sordum, sesim çiğ, doygun bir fısıltı gibiydi.

Sonunda Emery güldü, sesi göğsünde kulağıma çarparak gürledi.

"Asla," diye cevap verdi, parmakları buklelerimin birbirine karışmış tellerini okşarken.

Sanki bu cevap beni heyecanlandırdığı kadar onu da korkutmuş gibi yutkundu ve sonra tekrarladı. Daha yumuşak. Daha yavaş.

"Asla."

Rüyalarımnda o geceyi tekrar tekrar yaşadım. O anın içinde yaşadım, zamanda donup kaldım, zamanın bana izin verdiği sürece o durdurulamaz doğrusal yörüngede asılı kaldım. Güneş nihayet sürgülü cam kapının üzerinde asılı duran tül perdenin ardından yanaklarımı ısıttığında, gözlerimi kısarak birkaç kez gözlerimi kırıştırdım, sonunda kendimi bırakmaya, ilerlemeye hazırdım.

Komodinin üzerindeki hoparlörden gelen hafif müzik dışında ortalık sessizdi ve hâlâ içinde bulunduğum uyku sersemliğini bir esneme bozarken gerindim. Ayak parmaklarım yatağın kenarına uzanırken ellerim yatak başlığına çarptı, zihnim vücudumu not aldı.

Her yerim ağrıyordu, duvara doğru yuvarlanırken yeni bir şekilde sızlıyordu. Emery hâlâ oradaydı, başı yastığın üzerindeydi, gözlerini tavana dikmişti ve Kalo ayaklarının yanında küçük bir topun içinde uyuyordu. Daha iyi görebilmek için bir dirseğimin üzerine yaslandım.

"Günaydın."

Emery bakışlarımla buluştuğunda başı hafifçe yana kaydı. "Günaydın."

Uyuyan tüy yumağıma doğru başımı sallarken bir esneme daha beni altına aldı. "Onu dışarı çıkarmam lazım, dün gece ben çıkmadan önce hiç dışarı çıkmamıştı."

"Çoktan yaptım."

Kalo sanki ondan bahsettiğimi hissetmiş gibi başını kaldırdı ve ben ona uzanırken bana baktı. Elimi bir kez yaladı, tekrar yatmadan önce kulağının arkasını ovmasına izin verdi ve ben de dikkatimi Emery'ye geri çevirdim.

"Teşekkür ederim."

Dudaklarında tembel bir gülümseme kıvrıldı, bir kolu başımın üzerinden uzanıp arkamdaki yastığa dayanana kadar uzandı.

"Buraya gel."

Daha da yaklaştım, bir kolumu ortasına doladığımda başım göğsündeydi. Beni içine çekti, elini belime koymadan önce yorganı tekrar üzerimize çekti.

"Sana bir şey söylemem gerek."

"Tamam," diye fısıldadım elimden geldiğince kendimden emin bir şekilde ama yüzümdeki kan çekilmişti. Bu sözler dudaklarından çıkar çıkmaz beni alarma geçirdi, kalbim çoktan fazla mesai yapmaya başlamıştı, ikimiz hakkında aklıma gelen tüm endişeli düşünceleri kulaklarıma haykırıyordu.

Burası bittiği yer.

Bunun bir hata olduğunu düşünüyor.

Korkunçtun, sana bir daha asla dokunmayacak. Seni umursamıyor.

Emery hemen konuşmadı, sadece bana sarıldı, parmakları tenime değiyordu. Göğsüne girip çıkan nefesleri izledim, bekledim ve nazik dokunuşlarının beni o anda olabildiğince rahatlatmasına izin verdim.

"Bunu yüksek sesle söylemek benim için zor, çünkü ailem ve terapistim dışında kimse gerçekten bilmiyor."

Terapistinden bahsedince kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Marni. Adını bilmemem gerekirken biliyordum ve suçluluk duygumu bastırdım.

"Depresyonla savaşıyorum," dedi sonunda ve bu sözlerle göğsü daraldı. "Tanrım, bunu söylemekten nefret ediyorum. Bunu sana itiraf etmekten nefret ediyorum çünkü kulağa acınası ve zayıf geliyor ama bence bu önemli."

"Kulağa zayıf gelmiyor," dedim, sesim kısıktı, suçluluk duygusu hâlâ içimde çalkalanıyordu. Eğer onun özel düşüncelerine burnumu sokmamış olsaydım, bu onun için büyük bir an olacaktı - bu itiraf - ve belki de benim için daha da büyük bir an olacaktı. Ama ben bunu ucuzlatmışım.

"Benim için öyle, ama bunu daha çok benimsemeye çalışıyorum." Bir an durakladı, parmakları saçlarımda hafifçe gezindi. "Yine de sana söylemek istedim, çünkü bazen iyiyim, bazen değilim. Dürüst olmak gerekirse, neden bazı günlerin diğerlerinden farklı olduğuna dair bir cevabım yok. Tek bildiğim, güldüğüm, şakalaştığım, içtiğim ve sahip olduğum saatlerden en iyi şekilde yararlandığım günler var ve sonra diğerleri..."

Sesi kesildi ve onu biraz daha sıkarak bitirmesi için cesaretlendirdim.

"Yataktan kalkmak bile o kadar imkansız bir görev gibi geliyor ki, bu süreçte ölebilirim."

Gözlerim hâlâ göğsündeydi ama yutkunduğunu hissettim ve kendi sözlerimi eklemeyi önce bir süre onun sözlerinin aramızda kalmasına izin verdim.

"Bana söylediğine sevindim."

"Yapmak zorundaydım," dedi hemen. "Çünkü dün gece sana deneyeceğimi söyledim Cooper, ama bazen benim için denemenin senin için yeterli olmayacağını anlamalısın. Bazen denemek benim için sadece..." Bir eli üstümüzde havada sallandı. "Var olmak."

Kaşlarımı çattım, çünkü bu cümlemin ne anlama geldiğini, kötü günlerini onun düşündüğünden daha iyi biliyordum. Hatta dün gece, ellerini üzerime koymadan hemen önce onlardan bahsetmişim. Ona kötü günlerini, bilmemem gereken günleri bana anlatmasını söylemişim. Acaba ben de onunla aynı dili kullanarak onu etkilemiş ?

Ve sonra midem bulandı. Çünkü eğer bu doğruysa, onunla gerçek olduğunu düşündüğü bir şekilde bağ kurduğum anlamına geliyordu, oysa gerçekten aldatmışım.

"Bu yüzden mi tanıştığımızda beni neyin mutlu ettiğini sordun?" Bir süre sonra sordum. Bu henüz okumadığım, hatta yazıp yazmadığını bile bilmediğim bir şeydi, bu yüzden cevabını bulmak yerine ona sorma fırsatını değerlendirdim. "Hiçbir şeyin seni böyle hissettirmedeği bir gün olduğu için mi?"

Kıkırdadı ve ben bu sese, arkasındaki vaade kilitlendim. "Hayır, ben de insanlara bunu soruyorum. Sanki herkesin ilk sorduğu şey Tanıştığınızda sorduğunuz soru "Ne iş yapıyorsun?" Bundan hep nefret etmişimdir, sanki bir iş bizi tanımlıyormuş gibi. Bu yüzden insanları neyin mutlu ettiğini soruyorum." Omuzları biraz kalktı. "Bu bana bir insan hakkında para kazanmak için ne yaptıklarından daha çok şey anlatıyor."

Bunun üzerine gülümsedim ve onu görebilmek için dirseğimin üzerine tekrar yaslandım. "Yani tanıştığımız gün iyi miydin?"

Gözleri hâlâ tavandaydı ama gülümsedi. "Evet. Güzel bir gündü."

"Peki ya bugün?"

Emery uzun bir nefes verdi ve sonunda parmakları buklelerimden birini gergin bir şekilde çekip tekrar yerine bırakırken bakışlarımla buluştu. "Bugün de güzel bir gün."

O anda sıcaklığı tenime nüfuz etti ve onu hissettim, elinin belime dokunduğu yerden gözlerinin gözlerimi aradığı yere kadar onu hissettim.

Ne kadar süreceğini bilmiyordum - gülümsemesi, ruh hali, biz - ama o güne sahip olduğumu biliyordum. Ve bunu kabul edecektim.

"Peki o zaman," dedim, üzerine çıkana kadar yuvarlandım, öne doğru eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırdığımda çarşaf aramıza girdi. "Bunun tadını çıkaralım, olur mu?"

Emery bize oda servisi sipariş etti ve kumar oynamak için alt kattaki kumarhaneye gitmeden önce yatakta kahvaltı ettik. Emery kumar oynadı - ben sadece arkasında durdum ve masalardaki herkese şanslı ben olduğumu söylerken omuzlarını ovuşturdum. Öğleden biraz önce Kalo'yu da yanımıza alarak arabayı topladık ve bir sonraki durağımız Laguna Beach olmak üzere yola koyulduk.

Mükemmel bir gündü, sıcaklık yetmişli yılların ortalarında seyrediyordu ve gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Arabayı üstü açık bir şekilde sürdük ve hayalini kurduğum o sonbahar havasını bulur bulmaz tekrar terk ettiğimiz gerçeğine kıkırdadım. Pasifik Sahil Otoyolu'nu kullanmaya başladığımızda, Kaliforniya'nın ucuna ulaştığımızda ve Kuzeybatı Pasifik'e geçtiğimizde nasıl hisseceğimizi merak ettim.

"Gün batımına yetişmeliyiz," dedim ve tahmini varış zamanımızı kontrol etmek için telefonuma gideceğimiz yeri yazdım. "Hiç batı kıyısında gördün mü?"

"Evet," diye cevap verdi Emery, güneş gözlüklerini gözlerinin üzerine kaydırmadan önce klipslerini açmak için vizörünü aşağı doğru çevirdi. "Ben küçükken ailem Santa Barbara'da tatil yapardı."

"Sen ve ailen mi?"

Başını salladı. "Evet. Bir elmanın üç yarısı."

Kumarhaneden çıkarken kapıcının Kalo için bana verdiği köpek mamasını açarak gülümsedim. Ona geri verdim ve Emery'ye dönmeden önce başını okşadım. "Ben de tek çocuğum."

Bunun üzerine yüz ifadesi düzleşti ve sol eli direksiyonun üstündeki sağ elinin yerini alarak yana kaydı.

"Aslında bir kardeşim vardı."

Bu kelimeyi duyunca kalbim sıkıştı. *Vardı* - geçmiş zaman. Günlüğünde bir erkek kardeşten bahsediyor mu diye beynimi yokladım ama bir şey bulamadım.

"O... o geçti mi?"

Emery burnunu çekti. "Evet. Gerçi ben doğmadan önce olmuş. Bu olay olduğunda annem bana dört aylık hamileymiş."

onunla herhangi bir bağlantım yok. Ondan, ailemden bahsediyorlar ama sanki tanımadığım bir aile dostumdan bahsediyorlarmış gibi geliyor."

"Kaç ?" "Neredeyse beş."

Bir sarsıntı kalbime tekrar çarptı ve parmak uçlarımı göğsüme bastırarak kaslara masaj yaptım.

"Bu senin için gerçekten zor olmalı," dedim şehirden uzaklaşıp kalabalık Vegas şeridini arkamızda bıraktığımızda. "Onun resimlerini görmek ve ailenizin onun hakkında konuştuklarını duymak, ama onu kendiniz tanımamak."

Emery'nin kaşları sanki bunu daha önce hiç düşünmemiş gibi içe doğru çekildi. "Aslında öyleydi."

Bunu bir itiraf gibi değil, bir farkındalık gibi, sanki ilk kez düşünmüş gibi söyledi.

"Onu çok severlerdi, biliyor musunuz? Doğum gününü kutlardık ve onun hakkında anlattıkları hikayeleri dinlerdim ama onu hiç *tanımadım*. Kendimi kötü hissedirdim çünkü ağlayamaz ya da onu özleyemezdim, sadece onun, bir kardeşin *fikrini* özlerdim." Emery bir an sessiz kaldı, tam tepemizdeki güneş gözlerinin altına gölgeler düşürüyordu. "Bazen ailemi hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyorum, sanki benim yerime onun burada olmasını diliyorlarmış gibi."

"Bunu istediklerini hiç sanmıyorum," dedim ve elini uzattım. Parmaklarımı onunkilere doladım ve pürüzlü teninin sıcaklığını benimkilerde hissettim. "Ama bazen neden böyle hissettiğini anlıyorum. Ve eğer seni daha iyi hissettirecekse, ailemin de burada olmamamı dilediğinden hiç şüphem yok."

Emery hâlâ kaşlarını çatmış, çarkları dönüyordu ama karşılığında elimi sıkı. "Bu doğru değil."

"Öyle," diye karşı çıktım. "Güven bana - aslında bana birkaç kereden fazla söylediler. Bu aptalca, çünkü beni hiç istemediler, ama *başka* kimsenin de bana sahip olmasını istemediler - ne çocuk koruma hizmetleri, ne en iyi arkadaşımın ailesi ne de başka biri. Sanki iyi ebeveynler olarak geçinebilecekleri kadarını yapmışlar, beni evlerinde tutmaya yetecek kadarını. Ama bana içerlediler, hayatlarını çaldığımı düşünüyorlar."

"Doğru. Çünkü doğmayı sen istedin," dedi Emery, dudakları düzleşmişti.

Kıkırdadım. "Eğer burada olsalardı, muhtemelen benim yaptığımı iddia ederlerdi." Omuz silkerek boştaki elimle saçlarımı bir omzumun üzerinden geçirdim. "Ama bu

İyi. Lily'nin ailesi ihtiyacım olan tek şeydi. Ve tabii ki Tammy. Onlar olmadan başarabileceğimi sanmıyorum."

"Lily," diye Emery. "Bu senin en iyi arkadaşın, değil mi? Sana o yüzüğü veren kişi," dedi ve hâlâ orta parmağında duran gümüş sonsuzluk halkasını göstererek başını salladı.

"Evet. Çılgın, gürültücü ve alaycıdır. Ayrıca muhtemelen lisede hiç zorbalığa uğramamamın tek nedeni de o. Kimse Lily'ye bulaşmazdı."

"Gittiğini biliyor mu?"

Güldüm. "Beni öldürme ihtimaline karşı yerimi onunla paylaştım, yani evet."

"Bunu bana söylememen gerekiyordu. Şimdi seni öldürürsem, cesedi saklamadan önce telefonunu alacağımı biliyorum."

"Şimdi beni öldürmezsin," dedim kendimden emin bir şekilde, yanağına bir öpücük kondurmak için konsolun üzerine eğildim. "Ne kadar sevimli olduğum konusunda seni kandırdığıma göre öldürmezsin."

"Bu bir kedi yavrusunu öldürmek gibi bir şey olur."

"Aynen öyle. *O* kadar da canavar değilsin Emery Reed. Öyle olduğunu düşünüsen bile."

Sürücü koltuğundan bana sırtarak baktı, kendi eliyle sarmaladığı elimi dudaklarına götürdü ve parmaklarımı öptü. Başka bir şey söylemeden radyonun sesini açtı ve sahile doğru dört saat sürecek yolculuğa hazırlandık.

Chapter 18

Laguna Beach, California

Çıplak ayağım Laguna Plajı'nda kuma değdiğinde güneşin parlayan kenarı su çizgisine henüz dokunmuştu. Spor ayakkabılarımı parmaklarımın ucunda taşıyarak, gözlerim suda Laguna Plajı cankurtaran standının önünden geçtim. Emery, Kalo ile birlikte biraz arkamdan geliyordu; zıplarken dili dışarı sarkıyor, bu sırada patileriyle kumları savuruyordu.

Ayak parmaklarım suyun kenarına değdiğinde duraksadım, buz gibi su tenimi sıyırdığında omurgamda bir ürperti oluştu. Arabadan inmeden önce üzerime bir kazak almıştım ve onu daha sıkı sararak sudan gelen esintiden koruduğu için şükrettim. Güneşin solmasıyla birlikte sıcaklık hızla düşüyordu ama hava sıfırın altında yirmi derece de olsa yine de yerimden kıpırdıyamazdım.

Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi.

Fısıltılı bulutlar mavi gökyüzünün üzerinde uzanıyor, güneş uzaklaştıkça beyaz pufları pembe ve mor tonlara bürünüyordu. Turuncu ışıltısı suyun üzerinde yayılıyor, Emery ve benim durduğumuz noktaya kadar ulaşıyor, parlak ışığı her geçen saniye daha da yumuşuyordu. Etrafımızda insanlar vardı, bazıları aileleriyle, bazıları tek başlarına, bazıları fotoğraf çekiyor, bazıları sadece oturup izliyordu. Hepimiz yabancıydık, ama o gün batımını birlikte paylaştık, başka bir günün noktalama işaretini, her birimiz güneşin yarın tekrar döneceğine dair fısıltılı sözüne tutunarak.

Emery'ye "Geçen hafta hayatım boyunca gördüğümde daha fazlasını gördüm," diye fısıldadım ve o da beni kolunun altına alıp saçlarıma bir öpücük kondurdu.

"Beklediğiniz gibi mi?"

"Daha fazlası." Başımı salladım. "Sanki gözlerimi yeterince açamıyorum."

"Hayata bakış açını seviyorum," dedi Emery, gözleri gün batımı yerine bende idi. "Sanki hiçbir şey seni hayal kırıklığına uğratmamış, uğratacağına inanmak için bir nedenin yokmuş gibi."

Ona baktım, güneşin tonu gözlerindeki altının farklı tonlarını aydınlatıyordu. "Daha önce de hayal kırıklığına uğradım," diye itiraz ettim. "Ama bu tekrar hayal kırıklığına uğramayı beklemem gerektiği anlamına gelmiyor. Her gün yeni bir gün, biliyor musun? Yeni bir şans."

Emery başını salladı, parmak eklemleri çenemin altına takıldı. "Sen başka bir şeysin."

"Bunu bana bir kez söylemiştin zaten," diye hatırlattım ona, gözlerim dudaklarına kayarken sesim sadece bir nefesten ibaretti. "Bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğundan emin değilim."

Sırıttı. "Güzel." Ve sonra, güneşin son ışıkları da Pasifik'in ötesinde batarken, eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Bir an. Zamanın içinde donmuş. Bir erkek ve bir kız. Bir kumsal ve bir öpücük. Yeni başlangıcımı zamanın bu küçük enstantaneleriyle ölçmeye, onları güvenli bir şekilde saklamak için zihinsel bir albümde dosyalamaya başlıyordum.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Bir süre sonra biraz nefessiz kalarak geri çekildim.

"Sen nasıl istersen, Küçük Penny."

Bu lakap karşısında biraz gülümsedim, daha soru ağzımdan çıkmadan yanaklarıma bir kızarıklık yayıldı. "Emily ile konserden ayrıldığınız o gece... siz..." Yutkundum ve ellerimin göğsünün ortasında durduğu yere baktım. "Onunla yattın mı?"

Emery sessizdi, başparmakları kazağımın kalçalarımın toplandığı yerde küçük daireler çiziyordu. "Hayır."

İçimden rahat bir nefes aldım ve o da hafifçe kıkırdadı. "Sormak zorunda kaldığım için özür dilerim, bana kıskanmamamı söylediğini biliyorum. Sadece... sıradan seks hakkında ne dediğini de biliyorum ve biz... şey, böyle değildik. O yüzden sormaya bile hakkım olmadığını biliyorum. Ben sadece..."

"Sorun yok," diye beni temin etti ve saçmalamamı kısa kesti. "Bana plak koleksiyonunu gösterdi ve sonra onun evinden ayrıldım ve Houston'da yalnız başıma dolaştım, çünkü o gece olmak istediğim tek şey buydu. Yalnız olmak. Sonra güneş doğmaya başladığında bizim için kahvaltı hazırladım ve gerisini biliyorsun."

"Onunla yatar mıydın?"

Emery yutkundu, boğazındaki yumru bu düşünceyle birlikte sallanıyordu. "Senden önce belki. Ama sonra değil." Sonra çenemi tekrar kaldırdı ve dudakları dudaklarımı buldu. "Sonrasında asla."

O sözler, o öpücük, o anda Emery'den isteyebileceğimden çok daha fazlasıydı. Bu bir söz değildi ama bir itiraftı, ondan daha fazlasını istediğim, alışık olmadığım bir açıklıktı. Bu şeffaflıkla sarhoş olabilirdim ve ellerimi gömleğinin içine sokarak onu kendime çektim, her damlanın tadını çıkardım.

Kalo uzun süre öpüşmemize izin vermedi ve Emery'nin elindeki tasmayı çekiştirerek onun sırtmasına neden oldu, ağzı hâlâ benimkindeydi. "Sanırım acıktı."

"Ben de öyleyim." İtirafımla birlikte midem guruldayınca Emery kıkırdadı.

"Şurada birkaç yiyecek kamyonu gördüm," dedi park yeri bulduğumuz alanı başıyla işaret ederek. "Sanırım bir tür festival düzenleniyor."

"Beni yemek kamyonunda yakaladın."

Kasım ayının ortası olduğu düşünülürken, sahilde yoğun bir Cuma gecesi idi; yerel satıcılar ve sokak sanatçıları tahta kaldırım ve ötesindeki çimenlik alanın farklı bölgelerinde kalabalıkları bir araya getiriyordu. Emery ve ben Kalo'yu önce akşam yemeği için arabaya geri götürdük, ardından kamyonlardan birinden iki dev dilim pizza aldık ve satıcı masalarını inceledik. Güzel yerel sanat eserleri ve çömlekler, ev yapımı sabunlar ve mumlar, her türden mücevher ve bolca tişört tasarımcısı vardı.

Her birinin önünden geçerek pizzalarımızı yiyor ve serin akşam esintisinin tadını çıkarıyorduk ki voleybol sahalarının yakınında ateşten çubuklarla hokkabazlık yapan bir adama rastladık. Kalo heyecanla ayaklarımızın arasında dolaşıyor, Emery dilimini bitirirken en iyi manzarayı bulmaya çalışıyordu ama benim gözlerim tahta kaldırımın sonuna yakın küçük bir masaya takıldı.

Masayı yöneten kadın göz göze geldiğimizde gülümsedi ve beni davet etmek için usulca elini salladı. Benden çok daha yaşlı görünmüyordu, teni kremi beyazdı ama boynundan aşağısını boyayan koyu mürekkebin arasından zorlukla görülebiliyordu. Saçları simsiyahtı ve bir tarafı kazıtılmıştı, gözleri de bir o kadar koyuydu ve durduğumuz yerden bile kulaklarının metal halkalarla açık olduğunu görebiliyordum.

"Ne diyorsun?" Emery'yi dürterek ve başımla ona doğru işaret ederek sordum. Masasının önünde asılı duran kozmik bir tabelada şunlar yazıyordu

TAROT KARTLARI. "Evrenin yolculuğumuzun son ayağı için neler sakladığını görmek ister misiniz?"

Ona baktım ve çoktan gözlerini devirmeye başlamıştı. "Şaka yapıyorsun."

"Hayır. Hadi, şaka yap."

Elimi onun elinin içine soktuğumda başını salladı, onu ateşten uzaklaştırıp masasına doğru sürüklemeye başlamıştım bile. "Bunun için bana borçlusun."

"Peki sana tam olarak ne borçluyum?"

Bunun üzerine dudaklarına müstehcen bir sırıtış yayıldı. "Sana söyledim ama etrafta çocuklar var."

Güldüm ve Kalo'nun tasmaını diğer elinden almadan önce koluna bir şaplak attım. Masaya kadar yol boyunca kumda zıpladı ve masaya ulaştığımızda eğilip tüylerini okşadım ve cebime sıkıştırdığım ödüllere birini verdim. Onu alıp ayaklarımın dibine yerleştğinde kadın bizi selamladı.

"Masama uğradığınız için teşekkürler, burada uyuklamaya başlamıştım," dedi. O zaman burnunun ortasından geçen boğa halkasını fark ettim, gülümsediğinde alt kısmı üst dudağını sıyrıyordu. "Ben Melina. Sizin adınız ne?"

"Bunu bize söylemen mıydı?" Emery konuştu.

Melina'ya elimi uzatmadan önce gözlerimi kısarak ona dirsek attım. "Ben Cooper, bu da Emery."

"Memnun oldum," dedi, Emery'nin yorumundan en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünmüyordu, ancak masasının önündeki iki küçük, minderli tabureyi işaret etmeden önce gözlerini ona dikti. "Oturun."

Ben soldaki sandalyeye, Emery de sağdaki sandalyeye oturdu ve Melina masanın köşesinden kâğıt destesini alırken onun şüphesinin daha da artmasını izledim.

"Medyum gibi görünmüyorsun," dedi ona bir göz atarak.

"Ve bir pislik gibi görünmüyorsun, ama görünüş aldatıcı olabilir, değil mi?" Melina alaycı bir şekilde gülümsedi, ben kahkahamı bastırırken kartları ellerinin arasında karıştırdı.

Emery kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Bunun komik olduğunu düşünüyorsun?" diye alay etti. "Evet, öyle. Şimdi sessiz ol, chi'mi rahatsız ediyorsun."

Kıkırdadı, saçmalıyormuşum gibi başını salladı ve Kalo'nun başını okşamak için eğildi.

"Siz ikiniz kart okumak istiyorsunuz, öyle mi?" Sesi hafif bir esintiye sahipti ama yine de dikkat isteyen bir tavır takınmıştı.

Duruşu dik, çenesi yüksek. Onu tanımlamak için tek bir terim kullanabilseydim, *o da belalı* olurdu.

."

Emery, "Yapardı," diye düzeltti. "Ben sadece izlemek için buradayım. Ve ara sıra gözlerimi deviriyorum."

"Emery," diye azarladım.

Melina gülümsedi, bakışlarımla karşılaşmadan önce kartlarını karıştırırken gözleri kartların üzerindeydi. "Her şey yolunda. Bırakalım Bay Maço Pantolon şüpheli kalsın, eğer istediği buysa. Evrenden bir mesaj almak amaca yönelik bir şeydir. Eğer okumaya kapalı bir zihin ve kalple gelirse, hiçbir şey alamayacak ve var olan her şeyin hiçbir şey olduğuna dair inancını besleyecektir."

Emery o zaman ona baktı ama hiçbir şey söylemedi.

"İşte," dedi Melina, desteyi bana uzatarak. "Karıştır onları, güzelim. Kartları masanın üzerinde hareket ettirebilir, normal bir iskambil kağıdı destesi gibi karıştırabilir ya da başka ne doğru geliyorsa onu yapabilirsin. Ve hazır olduğunda onları bana geri ver."

İstediği gibi yaptım, gözlerimi kapattım ve kartları ellerimde gezdirirken hissettim. Kendimi merkezlemeye, kendimi olasılıklara açmaya odaklandım ve sonra sakinleştirici bir nefesle kartları ona geri verdim.

Deste tekrar eline geçtiğinde, "Yoga ve meditasyon yapıyorsun," diye düşündü. "Ruhsal olarak çok açıksın ve kendini burcunla özdeşleştiriyorsun." Melina durakladı, başını biraz yana eğdi. "Bana çok meraklı ve aynı zamanda verici biri gibi geliyorsun. Hava burcu musun?"

Başımı salladım. "Aquarius."

"Ah," dedi gülümseyerek. "Mantıklı."

O sırada Emery'nin dikkati Kalo ve sahilden bizim masaya çekilmişti ve Melina ilk üç kartı açarken merakla beni izledi.

"Bu ilk üç kart geçmişinizi temsil ediyor," dedi ve kartları birkaç santimetre arayla açtı. "Bu ilk kart, Kupa Beşlisi, yaşadığınız büyük bir kaybı temsil ediyor."

Hayali bir ağırlık sol bacağımı uyuşturdu, sanki kartta kendini tanıyormuş gibi ve o devam ederken uyluğuma hafifçe masaj yaptım.

"Ama nasıl tersine döndüğünü görüyor musunuz? Bu, kaybın kabullenilmesini temsil ediyor. Çok çabuk huzura kavuştunuz, bu da yolunuza devam etmenizi sağladı ve bu da bizi sembolik olarak Kılıç Ası'na getiriyor. Zihinsel berraklık. Yaşadığınız kayıp zihninizi en derin arzularınıza, bu hayatta en çok istediğiniz şeye odaklamış gibi görünüyor."

Bastyr.

İşaret parmağı son karta dokunmadan önce gözleri benimkilerle kısa bir süre buluştu. "Asaların İkisi. Asalar ateş elementiyile bağlantılıdır, bu da tabii ki kararlılıkla bağlantılıdır. Bu kart bana bu kaybı ve zihinsel berraklığı alıp bir plana, bir stratejiye dönüştürdüğünüzü söylüyor. Bir ya da belki birden fazla hedef belirlediniz ve hayatınızın büyük bir bölümünü bu hedeflerin peşinden koşarak geçirdiniz."

Lokantayı, Bastyr'ı, tüm hayatımın Mobile, Alabama'da çıkış yolumu planlayarak nasıl geçtiğini düşündüm. Para biriktirmişt看, çalışmışım, Washington'a gitmek için kendi başıma elimden gelen her şeyi yapmışım.

Gözlerim Emery'ninkileri buldu ve anlamış gibi tek kaşını kaldırdı. Melina'ya doğru eğildi, sadece birazcık, ama bana merak ettiğini anlatmaya yetecek kadar.

Melina üç kart daha çevirdi ve bunların benim hediyemi temsil ettiğini söyledi, ancak hepsi ortaya konduğunda, onları incelerken kaşları içe doğru çekildi. "İlginç."

"Ne oldu?"

İlk karta dokunarak başını salladı. "Kendimi aşıyorum. Buradan başlayalım. Kupa Sayfası hayatınızdaki bir tür haberciyi, size yeni bir şekilde açıklık getiren bir şeyi veya birini sembolize eder. Ve bu kartın hemen ardından Budala geldiği için," dedi parmağını ikinci karta götürerek. "Bu habercinin yakın zamanda yeni bir yolculuğa başlamanıza yardımcı olduğunu hissediyorum, şu anda çıktığınız bir yolculuğa. Bu fiziksel ya da ruhsal bir yolculuk olabilir, ama her iki durumda da yeni manzaralar, yeni deneyimler yaşıyor ve karşılığında yeni gerçekleri keşfediyorsunuz."

Hâlâ kartlara şüpheyle bakan Emery'ye gülümsedim ama o yine de bana doğru sırtıttı. "Senin Kupa Sayfan olduğumu mu söylüyorsun, Küçük Penny?"

"Mümkün olduğunu söylüyorum."

"Muhtemelen aptalın teki olması daha muhtemel," diye mırıldandı Melina şakacı bir şekilde ve ona göz kırptı.

Emery bir eliyle sağ dizimi sıktı ve kalçama doğru bir ürperti dalgası gönderdi. Gözleri yavaş ve kasıtlı bir şekilde şortumun altındaki çıplak tenin üzerinde, kazağımın kumaşının üzerinde, bakışları gözlerime gelene kadar, sırtarak onları takip etti.

Kızardım, gözlerimi kaçırdım ve yüzüne kazınmış endişeyle son kartı inceleyen Melina'ya döndüm.

"İşte kafamı karıştıran kart bu," dedi son karta dokunarak. "Kılıçların Yedilisi. Eğer tersine çevrilmiş olsaydı, senin için ters, benim için dik olsaydı, o zaman mantıklı olurdu - bir zorluğun üstesinden geldiğin, eski alışkanlıklarını kırdığın ve yeniden başladığın anlamına gelirdi. Ama şu anki haliyle aldatmayı simgeliyor."

Yüzümün rengi soldu.

"Şimdi, bu elbette birçok şekilde okunabilir," diye açıkladı. "Birisini sizi aldatıyor olabilir, aslında güvenemeyeceğiniz halde güvenebileceğinizi düşündüğünüz biri olabilir. Ya da siz sinsi bir davranış içinde olabilir, kişisel çıkarlarınız için yanlış olduğunu bildiğiniz bir şekilde hareket ediyor olabilirsiniz."

Emery'nin eli dizimden ayrıldı, ayağa kalkarken teninin bana değdiği nokta buz gibi oldu. "Tamam, sanırım kaba ve iğneleyici sözler söylemeye başlamadan önce kendimi denklemden çıkarmamın zamanı geldi." Şaka yapıyormuş gibi gülümsedi ama alnımı öpmek için eğildiğinde gözleri gerilmişti. "Kalo'yu su kenarına götüreceğim, işin bitince bizimle buluşmaya gelir misin?"

Başımı salladım ama gözlerim hâlâ kartta, Kılıçların Yedilisi'ndeydi. Emery dikkat etseydi, inansaydı, bana ne sakladığımı sorardı.

Ve ona asla söyleyemezdin.

Kalo'yu alıp kumları aşarak suya indiğinde bir bakıma rahatlamıştım ve Melina da bunu hissetmişti.

"Bir şeyler saklayan , değil mi?" diye sordu, ancak üç kart daha çevirip mevcut kartların altına yayarken yanıtımı beklemedi. "Bu senin yapacağın bir şey değil. Suçluluğunu kırmızı bir harf gibi taşıyorsun."

Sadece yutkundum, gözlerim yeni kartları tarıyordu.

"Geleceğin," dedi, destenin geri kalanını bir kenara bırakarak. "Aşıklar."

Parmağı ilk karta dokundu, gözlerini benimkilere kaldırırken uzun, sivri siyah tırnağı orada duruyordu.

"Bu kart birçok şekilde ele alınabilir ve çoğumuz bunun gerçek aşk anlamına geldiğine, sıklıkla hayalini kurduğumuz o masalsı romantizmi sembolize ettiğine inanmak isteriz. Ancak bu kartın sizin için ters olması, belki de şu anki aldatıcı tavrınızın bir sonucu olarak, sevdiğiniz biriyle bir dengesizlik - farklı değerler, farklı inançlar - yüzünden tartışacağınızı gösteriyor."

Odak noktam kartta kalmıştı ama kumsaldaki Emery'nin de farkındaydım, gerçi o tam tersi bir durumdaydı; Kalo havlayıp ayak bileklerini ısırırken suyun kenarında tekmeler atarken ayakkabıları elinde, mutluluktan habersizdi.

Kalbim sızladı.

"Sıradaki kart, Asaların Dokuzu, yine ateşle bağlantılı. Sınanacaksın Cooper," dedi ve o anda gözlerim onunkilere kaydı. Sanki içime, en derindeki benliğime bakıyor gibiydi. "Arzu ettiğin sonucu elde etmek için bu sınava sebat ve kararlılıkla girmelisin ve bu kolay olmayacak. İlerlemek ve bu testin diğer tarafından çıkmak için öngöremediğin, hayal bile edemeyeceğin bir kayıpla yüzleşmek zorunda kalabilirsin."

Kalbim göğüs kafesimin altında hızla çarpıyor, testin ne olabileceğini merak ederken düşüncelerim baş döndürüyordu. İlk aklıma gelen Emery'yle, birlikte geçirdiğimiz zamanla ilgili olduğuydu. Washington'a vardığımızda ne olacağını konuşmamıştık. Aslında, nereye gittiğini ya da kalıp kalmayacağını bile bilmiyordum. Bu benim sınavım mıydı? Ondan vazgeçmek zorunda kalacak mıydım? Yoksa yeni bir hayatın, Bastyr'ın, yeni bir işin ve yeni bir evin sınavı mıydı?

"Bu son kart," dedi, kartı bana biraz daha yaklaştırarak. "Ölüm."

Gözlerim onunkilere kaydı, irileşmişti ve şüphesiz bu işarettten duyduğum korkuyu gösteriyordu, ama o elini güven vermek için benimkilerin üzerine koydu.

"Sakin ol, bu fiziksel bir ölüm anlamına gelmiyor," dedi, sesi alçak ve nazikti. "Ama bir dönemin sonunu, bir bölümün ölümünü ve hatta belki de bir zamanlar olduğun kişinin ölümünü simgeliyor. İçimden bir ses bu testin, her ne ise, seni sonsuza dek değiştireceğini söylüyor. Yeni bir başlangıcın eşiğindesiniz ve yolculuğunuzun bu sonraki bölümüne nasıl başlayacağınız büyük ölçüde bu teste nasıl girdiğinize ve daha da önemlisi testin diğer tarafından nasıl çıktığınıza bağlı olacak."

Kartları tekrar taradım, kalbim boğazımda, hiçbir şey yapamıyor ya da söyleyemiyordum. Ellerim ustalıkla arka cebime uzandı ve pizzalarımızı satın aldıktan sonra oraya tikiştirdiğim yirmi dolarlık banknotu çıkardım. Hâlâ şaşkınlık içinde masanın üzerinden ona doğru uzattım. "Teşekkür ederim."

"Hey, korkma, tamam mı?" dedi, parayı görmezden geldi ve elimi sıkmaya devam etti. Gözlerimi yakalamak için eğildi. "Kartlar olmadan da senin gücünü, ruhunu, ışığını görebiliyorum. Buna tutun, içinde olduğun kişiye tutun ve iyi olacaksın."

Başımı salladım, ayağa kalkmadan önce elini sıkarken dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Kumsalda Emery'ye doğru ilerlerken beni izledi ve Kalo ayaklarının dibinde kum ve suyla kaplıyken aptalca bir sırıtışla bana döndüğünde bile Melina'nın gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim.

"Peki, geleceğin nasıl görünüyor? PCH'de bir uçurumdan yuvarlanıp korkunç bir ölüme mi gideceğiz?"

Güldüm ama kuru ve kısa bir gülüştü. "Muhtemelen," diye şaka yaptım, çünkü gerçeği açıklamaya çalışmaktan, okumadan sonra omuzlarımda hissettiğim ağırlığı ona anlatmaktan daha kolaydı.

O anda ona son durağımıza vardığımızda ne yapacağımızı sormak istedim. Oradan nereye gideceğimizi bilmek istiyordum. Ama ne olduğumuzu ya da ne olacağımızı tartışmamıştık bile. Ondan tek istediğim - ondan isteyebileceğim tek şey - denemesiydi. Ve denemesine izin vermek için ona başarısız olması için yer, başarılı olması için alan, nefes alması için hava vermeliydim.

Sabırlı olmam gerekiyordu.

Ama sabrın sahip olmadığım bir erdem olduğunu çok çabuk anlıyordum. En azından artık değil.

Hemen sahilde, verandası suya bakan bir odaya yerleştik ve Emery'ye dışarıda oturduğu yerde katılmadan önce ilk duşu aldım. Verandadaki küçük ışığın altında günlüğüne bir şeyler yazarken rüzgâr saçlarını savuruyordu; ben de onun yanındaki koltuğa oturdum ve protezimi sağ bacağımın üzerine geçirdim.

"O tamamen senin."

Emery düşüncesini tamamladı ve günlüğünü bir gümbürtüyle masaya bıraktı. "Güzel. Islak köpek ve Vegas gibi kokuyorum."

"Bunu şişelemelisin," diye şaka yaptım ve Kalo'nun başının üstündeki tüyleri karıştırarak yanından geçip içeri girdi.

Yalnız kaldığımda, tuzlu okyanus esintisini içime çekerek derin bir nefes aldım. O gece ay yoktu, bu yüzden kumsal karanlıktı ama dalgaların kayaların ve kumların üzerinde yuvarlandığını duyabiliyordum ve gözlerimi kapatıp her şeyin üzerimden akıp gitmesine izin verdim.

Colorado Springs'ten ayrıldığımız sabahtan beri Emery'nin günlüğünü okumamıştım ve bir sayfa daha okumamam gerektiğini bilsem de ellerim yine de bunu yapmamı engellemek için iki yanımda sıkıca yumruk olmuştu. Nora

Melina bana sabırlı olmamı söylemişti, yaptıklarımın beni yakalayacağını söylemişti ama ben yine de onun ne düşündüğünü öğrenmeyi çok istiyordum.

Birlikte o kadar güzel bir gün geçirmiştik ki, ona ne düşündüğünü ya da önceki gece hakkında ne hissettiğini sorma zahmetine girmemiştim. Aştığımız bir çizgi vardı, isteyerek üzerinden atladığımız bir çizgi ve şimdi onun diğer tarafındaydık, nasıl davranacağımdan emin değildim. Sadece iyi bir gün değildi, *yeni* bir tür iyi gündü - aramızda dokunuşların ve öpücüklerin paylaşıldığı bir gün. Bir önceki günden tamamen farklıydı ve şimdi nihayet kıpırdamadan oturduğum için kırbaç darbesini hissediyordum. Sadece Seattle'a vardığımızda değil, sabah uyandığımızda da neler olacağını merak ediyordum.

Bugün iyi bir gündü, ama yarın ne olacak?

Omzumun üzerinden odaya baktım ama oda boştu ve açık sürgülü cam kapıdan duşun hafif sesini duydum. Gözlerim bir sonraki günlüğü buldu.

Ona uzandım, deriyi kucağıma çektim ve bir başparmağımı cilt boyunca gezdirdim. Kalo ayaklarımın dibinde mızımızlandı, sanki o da bana hayır diyordu ama elimde değildi. Uzun kürkünü okşamak için eğildim ve sonra kurdeleli kitap ayracını tutup en son girişi açtım.

Tanıdık el yazısı sayfanın sadece yarısını dolduruyordu ve eve hoş geldin işareti gibi hissettiriyordu. Ben dışarı çıkıp ona duş sırasının kendisinde olduğunu söylemeden önce pek bir şey yazmamıştı, ama orada bulunan azıcık şey bile beni rahatlatıyordu, düşüncelerine küçük bir bakış.

Keşke bir şeye inansaydım.

Bilim olmayan her şeyle dalga geçtiğim için bunu yazarken bile kendimi aptal gibi hissediyorum ama bir bakıma kendimden daha büyük bir şeye inanmak isterdim. Korktuğumda dizlerimin üzerine çöküp kimseye dua etmiyorum ve iyi bir şey olduğunda teşekkür ettiğim gökyüzünde büyük bir adam yok. Burcumu okumuyorum ve Budizm üzerine çalışmıyorum. Sanırım Karma'ya inandığımı söyleyebilirsiniz, ama aslında çoğunlukla öyle ya da böyle hepimizin başımıza geleceklere mahkum olduğumuza inanıyorum.

Gerçekten, hiçbir şeye inanmıyorum.

Bugün Vegas'tan ayrıldık ve gece için Laguna Beach'e indik ve Cooper tarot kartlarını okuttu. Kadının kartlarını okumasını izleyişi... Sanki kadının söylediği her kelimeye asılıyor, hayatında bir sonraki adımı nasıl atacağına dair ipuçları arıyordu. I

Ona kontrolün sadece kendisinde olduğunu söylemek istedim ama bunu görebiliyordum - o inanıyordu. Ve ben kimim ki ona inanmamasını söyleyeyim?

Yarın Pasifik Sahil Otoyolu'nu sürmeye başlayacağız, küçükken babam beni küçük bir ayağına götürdüğünden beri yapmak istediğim bir şey. Büyükannemin de yapmamı istediği şeyler listesinde vardı.

Yedinci sınıftan beri Kaliforniya'ya dönmemiştım. Ama bu sefer ailemle değilim. Bu sefer Cooper'la birlikteyim.

Vegas'ta aramızda bir şeyler değişti.

Yazı burada sona erdi ve ben içimde bir kasırga gibi dönen duyguların karışımıyla o son satıra baktım. Hiçbir şeye inanmaması, hayatı boyunca tamamen yalnız hissetmesi kalbimi acıtıyordu ama bencilce, kaleminden çıkan o son karalamayı daha çok önemsiyordum.

Aramızda ne değişmişti?

Yani, hissettiklerimin değiştiğini biliyordum, ama onunla aynı mıydı? Sayfayı az önce okuduğumdan önceki son yazıya çevirdim; Büyük Kanyon'u tek başıma keşfettiğim günle aynı tarihe aitti.

Onu öptüm.

Ben bencil bir aptalım ve onu öptüm.

Hiç gerçekten öpüşmemişti ve biz orada durmuş dağlara ve yıldızlara bakıyorduk ve ben onun mükemmel dudaklarına bakmaktan ve hiç öpüşmemiş olmalarının ne kadar utanç verici olduğunu düşünmekten kendimi alamıyordum. Dudaklarının benimkilere karşı nasıl hissedeceğini düşünüyor, iç çekip dokunuşa doğru eğilecek mi yoksa kızarıp utanacak mı diye merak ediyordum. Ve doğru olanı yapıp bu düşünceleri aklımda tutmak yerine, bırakıp gitmek yerine onu öptüm.

Ve şimdi boku yedim.

Glen ve ben ertesi sabah yürüyüşe çıktık, ben hala onun dudaklarından ve gece boyunca çadırdaki bana dokunduğunda ellerinin titremesinden dolayı uçmuştum. Tanrım, ona çok daha fazlasını yapmak istiyordum. Ellerimin başka bir yere gitmesini engellemek için saçlarını avuçlamak zorunda kaldım. Eğer başlasaydım, ona dokunsaydım, gerçekten dokunsaydım, duramayacağımı biliyordum.

Ama Glen dün sabah aklıma girdi. Bana Cooper'ın iyi bir kız, güçlü bir kız olduğunu hissettiğini söyledi ve ona nasıl doğru davranmam gerektiği konusunda vaaz verdi. Yaptığımız bir şaka sayesinde evlendiğimizi sanıyordu.

oynuyordu ama artık gülmüyordum, bana dünyada hiçbir şeyin güçlü bir kadının aşkıyla boy ölçüşemeyeceğini söylerken gülmüyordum.

Sevgiler.

Bunu söylediğini duymak bile neredeyse kusmama neden oluyordu. Aşık olmayı, başka biri tarafından seilmeyi hayal bile edemiyorum ve işte o zaman Cooper'ın tam olarak bunu istediğini fark ettim. Elini tutacak ve onu tatlı tatlı öpecek birini istiyor. İyi ya da kötü, hayatının geri kalanını kendisiyle birlikte geçirmesini isteyecek birini istiyor.

Ben öyle biri değilim.

Ben de en iyi yaptığım şeyi yaptım. Onu dışladım, dünyayı dışladım ve muhtemelen hayatımın en kötü gününü arabada onun yanında oturarak geçirdim. Ne düşündüğümü bilmek istediğini biliyordum ve ona asla söylemeyeceğimi de biliyordum. O bir güneş, ben ise bir kara delik. Onu yutmak ve kendimi onun içinde kaybetmek istiyorum ama bunu yaparsam onu yok ederim.

Belki de küçük bir parçam onun büyükannemin bahsettiği şey olduğunu, belki de benim için her şeyi değiştiren şeyin o olabileceğini düşündü. Ama gerçek şu ki, haritadaki son noktamıza ulaşana kadar büyükannemin düşündüğü şeyi bulamayacağımı biliyorum.

Ancak o zaman huzur bulacağım.

Yutkundum, gözlerim yeni keşfedilmiş bir panikle girişin son kısmını taradı.

Bu ne anlama geliyor? Büyükannesi ondan ne bulmasını istemişti?

Orada olması gerektiğini biliyordum, bu yüzden sayfaları çevirip büyükannesinden bahsettiği yeri aramadan önce benim hakkımda ya da aşk hakkında ne yazdığına odaklanmama bile izin vermedim. Bulduğum ilk yazı, artık bunu yapamayacak kadar yaşlı ve kırılğan olmadan önce Santa Barbara'da ailesiyle birlikte kano yaptığı tek ve biricik zamanı hatırlamasıydı. Emery'nin sesi odadan duyulduğunda o sayfanın yarısına gelmişim.

"Daha iki saat önce pizza yediğimizi biliyorum," diye söze başladı ve ben yerimden sıçrayarak günlüğü kapattım ve masanın üzerinde bulduğum yere koydum. Ben doğal görünmeye çalışarak saçımla oynarken Kalo fırladı ve içeri koştu. Emery sürgülü cam kapının kenarından dönerek başını dışarı uzattı. "Ama ben biraz açım. Çin yemeği sipariş etmeyi düşünüyordum. Bu sahildeki Çin yemekleri inanılmaz. Var mısın?"

Zorla gülümsedim, kalbim hâlâ boğazımdaydı. "Tatlı ve ekşi tavuğa asla hayır demem."

"Ya da kurutulmuş et."

"Beni kurutulmuş et sevgimden dolayı mı yargılıyorsun?"

Omuz silktili. "Sadece söylüyorum, arabamın arkasında en yakın benzin istasyonundaki dolu paketlerden daha fazla boş Jack Links paketi var."

Güldüm ve masanın üzerindeki karton bardak altlıklarından birini alıp ona fırlattım. "Ukala herif."

"Hemen döneceğim."

Emery içeri daldı ve tekrar verandada bana katılmadan önce telefonda bir sipariş verirken onu dinledim.

Günlüğü sanki nabızı atıyormuş gibi aramızda duruyordu.

Bir süre öylece oturduk, gözlerimiz karartılmış sahildeydi, aramızda sadece dalgaların sesi vardı. Üzerimizdeki verandanın ışığı da kararana ve Emery önümde dizlerinin üzerine çökerek kalçalarımın arasına yerleşene kadar onun hareket ettiğini bile fark etmedim.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu, gözlerim alıştığında, ilk başta sadece burnunun köprüsü netleşti. Ay yok olsa da yıldızlar bulutların arasından parlamak için mücadele ediyordu ve etrafımızdaki otellerin ışıkları balkonumuzun sağında ve solunda parlıyordu.

"Harika hissediyorum."

"Hayır," dedi, elleri uyluklarımın her birini buldu. Onları hafifçe yukarı kaydırđı, başparmakları aralarındaki sıcak teni okşadı. "Yani, nasıl hissediyorsun? Ağrın var mı?"

Başparmağının dayandığı temas noktasından bacaklarıma doğru bir karıncalanma yayıldı, sanki sinir sistemime doğrudan enjekte edilen bir şimşek gibi.

"Biraz hassas," diye itiraf ettim, sesim nefes nefese ve kısıkty.

Elleri yukarı kaydı, suyun serin esintisi geride bıraktığı sıcak tenin üzerinden geçerek tüylerimi diken diken etti. "Anlamıştım." Durakladı, parmakları uyku şortumun bandına takıldı ve o daha çekiştiremeden kalçalarımı kaldırdım. "Beni tekrar içine almaya hazır olmadığını biliyorum, henüz değil, ama sana dokunmak için daha fazla bekleyemem," dedi, şortumu bir santim daha aşağı çekerken çoktan yarısını çıkarmıştı. "Sana dokunabilir miyim Cooper?"

Şortum ayak bileklerime değdiğinde dudaklarımdan soluk soluğa bir *evet sesi* çıktı ve Emery çekip çıkararak balkonun beton zeminine attı. Gözleri karanlıkta zar zor seçiliyordu ama başparmaklarını külotumun bel geçirip göz temasını kesmeden külotumu çıkarırken bana baktıklarını biliyordum.

Elleri kalçalarımın arkasına dolandı ve kalçalarımı kavradı, hasır sandalyeden sarkana kadar çekti, minder benimle birlikte hareket etti. Sonra bir elini karnımda gezdirdi, bir parmağı dudaklarımın arasından kayarken avuç içiyle beni kavradı.

"Lanet ," diye inledi, parmağının pedi klitorisime geri dönmeden önce açıklığıma doğru kayıyordu. "Seni çok ıslatıyorum. Bu beni öldürüyor."

Cevap veremiyordum, beni test ederken zar zor nefes alabiliyordum, sadece parmağının ucu içime giriyordu, ben ona doğru eğilirken. Haykırdım, fark ettiğimden daha hassas ama yine de onu istiyordum.

Boğazından bir inilti yükseldi, parmağını çekmeden önce biraz kıvrıldı. "Evet, kesinlikle dinlenmek için bir geceye ihtiyacın var," dedi, ama çoktan kalçalarımı öpüyordu, ağzı doğrudan merkezime gidiyordu. "Belki bu iyileşme süresini hızlandırır."

Dili en hassas yerime, önceki gece orgazmlarımın ateşleyicisi gibi görünen o küçük düğmeye yaslandı ve sinir demetinin üzerinde uzun ve sıcak bir şekilde gezdirdi. Nefesim kesildi, bacaklarım onun etrafında gerilirken ellerim sandalyenin iskeletini kavramak için geriye uzandı. Bir gece önce ağzını üzerimde hissetmiş olmamın, nasıl hissettirdiğini zaten biliyor olmamın bir önemi yoktu - o anda bana ne kadar verirse versin asla doyamayacağımı biliyordum.

Sağlam bacağım omzunun üzerinden sarkana kadar hareket etti, diğer bacağımı genişçe açtı ve fünüyeyi dişlerinin arasından bir tıslamayla emmeden önce dili tekrar üzerimde dönüp durdu. Ona verebileceğim en iyi isim buydu, dokunduğu o küçük nokta, her dokunuşunda bir elektrik dalgasını ateşleyen o minik hassasiyet topu. Ve o bir uzmandı, çok fazla olmadan önce bana ne kadar süre dokunacağını biliyordu, geri çekilip dilini tekrar düzleştirmeden önce.

Orgazmım bir önceki geceden bile daha hızlı artıyor, her yalamada kanım yükselen bir dalgayla içime akıyordu. Gözlerimi sıkarak kapattım, ağzının altında kıvranıyordum, kalçalarım gıcırıyor ve uzanıyordu. Ama Emery acele etmedi ve tam serbest kalmanın eşiğine geldiğimde geri çekilerek şişmiş derime yumuşak bir şekilde üflledi.

Orgazma çok yaklaşmıştım ama Emery'nin ağzı tekrar üzerimde olmadan önce dinlenmem uzun sürmedi. Şok ediciydi, bu kadar yakın olup sonra kesilme hissi, ancak bana tekrar dokunduğu anda bir intikamla geri dönmesi.

"Oh, Tanrım," diye fısıldadım ve Emery daha sert emdi, elleri kalçalarımı kavradı.

"Söyle bana," dedi, kelimeler içimde titreşerek.

"Sanırım..."

"Söyle."

Başım dönüyor, düşüncelerim üzerimden geçerken uçup gidiyordu ve sonra tüm duyularım bir anda canlanmadan önce uyuşuyordu.

"Geliyorum," diye nefes aldım, yanaklarım bu itiraf karşısında sıcaktan kızarmıştı ve beni uçurumun kenarına getiren bu sözler ve Emery'nin orta parmağının içime kayması oldu. Parmağını içeride tuttu, tekrar tekrar kıvırdı, daha derine, daha derine, ağzı benimkine çarptı ve dokunuşla parçalanırken inlemelerimi emdi.

Bunalmış.

Nasıl hissettiğimi ancak bu şekilde tarif edebilirdim.

Böyle dokunulmanın, yutulmanın, şeker gibi tadına bakılmanın ve bir tanrıça gibi tapınılmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum. Ben doyduktan sonra bile Emery hala ellerini vücudumun her santiminde gezdiriyor, hissediyor ve okşuyor, yatıştırıyor ve alay ediyor, aşağıya doğru öpüyordu.

Dirseklerimin üzerine eğilerek ona baktım, tam o sırada uyluğumun iç kısmına son ve tatlı bir öpücük kondurdu. Dik oturmama yardım etti, kollarımı boynuna doladım ve onu niyetle öptüm.

"Bunu sana yapmak istiyorum," dedim dudaklarına karşı, ellerim kaburgalarından aşağı doğru inmeye başlamıştı bile. Hâlâ bacaklarımın arasında diz çökmüştü, kendi bacakları V şeklinde açılmıştı ve avucumu eşofmanındaki çıkıntının üzerinde gezdirdiğimde öne doğru kaydım, bir iniltiyle dokunuşa doğru sallandım. "Ama yardımınıza ihtiyacım var. Ben hiç..."

Cümlemi bitirmeye gerek duymadan yutkundum. İkimiz de henüz deneyimlemediğim pek çok şey olduğunu biliyorduk ama onunla deneyimlemek istiyordum. Buna ihtiyacım vardı.

"Eğer bu mükemmel dudakları etrafıma sararsan," diye mırıldandı, alt dudaklarımı dişlerinin arasına alarak emdi. "Gerçekten ölebilirim."

"Gitmek için en kötü yol bu olmazdı."

Ayağa kalkmak için sandalyenin kollarını kullanıp beni de yanına çekmeden önce ağzıma gülümseyerek beni sertçe öptü. Beni kolayca kaldırdı, protezimi bir yanımda tutarken ben de sağlam bacağımla diğerini kavradım, beni içeri taşıırken dudaklarımız hala birbirine kaynaşmıştı. Evinin ayak ucuna geldiğimizde

Yatağa girdikten sonra beni kolayca yere bıraktı, tekrar ışığa kavuştuğumuz için gözleri bir şekilde daha karanlıktı.

Elleri kollarımda geziniyor, parmak uçları ellerimi bulana kadar tenimi gıdıklıyordu. Dizlerimin üzerine çökmeden önce onu son bir kez öperken denge için onu kullanarak ellerini sıkıca kavradım, gözlerim onunkilerdeydi.

Önünde yere düştüğümde Emery yutkundu, eşofmanını bacaklarından aşağı indirmeye başlamıştı bile. Altında komandoydu ve öne doğru fırladı, sert ve hazırı.

Onu ilk kez görüyordum - gerçekten görüyordum, ya da herhangi bir erkeği. Bir gece önce içimdeydi ama soyunduğunu görmemiştim, ucunun kıvrımını ya da boylu boyunca uzanan sert ve uzun damarı görmemiştim. İçime girmesini, santim santim mutlulukla ilerlemesini, tüm bunların içimde kaybolmasını izlememiştim. Beni kuşatmış, etrafıma sarılmıştı ve ben gözlerine, dudaklarına, kaşlarının arasındaki iki çizgiye odaklanmıştım.

Şimdi onu tam olarak gördüğümde neden acı çektiğimi anladım.

Ona baktım, ellerimi dizlerimin üzerine koymuş talimat beklerken.

"Tanrım," diye nefes aldı ve bana bakarken başını salladı. "Seni öyle görmek... Yapamam..."

Sözleri soluklaştı ve dudağımı ısırdım, biraz daha yaklaştım, bir elim geçici olarak uzandı, ama durakladım.

"Dokun ona."

Sadece bir fısıltı, bir yalvarış gibiydi ve elimi ortasına doladığımda inleyerek beni kavradı. Bu, güçlü bir uyuşturucunun ilk vuruşunun nasıl hissettirdiğini hayal ettiğim şeydi, ilk sıcaklık ve yüksek telaş. Ondan bu sesi çıkaran kişi olmak, sonsuza kadar dizlerimin üzerinde kalmak istememe neden oldu.

Kalçalarının ritmini takip ederek, bir elimle onun üzerinde çalıştım, yumruğum tabanına doğru inmeden önce ucunu hafifçe sıktı. Sonra Emery çeneme uzandı, parmakları alt dudağımda gezinmeden önce oradaki deriyi takip etti. Gözlerimi ondan ayırmadım, öne doğru eğilip dudaklarımı tepesine değdirirken onay bekliyordum.

"Tanrım," diye küfretti, öne doğru daha fazla esnedi. "Evet, işte böyle. Beni ağzına al."

Bu kadar çok güç hissetmem çok garipti. Önünde diz çökmüştüm, her yönden daha küçüktüm, ama onu gördüğümde içime güç yayılıyordu.

Dokunuşuma boyun eğdi, beni hissetmeye yenik düştü.

Bir elimle hâlâ onu sıkıca tutuyordum, diğer elimle de kalçasını destekleyerek öne doğru daha fazla eğildim ve dudaklarımı araladım. Onu biraz içeri aldım, dudaklarımın ucunu kaplamasına yetecek kadar. Sadece bu temas bile Emery'den bir inilti daha çıkardı ve ağzımı açıp bir elim hâlâ dibindeyken onu içimde yavaşça kaydırduğımda ürperdi.

"Siktir," diye homurdandı, elleri saçlarıma uzandı. Tekrar düşmesine izin vermeden önce başımın arkasında topladı. Sanki onu kavramak istiyordu ama daha iyi düşündü, bunun yerine kendi saç tellerini karıştırmak için ellerini yukarı çekti. "Dün gece sakın olmanın zor olduğunu sanıyordum, şu anda kendimi hiç kontrol edemiyorum."

Dilimi tabanı boyunca döndürdüm, bir patlamayla bırakmadan ve tekrar gözleriyle bağlantı kurmadan önce onu emdim. "Göster bana. Sikini emmeme yardım et, Emery."

Bu kelimeleri söylemek bana göre değildi ama dudaklarımdan dökülürken doğru, seksi ve güçlü hissettiriyorlardı. Kızarmadım bile, sadece ağzımı tekrar indirip onu içime alırken ona baktım.

Emery inledi, beni yönlendirirken bir eli başımın arkasını buluyor, diğeri bileğime sarılıyordu.

"Ağzının ulaşamadığı yerlerde elini kullan," dedi ve bileğimi biraz bükerek ağzımla birlikte nasıl hareket ettireceğimi gösterdi. Ağzımı çekip elimi ıslak ucunda gezdirdiğimde, öne doğru eğilip onu tekrar ağzıma almadan önce tükürüğümü dibine kadar yaydığım da küfretti. "Evet, *Tanrım*, evet. İşte böyle."

Kalçaları önce yavaşça ileri doğru itti, sonra hızlandı ve başımı yerinde tutup ağzımın içine sertçe girdiğinde öğürdüm.

"Kahretsin, bu çok seksiydi," diye nefes aldı, başı tekrar geriye döndü. Nasıl olduğunu anlayamıyordum, boğazımdaki hissinden dolayı gözlerim biraz sulanmıştı ama Emery sadece bana bakıyordu, sanki tapınmaya geldiği kişi bendim ve o bir şekilde bunun diğer tarafındaydı, dizlerinin üzerinde bir tarıncanın önünde durduğu için şanslı bir aptaldı.

İnledim, onu olabildiğince derine çekerken ses onun içinde titreşiyordu. Onu orada tuttum, nefes alamayana kadar boğazımda sallanmasına izin verdim, bir nefesle geri çekildiğimde gözlerim daha fazla sulandı.

"Fuuuuck." Kelimeyi uzattı, kalçaları gerildi, eli saçlarımda dolaştı. Çok yaklaşmıştı.

Benim dokunuşumla kendinden geçmenin eşiğine , şimdiye kadar deneyimlediğim en seksi şeydi. Kalçasındaki eline bağlı olan dirseğimi nazikçe kavradı ve o daha söylemeden ne istediğini anladım. O eli de birincisine katılmak üzere çektim ve her ikisini de ağızla aynı anda çalıştırdım. İçinden bir inilti daha koptu, kalçaları esnedi, hissettiğim güç arttı. Ellerimi onun her santimini, ulaşamadığım kısımlarını kaplamak için kullandım ve ulaşabildiğimde onu tekrar derinlere aldım. Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum ama avucumun içinde daha da sertleşiyordu, boyu sert ve sağlamdı.

Tekrar ona baktığımda gözleri bir anlığına benimkilere kilitlendi ve sonra bir lanetle gözlerini kapattı.

"Geliyorum," diye inledi ve ben ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Geri çekilmeyi, ellerimle onu bitirmeyi düşündüm ama ben bitirirken asla geri çekilmedi. Aksine, bana daha fazlasını verdi. Ben de aynısını yaptım ve Emery ellerimden birini onun altından taşaklarının olduğu yere doğru götürdü. Biraz emin olmadan onları avuçladım ve onları yuvarladığımda adım inledi ve ellerime, ağızma doğru sallandı, boşalırken başka bir homurtuyla beni orada tuttu.

Bunu sevdim, gücün son hücumunu, serbest kalışını yakalarken o anda kendi kontrolünü kaybetme şeklini. İçimde onun tadını aldım, bana bir gece önce dudaklarındaki kendi tadımı hatırlatan yeni bir tat. Ve bittiğinde, bana bakarken tüm kasları gevşedi, hassas ucu dudaklarımdan kaydı, doğru hissettiren şeyi yaptım.

Yutkundum.

Ve Emery yere yığıldı.

"," dedi, sırtı yatağa çarptığında neredeyse gülecekti. Ağızımın kenarlarını sildim ve sürünerek yanına uzandım, beni kendine çekerken başımı göğsüne yasladım. "Beni sen öldürdün. Bunu biliyordum."

Kıkırdadım, artık o an sona erdiği için kızardım ve yüzümü göğsüne gömdüm. Gözlerim sulandığı için rimelim göğsüne bulaşmıştı ve bir başparmağımla sildim.

"Hoşuna gitmişti," diye düşündü, gözlerimin içine bakabilmek için çenemi yukarı kaldırdı. "Benim için diz çökmek seni tahrik ediyordu."

"Evet," diye nefes aldım ve ağızını ağızma bastırdı, sert bir nefesle beni öptü, elleri kığıma doğru kaydı ve sertçe kavradı. Başka bir şey söylemedi, sadece yorgunluğu geçene, gözlerimiz kapanana, bedenlerimiz ağırlaşana ve doyana kadar beni öptü.

Kapı çalınana kadar ne kadar bu şekilde kaldık bilmiyorum ve Emery cevap verecek kadar uzun bir süre beni ondan ayırdı. bizim Çin yemeğimize, ama o sadece mini buzdolabının içine yerleştirdi, benimle birlikte yatağı geri süründü ve yorganı ikimizin üzerine çekti. Elinin kalçamda gezindiğini hissettim, bacağımdaki düğmeye tıkladı ve düğme açılınca kadar onu kaydırarak çıkardı. Ardından çoraplarımı ve astarımı çıkardı, üzerime uzanarak hepsinin yavaşça yere düşmesini sağladı ve sonra kollarını etrafıma dolayıp beni kendine çekti.

"İyi geceler, Küçük Penny."

Ve . Çok, *çok* iyi bir geceydi.

Chapter 19

Laguna Beach, California

"Tamam, şey... eee..." Ben yatak başlığına yaslanıp gülmek için kendimi zor tutarken Tammy düşüncelerini toparlamaya çalıştı. "Sanki... tamam Cooper, biriyle bu tür... aktivitelere girdiğinde... bu konuda... uh... *güvende* olmalısın."

"Tammy" demeye çalıştım ama devam etti.

"Elbette prezervatifler var ve doğum kontrolüne de bakabilirsiniz."

"Benimle *konusmak* zorunda değilsin," dedim gülerek. "Şaşırtıcı bir şekilde, annemin yapmayı başardığı tek şey buydu. Sarhoştı ama yine de verdi."

Tammy rahatlayarak iç çekti. "Tanrı'ya şükür, burada domuz gibi terliyorum. İyi hiç çocuğum olmamış dedirtecek kırk iki örnek." Kıkırdadım, o sabah Lily ile aralarındaki konuşmaların farklılığına şaşırmıştım. Lily her ayrıntıyı sormuştu, *özellikle de* Emery'nin bana onu nasıl becereceğini gösterdiğini anlattıktan sonra, ama Tammy anne figürü ile arkadaş arasındaki o tuhaf bölgede sıkışıp kalmıştı. Bu Aslında tökezlemeye çalışmasını dinlemek oldukça komikti.

"Peki, bunu aradan çıkardığımıza göre, sen nasılsın?"

Hemen bana yeni çıktığı adamdan bahsetmeye başladı, bekaretimi kaybettiğimi itiraf ettikten sonra sohbetin değişmesine minnettardı. Saat neredeyse sabahın dokuzuydu ve bir an önce gitmemiz gerektiğini biliyordum ama bir saat önce uyandığımda Emery gitmişti

— Kalo da.

Bu yüzden yoga yaptım, bir önceki sabaha göre biraz daha az ağırlı uyandım, uyluklarımda hala mevcut olan ağrılar boyunca gerindim. Tüm bu süre boyunca gülümsedim ve iki gece öncesini hatırladım. Ona daha yeni sahip olmuşum ve şimdiden daha fazlasını istiyordum. Asla doyamayacağımı biliyordum ve Savasana'da uzanıp zihnimi boşaltmaya çalışırken düşüncelerim sürekli ona kayıyordu

— Gülümsemesi, elleri, dudakları, dokunuşu.

Tammy bir sonraki durağımızın neresi olacağını sordu, ben de PCH'ye gitme planlarımızı anlatıyordum ki kapı açıldı ve Kalo uçarak yatağıma atladı. Ben gülerken yüzümü yaladı, gözlerim masanın üzerine fırından aldığı bir kâğıt torbayı bırakan Emery'ninkileri buldu. Gülümsedim, yanaklarım önceki geceyi düşünmekten kızarmıştı ama Emery sırtımama karşılık vermedi. Banyoya girip kapıyı arkasından kilitlemeden önce bana bakmadı bile.

Midem bulandı.

"*Lütfen* dikkatli ol Cooper. Bu yol virajlı ve üzerinde bir sürü turist var. Gözünüzü yoldan ayırmayın ve müziği de kısın."

"İyi olacağız," diye söz verdim ona. "Yol boyunca bir sürü durak var. Ama Emery daha yeni döndü, o yüzden burada inip toparlanmaya başlayacağım."

"Tamam," dedi usulca. "Seni özledim, ufaklık. Seattle'a vardığında bana haber verir misin? Dediğim gibi, uçakla gelip ev aramana yardım edebilirim. Sadece söylemen yeterli."

"Teşekkür ederim, bunu kabul edebilirim," diye cevap verdim, o son hedefe ulaşıldığında ne olacağını tekrar merak ediyordum. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Arama biter bitmez telefonumu yatağa bıraktım ve Kalo'nun pofuduk kafasını ellerimin arasında ovuşturduktan sonra ayağa fırlayıp banyo malzemelerimi çantama tıktırdım. Bir gece Emery'nin elleri üzerimdeyken dikkatim o kadar dağılmıştı ki günlüğünde okuduklarımı neredeyse unutmuştum ama şimdi banyoda kilitli ve her yerinde kötü bir günün izleri varken tek düşünebildiğim buydu.

Ama gerçek şu ki, haritadaki son noktamıza ulaşana kadar büyükannemin düşündüğü şeyi bulamayacağımı biliyorum.

Ancak o zaman huzur bulacağım.

Gün ışığında bana karanlıkta okuduğumdan daha anlamlı gelmiyordu ama yine de kendimi aynı derecede hasta hissetmeme neden oluyordu. Daha fazla okumak, neyi kaçırdığımı bulmak, bulmacayı bir araya getirmek istedim ama buna fırsat bulamadan banyonun kapısı açıldı.

Emery'nin gözleri mor halkalarla kaplıydı, elini tekrar saçlarında gezdirirken saçları her yöne doğru uzanıyordu. Uyumamıştı, biliyordum.

ve bugün kötü bir gündü, o tek kelime etmeden biliyordum.

"Hey," dedim belli belirsiz, aramızdaki boşluğu geçerek. Ellerimi beline doladım, başımı göğsüne yasladım ama kolları beni içine çekmek için hareket etmedi.

"Hazır mısın?"

Tişörtüne doğru başımı salladım ve bir gece önceki duşundan kalan otel sabununun temiz kokusunu içime çektim. "Sen hazır olduğunda ben de hazırım." Durakladım. "Kötü bir gün, değil mi?"

Sesim alçaktı, ancak fısıltı halindeydi ve Emery elleri üst kollarımı sararken iç çekti. Beni üzerinden sıyırdı, çantasının yatağın üzerinde durduğu yere geçti ve son eşyalarını da içine koyduktan sonra omzuna attı. "Kalo'yu yürüttüm ve çantada kahvaltı var. Yola çıkmalıyız, sanırım PCH'deki erken trafik yakında açılacak, bu yüzden umarım o kadar kalabalık olmaz."

"Emery."

"Bugün nerede duracağız? Santa Barbara ve Pismo Beach?"

Başımı salladım, gözlerim halıdaydı. Benden kaçıyordu. Bu neredeyse benimle hiç konuşmamasından daha kötüydü. Önceki geceyi düşündüm, yanlış bir şey yapıp yapmadığımı merak ettim. Belki de onun düşündüğü kadar iyi değildim. Belki bir hata yaptığını fark etti. Belki de deneyemezdi, düşündüğü gibi değil.

Ama bu düşünceler içimden geçtiğinde, sakinleştirici bir nefesle onları susturdum.

Bu benimle ilgili değil.

Anlaması ve kabul etmesi zor olsa da bunu biliyordum. Bana kızgın değildi, benden kaçmıyordu ya da beni üzme için bilerek bir şey yapmıyordu. Kötü bir gündü, bana fazla bir şey veremediği bir gündü ama yine de yeterli olmasını istedi.

Emery, Kalo'nun tasmaını yumruğuna doladı ve çantamı diğer omzuna atarak kapıya yöneldi, ama tam yanından geçerken elim pazusuna geldi ve onu durdurdu.

"Bekle," dedim usulca, gözlerim yavaşça yukarı bakıyordu. Kapıya odaklanmıştı, bakışları dümdüz ilerideydi. Başka bir şey söylemek, benimle konuşmasını istemek, ne düşündüğünü sormak için ağzımı açtım ama tüm düşüncelerim dudaklarımdan kelime olarak çıkmadan öldü.

Burun delikleri alevlendi, kendi uzun nefesini verirken utanmış gibi gözleri yere düştü.

"Bu benim için kolay değil, tamam mı? Sana deneyeceğimi söyledim ve deniyorum da ama her şey hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorum. Söyleyecek bir şeyim yok. Yorgunum ve dürüst olmak gerekirse bu sabah kalkmak bile istemedim ama kalktım. Deniyorum. Ama bugün beni biraz yalnız bırakmanı istiyorum, tamam mı?"

Kelimeleri sert bir şekilde söylemek istememişti, ama o şekilde çıktılar ve elimi kolundan çekerken gözlerim biraz sulandı. "Tamam."

Benden istediği şeye saygı duyarak yapabildiğim tek şey buydu. Ona ihtiyacı olanı vermek düşündüğümünden daha zordu.

Burnunun kenarını sıkarak iç çekti, sonra ellerimi kendi ellerinin arasına aldı. "Sorun sen değilsin. Son iki gece..." çenemi kaldırdığımda sesi kesildi. "Söyleyecek kelime bulamıyorum, tamam mı? Ama sorun sen değilsin. Sadece... lütfen, bana bugünü ver. Sana burada neler olduğunu anlatacağım," dedi şakağına dokunarak. "Yapabildiğim zaman. Kendim çözdüğümde. Ama şu anda sadece anlamana ihtiyacım var."

Kalbim ona yardım etme, ona sarılma, düşüncelerini birlikte çözme isteğiyle sızladı ama davet edilmedim. Bu her ne kadar acı verse de, bana bu kadarını söylemesi bile bizim için bir adımdı ve başımı sallarken buna tutunmaya çalıştım.

"Tamam."

Arabayı sessizce yükledik, bir başka muhteşem Kaliforniya günü bizi karşılarken arabanın üstünü açtık. Arabayı sürerken elimi esintiye bıraktım ve bir gece önce iskelede yerel bir rock grubunun bize verdiği CD'yi açtım. Grunge ve reggae karışımı bir havaları vardı ve yanımda arabayı sürerken Emery'nin aklından neler geçtiğini düşünmemek için elimden geleni yaparak ritimlere eşlik ettim.

Pasifik Sahil Otoyolu'nu aşağı yukarı üç günde geçmeyi planlıyorduk ve ilk durağımız Santa Barbara olacaktı. Sahil boyunca ilerlemek nefes kesiciydi; tepeler ve vadiler boyunca dolambaçlı yolu takip ederken dalgalar yuvarlanıyor ve altımızdaki sahilin sert kenarlarına çarpıyordu. Yolda bir yerde Emery'nin eli kalçamı buldu ve araba sürerken orada durdu, o gün konuşmasa bile hala orada olduğuna dair sessiz bir söz. Hâlâ benimle birlikteydi.

Santa Barbara'dan yaklaşık altmış mil uzakta olduğumuzu gösteren bir tabelanın yanından geçerken aklımda bir fikir filizlendi ve müziğin sesini kısmak için öne doğru uzandım.

"Biliyor musun, daha önce hiç kanoya binmedim," dedim ve Emery o zaman bana döndü, kaşları güneş gözlüklerinin üzerine eğilmişti. "Bunu değiştirmeye ne dersin?"

Sinsiydi.

Bunu daha teklif etmeden önce bile biliyordum ve Emery gitmeyi kabul ettikten sonra, onun sessiz ve kafasının içinde olmasına izin vermeye geri döndüm. Onu kanoya götürmenin çocukluğunu, ailesiyle geçirdiği güzel zamanları düşünmesine neden olacağını biliyordum ve bunun onu akşam için açacağını umuyordum. Diğer takımın oyun kitabını çalarak maç kazanmak gibi bilmemem gereken oynamak adil değildi ama kendimi suçlu hissetmiyordum.

Çünkü işe yaradı.

Öğleden sonramızı Santa Barbara'da inanılmaz deniz mağaralarında kano yaparak ve adalardan birinde yürüyüş yaparak geçirdik. Tüm zaman boyunca Emery ile konuşmaya çalışmadım ve zamanın çoğunu ondan uzakta, kendi başıma keşfederek geçirdim. Yeni olduğum için Kalo onun kayığına bindi ve ben rehberimizle yaban hayatı turu yaparken o da onunla adada yürüyüş yaptı. İşimiz bittikten sonra arabayı toplayıp yola koyulduk ve yine de Emery'yi rahatsız etmedim.

Kafası yerindeydi, çarklar sahil boyunca sürdüğümüz çarklar kadar hızlı dönüyordu ve Pismo Plajı'nda geceleme için durduğumuzda, ilk duşu benim almama izin verdi, çantasının içinden günlüğünü aldı ve hemen balkonumuza çekildi.

Duş almak için acele etmedim, kano maceramdan bazı resimleri Tammy ve Lily'ye göndermeden önce güdük bacağımı yıkadım. Sonra sağlam bacağımın üzerinde dengede durarak duşa girdim ve otelin sunduğu kaliteli sabunlarla köpürdüm. Saçlarımı düz ve uzun bir şekilde sırtımdan aşağıya doğru kurutmak için fön makinelerini bile kullandım, yolculuğumuza başladığımızdan beri sadece ikinci kez lens taktım ve biraz maskara sürdüm. Gün boyu güneşte kaldığım için bronzlaşmıştım, bu yüzden başka bir şeye ihtiyacım yoktu.

Duştan çıktığımda Emery hâlâ dışarıdaydı ve ben de Vegas'tan elbisemi çıkardım. Antonio bana elbiseyi giymenin alternatif yollarını göstermişti, bunlardan biri de üst olarak giymekti ve ben de onun talimatlarına uyarak elbiseyi şortun içine sokup sol ucunu düğümledim.

Mide. Bacaklarım yerine oturduğunda Vegas'tan aldığım babetlerimi giydim ve balkona çıktım.

"Bu akşam güzel bir yemek için dışarı çıkıyorum," dedim ama Emery hâlâ günlüğüne çılgınca bir şeyler yazıyordu. Ona yaklaşıp tam önündeki korkuluğa yaslandığımda güneş neredeyse kaybolmuş, ufukta sadece bir parça kalmıştı. "Bana katılmak ister misin?"

Başını sallayacak oldu, gözleri günlüğüne geri dönmeden önce bir anlığına bana kayd, ama sonra kalemi durdu, gözlerini tekrar kaldırdığında sayfaların üzerinde geziniyordu.

Yavaşça bacaklarımın üzerinde ilerlediler, yüzüme kadar tırmanmadan önce elbisemin üst kısmının göbeğimi gösterdiği noktaya takıldılar. O sırada arkamdaki sahilden esen rüzgâr saçlarımı bir kasırga gibi havaya kaldırdı ve ben de saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıp beklemeye başladım.

Emery ayağa kalktı, günlüğü az önce oturduğu sandalyeye düştü ve kalemi yere yuvarlandı. Elleri önce bana uzandı, belimi buldu ve sırtımın alt kısmında birleşene kadar etrafımda dolaştı ve her santimimiz bir dikişle birbirine oturana kadar hareket etti. Burnu benimkine değdi, gözleri kapandı ve dudaklarımız buluşana kadar çenemi kaldırdım.

Sanki bu öpücük onu hayata, bana geri döndürmüş gibiydi ve öpücüğün içinde inledi, elleri sırtıma dolandı ve beni kendine çekti. *Sana ihtiyacım* var, dedi o öpücük bana ve ben de ona ihtiyacım olduğunu bilmesini sağlayarak öpücüğü derinleştirdim. Alnını alnıma bastırırken alacakaranlık sahile çökmüştü, aramızda sessizlik süzülüyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, gözlerimiz birleşene kadar arkasına yaslandı. "Kötü bir gündü ve sen bunu yaşamama izin verdin. Dahası, bana burada olduğunu tek kelime etmeden söyledin. Ben..." Başını iki yana salladı. "Bunu hak ettiğimi sanmıyorum ama yine de verdin."

"İkimiz de sadece deniyoruz, unuttun mu?" Omuz silkerek söyledim. "Yapabileceğimiz tek şey bu."

Emery başını salladı, gözleri tekrar vücudumda gezinirken dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ve evet, seni bu akşam yemeğe götürmeyi çok isterim. Üstümü değiştirmem için bana bir saniye ver."

Üzülerek beni bıraktı, ben onu içeri itmeden önce birkaç öpücük daha çaldı, Emery daha balkondan son adımını atmadan günlük beni çağırmaya başlamıştı bile. Kalemi yerden almak için eğilerek günlüğü aldım ama açmak yerine içeri götürdüm ve göz ucuyla bile bakmadan çantasına tıktırdım.

Emery o gece yemekte gülümsedi. Bana ailesinin eskiden nasıl kano yaptığını anlattı ve ben de bilmiyormuş gibi davrandım. Bana bunun büyükannesiyse en sevdiği anılarından biri olduğunu söyledi, ben de bu yeni bir şeymiş gibi davrandım. Ve bana teşekkür etti, gün için, anlayış için, ancak otele döndüğümüzde, biz ayrılmadan önce başladığı yazıyı bitirmek için günlüğünü eline alarak zihnine geri döndü.

Günün tersine dönmesine şükrediyordum ama gece ilerledikçe kalbim göğsümde daha sert çarpmaya başladı ve her atışında bana Seattle'a bir gün daha yaklaştığımızı, *sona* bir gün daha yaklaştığımızı hatırlattı. Bütün gün konuşmamıştık, bu da bizden, ne yaptığımızdan, ne *yapacağımızdan* bahsetmediğimiz anlamına geliyordu.

Yatağın benim tarafımdan yazmasını izlerken içimi bir endişe kapladı, elim dalgın dalgın aramızda uyuyan Kalo'yu okşuyordu. O kayıp çocuk benimmiş gibi hissediyordum ama değildi - elimizde sadece birlikte yol aldığımız günler vardı, aynı hedefe doğru aynı yolculuğa çıktığımız günler. Oraya vardığımızda, artık ortak bir iplikle birbirimize bağlı olmadığımızda ne olacağını bilmiyordum.

Kendimi, beni elinde tutacağına söz vermeyen bir çocuğa teslim ediyor, onaylanmaya ihtiyacım yokmuş gibi, iyiymişim gibi davranıyordum. Sıradan olabilirdim. *Deneyebilirdim*. Ama Emery o gece ışığı söndürdüğünde, beni kendine çekip göğsünü sırtıma yasladığında, bacakları altımda kıvrıldığında, yalan söylediğimi anladım - ona ve kendime.

Onun sözlerini, vaatlerini istiyordum ama bunları bana veremeyeceğini biliyordum - henüz değil. Bu yüzden nefeslerini dinledim, sıcak tenini tenimde hissettim ve kendime her şeyin gireceğini söyledim. O da bunu hissetti. Hissettiğini biliyordum. Ondan bunu yüksek sesle söylemesini istemeden buna güvenmek .

İnanmak zorundaydım.

Sadece gerçekten yapabileceğimi umdum.

Chapter 20

Somewhere on the
Pacific Coast Highway,
California

Yavaş.

Pasifik Sahil Otoyolu'nu kullanmanın tek yolu buydu.

Bir gün önce kat ettiğimiz küçük yol, ertesi gün Kaliforniya'nın orta sahiline doğru kıvrıla kıvrıla ilerlediğimiz kilometrelerin yanında hiçbir şeydi. Bazen dağın yamacını kucaklıyor, kıyıda çıkıyor, sırtlar sağımıza tırmanırken su solumuzda uzanıyordu. Diğer zamanlarda sudan sadece birkaç metre, hatta belki birkaç santim uzaktaydık, tuzlu esinti burnumuzu buğulandırıyordu.

Cayucos'tan geçerken Emery'nin araba kullanırken bir fotoğrafını çektim, turkuazla renklendirilmiş zümrüt suyu fon olarak kullanıyordu, saçları rüzgarda dalgalanıyordu, güneş gözlükleri takılıydı ve sırtıyordu. Bütün gün çoğunlukla sessizdik ama bunun nedeni kötü bir gün olması değildi. Sessizdik çünkü görülecek, gözlemlenecek çok şey vardı ve yolculuğumuzun bu bölümünü yavaşça, yol boyunca yemek için durarak ve bazen sadece oturup bakarak geçirdik.

Sessiz yolculuğumuzun dezavantajı, zihnimin hiç de sessiz olmamasıydı.

Bütün gün, geceyi geçirmek için durduğumuzda Emery'ye ne söyleyeceğimi düşündüm. Verebileceğinden daha fazlasını isteyerek bana karşı olan yeni açıklığını lekelemek istemiyordum ama bir şeyler duymam gerektiğini de biliyordum... ne olduğundan emin olmasam bile. Başlangıçta tek istediğim denemesiyken bana daha fazlasını vermesini dilemek hassas bir dengeydi. Emery fitili sonuna kadar yanmış bir havai fişek gibiydi, anlık olarak duraklamış, geçici olarak güvendeydi - ve bir adım bile yaklaşırsam sağlam mı kalacak yoksa paramparça mı olacak bilmiyordum.

Emery müzik kadrana uzandığında, ABD Otoyolu 1'den çıkıp Big Sur River Inn'e girdiğinde saat gece yarısını geçiyordu. Kalo saatlerdir arka koltukta sızmıştı ve gelmeden önce tuvalete gitmesi için onu yeterince yürütmeme izin verdi. Emery bizi içeri aldı

Çantalarımızı kabin tarzı odadaki yatağın üzerine bıraktıktan sonra kollarımı başımın üzerine doğru uzatarak uzun bir esneme sesi çıkardım.

"Bugün harikaydı," dedim belimdeki ağrıyı geçirmek için ileri geri dönerken.

"Gün daha bitmedi. Soyun, seni bir yere götüreceğim."

Kollarım iki yanıma düşerek tereddüt ettim. "Şey... Sanırım sizi yanlış duydum." "Yanlış duymadın."

Emery sırtarak doğum günü kıyafetini çıkardı ve Cambria'daki molamızdan sonra yanında getirdiği kâğıt torbalardan birini karıştırdı. İki büyük, beyaz cüppe çıkardı, birini bana fırlattı ve diğeriyle eşyalarını örttü.

Sadece göz kırptım.

"Acele edin, otuz dakika içinde rezervasyonumuz var."

"Sabahın birinde rezervasyonumuz mu var?" Hâlâ bornozu göğsümde tutarak sordum. "Ve *bunu* mu giyiyorsun?"

"Sen de öylesin. Hatırlarsan bana borçlusun - hepsi Teksas'taki küçük bir kanat mücadelesi sayesinde. Şimdi," dedi ve rüzgârda uçuşan saçlarını yüzünden savurarak odayı geçip benim durduğum yere geldi. Parmak eklemi çenemi buldu, dudakları dudaklarıma değene kadar kaldırdı ve sesini alçalttı, sözleri tenimi gıdıkladı. "Soyun, yoksa seni kendim soymak zorunda kalacağım."

Yutkundum, ağzı benimkinin üzerinde o kadar kısa bir süre kapandı ki, Kalo'nun yemeğini ve suyunu çıkarmadan önce bunun gerçekleştiğinden bile emin değildim. Başını okşadı, arabanın anahtarlarını aldı ve kapıdan çıkmadan önce bir kez daha eğik kaşlarıyla bana baktı, benim de onu takip etmekten başka çarem yoktu.

Esalen'e girdiğimizde kimsenin keşfetmemesi gereken gizli bir yere rastlamak gibiydi. Hafif bir sis yolu kaplamış ve varışımızı bildiren ahşap tabelanın üzerine yuvarlanmıştı; parmaklarımı pencereden dışarı sarkıttım, bekçi bizi içeri alıp gitmemiz gereken yeri gösterirken bulutların serinliği tenimi gıdıklıyordu.

Emery grubun geri kalanına katılırken elimi tuttu, hepsi giyinik olan yaklaşık yirmi kadar kişi daha vardı. Mekiğe bindiğimizde gözlerimi ona diktim ama o sadece muzip bir gülümsemeyle elimi sıktı.

Konaklama alanlarından geçerken herkes sessizdi ve duşlarla birlikte tertemiz bir karma soyunma alanına bırakıldığımızda bile kimsenin söyleyecek bir sz yok gibiydi. Aslında Esalen'e gelmenin tek yolu sessizlikmiş gibiydi. Emery bana buranın bir şifa merkezi, meditasyon ve kendini keşfetme pratiği yapılan bir yer olduğunu söylemişti ama biz sadece bu gece için ayak parmaklarımızı suya daldırıyorduk.

Kelimenin tam anlamıyla, ayak parmaklarımızı . Daha kaplıcalara.

Rehber bizi bıraktığında, gruptaki herkes kıyafetlerini sessizce çıkardı, her biri sırayla duşa girdikten sonra dışarıda bulunan çeşitli kaplıca küvetlerine gitti. Kendi başımızaydık, herkes geceyi kendi deneyimi haline getiriyordu ve kimse kimseyi yargılıyor gibi görünmüyordu.

Bu, soyunmamı kolaylaştırmadı.

Emery bana "Kimse seni izlemiyor," diye güvence verdi ve kendi bornozunu çözüp tahta banklardan birinin üzerine örttü. ne çıkıp girdi, dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve elleri cppemin önündeki fiyongu bulurken dudaklarını orada tuttu. Fiyonkun bir ucunu çekti ve cübbe açıldı, sadece onun vücudu bedenimi odanın geri kalanından ayırıyordu. "Ve ay ışığı dışında dışarısı karanlık."

Bornozumun kumaşını omuzlarımdan aşağı itip yere düşmeden yakalayıp kendi bornozunun yanına koyarken dudaklarımdan gergin bir nefes çıktı. "şu anda seni öldürmek istiyorum."

Emery kıkırdadı ve diz çökmeden önce beni tekrar öptü. "Sadece bana güven."

Ellerimi omzuna koydu ve protezimi çıkarıp cppemize sararken dengemi sağlamama yardımcı oldu. Sonra ayağa kalktı, bir kolu dizlerimin altındaki kıvrımın altına girdi, diğerı ise beni kollarının arasına alırken belimi destekledi. Bizi duşa götürdü, çıplak bedenlerimizin üzerinden suyu geçirirken kaşlarını salladı.

"Biliyor musun, belki de odaya geri dönmeliyiz," diye düşündü, düz bir elini boynumda gezdirdi ve göğsümü takdirkr bir şekilde avulamak için aşağı indirdi.

"Hayır," dedim, elini tokatlayarak uzaklaştırdım. "Beni sabahın birinde soğuğa srkledin ve bir grup yabancının önünde çırılçıplak bıraktın. Bu işkencenin karşılığını alana kadar buradan gitmiyoruz."

Emery sırttı. "Söz veriyorum, tamamen tatmin olana kadar uyumana izin vermeyeceğim."

Gözlerimi devirmekle yetindim ama beni soyunma alanından çıkarırken boynumda bir kızarıklık belirdi, farklı banyoların önünden geçerken soğuk gece havası sıcak tenimi yıkadı.

Emery küçük küvetlerden birine yerleşti ve biz merdivenlerden inip sıcak suya girerken küvetteki diğer çiftle başıyla selam verdi. İçeri girdiğimizde beni bıraktı ve bizi dağdan biraz sarkan küvetin kenarına götürdü, su bir buçuk metreden daha az altımızdaydı. Bir adam küvetin kenarına, suyun üzerine oturdu, bacak bacak üstüne atıp gözlerini kapatırken ellerini kucağında birleştirdi ve meditasyona başladı.

Ve ilk birkaç dakika boyunca ikimizin de nutku tutulmuştu.

Pasifik kıyısının üzerinde asılı duran o kaplıcada oturmak, dalgaların aşağıdaki kayalara çarpması, burnumuza kadar gelen esintide tuzun yüzmesi beden dışı bir deneyimdi. Emery ile hem suyun içinde hem de üstündeydim - ay ışığının tenimizi boyamasını izliyor, okyanusun uykusunu dinliyor, kıyıya vuran yosunların kokusunu alıyor, batıdan serin esintiyle yarışan banyodaki sıcak buharı hissediyordum.

Ay yüksek ve parlaktı, yıldızlar etrafında benek benekti, sanki dokunacak kadar yakındılar. Bir tanesinin ölmeden önce son bir kez yanarak gökyüzüne daldığını gördüğümü sandım. Emery'nin alt kalçamı okşayan eli beni bedenime, şimdiki ana geri getirdi ve tam konuşmaya başladığında ona döndüm.

"Büyükanmem yetmişli yılların başında buraya gelmiş," dedi gözleri uzaktaki dalgaları tararken. "Buranın 'insan potansiyeli hareketi'nin temellerinden biri olduğunu söylerdi. O zamanlar büyükanmem bana hayatının en kötü depresyonu olarak tanımladığı durumdaydı. Babamı doğurduktan hemen sonraydı ve hem anne hem de eş olarak başarısız olduğunu hissediyordu. Bu yüzden buraya netlik bulmak için gelmiş."

"O da depresyon geçirmiş," dedim, ama günlüğünü okuduğumdan bunu zaten biliyordum. Merakım tarafından çalınan bir itirafı daha.

Emery başını salladı. "O yaptı."

Ondan sonra yine sessizleşti, düşüncelerinde kayboldu ve ben çenemi küvetin serin taşına dayayıp ay ışığı altında dalgaların beyaz kapaklarının yuvarlanışını izledim. O yerle ilgili bir şey, sadece ortam değil, mabedin kendisi de beni iç gözlem içinde yüzdürdü ve Emery ile de bir şeyler paylaşmak istedim.

"Bacağımı ilk kaybettiğimde tekrar yürümeyi denemek bile istemedim," diye itiraf ettim. "Her şey... *acıtıyordu*, anlıyor musun? Sadece iyileşmekte olan gerçek yaram değil, bacağımın anısı da. Bu kadar değerli bir şeyden nasıl faydalandığımı, daha önce yürümeyi hiç düşünmek zorunda kalmadığımı ve şimdi bunu tekrar yapmak istersem, eskisinin yarısı kadar iyi yapabilmek için her gün çalışmak, çalışmak ve çalışmak zorunda kalacağımı düşünmek canımı yakıyordu."

Emery'nin eli kalçamı sıktı ve ben de dokunuşa doğru eğildim.

"Bunu, böyle bir umutsuzluğu hiç hissetmemiştim. Sonra bir gece mutfakta annemle babama kulak misafiri oldum. Kaza ve bacağım hakkında konuşuyorlardı ve annem tekerlekli sandalyede olmanın ya da protez bir bacağa sahip olmanın çok utanç verici olacağını söyledi. Bunun çok utanç verici olduğunu, çünkü daha önce çok güzel olduğumu söyledi. *Önceden*," diye tekrarladım, kelime dilimde acılaşıyordu. "Ve kazanın hayatımı ikiye böldüğünü ilk kez o zaman fark ettim - öncesi ve sonrası."

"Alınma ama annen tam bir sürtük."

Güldüm, sesi yumuşaktı, gözlerim hâlâ sudaydı. "Alınmadım. Ama biliyor musun, beni göğsümden vuran şey babamın bir sonraki söylediği idi." Yutkundum, mutfaktan koridora, uyuduğumu düşündükleri yatak odama taşınan sesini hatırladım. "Kendimle nasıl yaşayabileceğimi bile bilmediğini söyledi. Benim yerimde olsaydı, her şeyi bitireceğini söyledi." Bir sonraki cümleyi söylerken Emery'ye bakamadım. "Öz babam hayatımın artık yaşamaya değmediğini söyledi."

"Tanrım," diye fısıldadı.

"Ama ne var biliyor musunuz? Bunu söylediğini duymak tam da ihtiyacım olan şeydi. Birinin artık yaşamamanız gerektiğini söylediğini duymak, ona inat bunu yapmak istemenizi sağlamak gibisi yoktur. İçimde o zamandan beri yanan ateşi yaktı. Sadece yürümeyi öğrenmekle kalmadım, bunu rekor bir sürede yaptım, sonra yoga yaptım, bir iş buldum ve asla yapamayacağımı düşündükleri her şeyi yaptım. Yaşadım," dedim. "Ve sonra tıpkı onlara bir gün yapacağıma söz verdiğim gibi ayrıldım."

İkimiz de yine sessizdik, söylediklerimin ağırlığı aramızda kurşun bir balon gibi asılı duruyordu. Emery'nin belime dokunuşu şimdi daha hafifti, kaşları birbirine kenetlenmişti. Ne düşündüğünü merak ediyordum - sadece benim hakkımda değil, kendisi hakkında, canına kıymaya çalıştığı o gün hakkında.

"Burası o yer mi?" Sonunda sordum, sesim belirsizlikle kalınlaşmıştı. "Bana ülkenin bir ucundan diğer ucuna arabayla gittiğini çünkü 'burayı görmek gerektiğini' söylemiştin."

bir şey," diye hatırlattım. "Bu kadar mı?"

"Hayır," diye hızlıca cevap verdi. "Sanırım yerlerden biri ama son durak değil."

Midem bulandı, bütün gün üzerinde kafa yorduğum düşünceler bir sonraki esintide gezimizin sonuna geldiğimde hissettiğim tüm belirsizliği hatırlatmak için içeri süzüldü. Başımı yana eğdim, yüzündeki gölgelerin kenarını izlerken yanağımı taşlara dayadım. "Her şey bittiğinde, bu yolculuk... seni bir daha görebilecek miyim?"

Emery uzun bir nefes çekti ve nefesini buhara bastırarak yavaşça dışarı verdi. "Bu karmaşık bir cevabı olan kolay bir soru."

"Öyle mi?" Meydan okudum. "Bana oldukça basit bir evet ya da hayır cevabı gibi görünüyor."

Sonra benimle yüzleşti, kolları göğsüm onun göğsüne değene kadar beni sarmak için hareket etti, vücutlarımız ıslak, sıcak ve kaygandı, kendini bana doğru şekillendirdi. Bir bacağı benimkinin arasından kayarak göbeğime sürtündü, gözlerimi kapattım.

"Şu anda söyleyebileceğim tek şey nereye gittiğimi bildiğim ama oraya vardığımda ne bulacağımı bilmediğim. Bunu anlayana kadar da soruna cevap veremem," dedi, sesi okyanus esintisinde bir fısıltı gibiydi. "Sana mantıklı gelmeyebilir ama verebileceğim tek şey bu. Yeterli mi?"

Başımı salladım, sinirlerimi bastırdım ve sözlerine tutundum. Daha fazlası için söz vermiyordu ama anlayış için dürüst bir ricaydı ve yeterliydi.

Emery alnını alnıma bastırdı, bir eli sırtımdan aşağı kayarak kıcımlı kavradı ve beni kendisine doğru kaldırırken nefesler göğsünden daha hızlı çıkıyordu. O hassas yerim kalçasına sürtündü ve dudaklarımdan yumuşak ve özlem dolu bir inilti kaçtı, elleri etrafımda sıkılaşıırken ortama karşı sertleşmesine neden oldu.

"Lütfen bana artık ağrımadığını söyle," diye nefes alarak kalçalarını içime doğru yuvarladı.

"Ağrım yok."

"Şükürler olsun," diye homurdandı, kolları beni bir kez daha göğsüne yaslayana kadar hareket etti. Bizi hızla küvetten çıkardı, soğuk hava sıcak tenimizi iğne gibi deldi, öpücüğü kalbimi bıçak gibi deldi. "Bu gece seni istiyorum. Hepinizi istiyorum."

Sesim esintide bir nefes gibiydi. "Al beni."

Ve bu ricayla birlikte tekrar yola koyulduk, sisli sahilden otelimize doğru çok hızlı bir şekilde ilerliyorduk.

Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz sırtım kapıya çarptı, Emery protezimi dikkatlice köşeye bıraktı ve elleri beni tekrar sabitledi. Kalçalarımı sıkıca kavradılar, ben ellerimi saçlarında gezdirirken, dudaklarım çaresizce onun dudaklarında gezinirken kendisi de bana sürtünüyordu. Beni öpüş şekli her şeyi kapsıyordu, sadece ağızla değil vücudunun her parçasıyla. Nefesleri boynumu öpüyor, dişleri hassas derimde geziniyor, ben ona doğru eğilirken elleri daha sıkı kavlıyor, kolları hapsediyor, inlemeleri en tatlı intihar gibi derinlere iniyordu. Daha o bana dokunmadan ben çoktan gitmiştim.

Emery bornozumun önündeki bağı çözdü, omuzlarımdan geriye itti ve ortaya çıkar çıkmaz göğsümün kabarıklığını emdi. Nefesim kesildi, başım kapıya çarptı, sonra onu daha sıkı kavradım, kulağımın arkasını öpmek için yukarı doğru ilerlerken omzundaki sert kası ısırdım.

"Çok sert girersem durmamı söyle," diye uyardı, kalçalarını kapıya doğru bastırarak bir elini serbest bıraktı. Önce kıkımın altına takıldı, uyluğumdan aşağı kaymadan önce sertçe kavradı, ortasından yukarı doğru kıvrıldı ve bir parmağı hızla, kabaca ve acımadan içime girdi.

Haykırdım, gözlerim kapalı inliyordum, bacaklarım onun için açılıyordu. "Daha fazla."

"İşte benim kızım," diye homurdandı ve bir parmağı daha içeri kayarak ilkinde katıldı, beni daha da genişletti.

Dokunuşu ilk başta nazik değildi, parmakları sertçe içeri giriyor, uçlarından kıvrılıyor ve boynumun derisini emen ağızla aynı anda çalışıyordu. Çılgına dönmüştüm, ona doğru eğilerek uzaklaştım, ellerim soğuk ahşaptan omuzlarına, saçlarına ve tekrar geriye doğru uçuyordu. Hiçbir şeye hakim olamıyordum, en azından soğukkanlılığıma. Kaybolmuştum, içim dışım yanarak hiçliğe doğru spiral çiziyordum.

Ama sonra Emery uzun bir nefes aldı, hava nefes verişiyse dudaklarıma değmeden önce ciğerlerini doldurdu ve yavaşladı. Parmakları daha yumuşak bir ritimle çalışıyor, öpücükleri daha uzun ve yumuşak oluyordu. Kaşlarının çatıklığı bana daha hızlı, daha sert olma dürtüsüne karşı savaştığını söylüyordu ve dokunuşu daha nazik hale geldiğinde, ağızına doğru iç çektim.

Emery tarafından dokunulmak benim yeni favori varoluş halimdi. Elleri kalçalarımıdayken, dudakları boynumdayken, gözleri artistik patinajcılar gibi vücudumdayken, yukarıdan aşağıya, santim santim dönüp kayarken. Bu bir kazı, yavaş ve amaçlı bir keşifti, her seferinde.

Emery parmaklarını yavaşça ve dikkatlice geri çekti, beni tekrar kucağına alıp ağzı benimkiyle kaynaşmış halde odamızın diğer ucuna taşırken vücudum ısı kaybından dolayı şiddetle titriyordu. Sırtım yatağa çarptı, ellerini başımın iki yanına bırakırken serin yorgan etrafımda kabarıyordu. Bana bakarken gözlerindeki özlem, ağzını tekrar benimkine indirmeden önce bir anlığına hayranlık duyması, beni çözmeye yetti. Sonsuza dek o anda, o odada, onunla birlikte kalmayı dilememe yetti.

Kendi bornozunu çabucak çıkaracak kadar uzun süre ayakta durmaya çalıştı, ben karnının çizgilerini izlerken beyaz kumaş ayaklarının dibinde yere düştü. Emery çok sertti, alnındaki çizgilerden kalçalarındaki kaslara kadar her santimi. Zayıf ve formda, güçlü ve uzun boylu - tam bir erkekti.

Diz çöküp düz karnımdan aşağıya doğru öpücükler kondururken gözleri benimkilerin üzerindeydi. Dudaklarımdan yumuşak bir nefes titremesi çıktı ve gözlerim temasla, ıslak dudaklarının tenimdeki hissiyle kapandı. Dilini uyduğumun iç kısmına doğru sürükledi, beni yatağın kenarından çekerek altıma girmesine yetecek kadar ilerletti ve sonra ağzı onun için en çok acı çektiğim yerdeydi.

İnledim, tomurcuğumu emmeden önce dilini düz bir şekilde gezdirirken ellerim yorganı kavradı. Kalçalarımı iki eliyle kavradı, yüzünü içime gömerken beni iyice araladı ve nefes almaya devam etmek için tek yapabildiğim buydu. Kendimi utanmış hissetmeliydim, onun için böyle teşhir edilmeliydim, vücudumun en hassas ve özel kısımları daha önce hiç görülmemiş bir şekilde sergilenmeliydi. Ama sadece arzulandığımı hissettim. Sadece bir tanrıçanın bir erkek tarafından istendiği gibi, bir mahkûmun özgürlüğü istediği gibi, kurak bir ekinin yağmuru istediği gibi istendiğimi hissettim.

Bacaklarım yüzünün iki yanında titriyor, dokunuşuyla sarsılıyordu ve tam orgazmım oluşmaya başladığında Emery geri çekildi, gerilen her kas bir anda serbest kalırken his beni aceleyle terk etti.

"Oh, Tanrım," diye nefes aldım, kaybettiğim için titriyordum ve Emery tekrar üzerimde yükselirken sıırttı. Öne doğru eğilerek bir kolunu kemerin altından geçirdi.

Başım yastıklara çarpana ve ağırlığı kalçalarımın arasına yerleşene kadar beni kaldırıp yatağa geri götürdü. Uzun bir süre yine beni izledi, elleri saçlarımdaydı, gözleri benimkileri arıyordu.

"Sana bu şekilde dokunmayı hak etmiyorum," diye fısıldadı, parmakları bir kulağımın arkasındaki saçlarımı okşarken.

Doğru olduğuna inandığı sözlerinin ağırlığı altında yüzünün çatlaması beni kırdı. Ama öyle olmadıklarını biliyordum. Onun bana dokunması gerektiğini, bunu hak eden *tek* kişinin o olduğunu biliyordum. Bu yüzden eğildim, bir öpücükle ona yanıldığını söyledim, kalçalarımı oynatarak benim de onu istediğimi, belki de onun beni istediğinden daha fazla istediğimi belirttim.

Öpüşmemizi hiç kesmeden komodinin üzerindeki cüzdanına uzandı ve sonra prezervatif ambalajında hafif bir yırtılma ve merkezimde bir baskı oldu. Elleri saçlarımdan omuzlarıma doğru hareket etti, parmakları omuzlarımdan etrafında kıvrıldı, öne doğru bükülürken pazuları beni sardı.

Ve sonra ikimiz de iç çektik, alınlarımız birbirine yapıştı, nefeslerimiz bir özlem akımında buluştu.

Beni tamamen doldurdu, geri çekilip tekrar öne doğru sallanırken kalçalarım bu hissin etkisiyle onun kalçalarını sıkıyordu. İlk seferki kadar yeni, yabancı, heyecan verici ve eziciydi. Elektrik beni içten dışa doldurdu, sinir sistemimi canlandırdı, etrafımızdaki havayı bir şokla ateşledi. Hızını artırıp bir ritim bulduğunda, her hamlede vücudunun benimkine sürtündüğü yerdeki ateşi hissettim.

"Evet," diye nefes aldım geri çekilirken, tekrar öne doğru yuvarlanmadan önce sadece ucu kalana kadar tamamı dışarı kaydı. "Daha fazla."

"Eğer sana daha fazlasını verirsem, kırılacaksın," diye nefes nefese köprücük kemiğimi öptü, elleri hala omuzlarımdan altında kıvrılmıştı. Beni aşağı çekti, kendi kalçaları tekrar öne doğru sallanıyor, esneklik beni daha derine dolduruyordu.

Ama ben daha fazlasını istedim.

Ellerimi göğsüne bastırarak, bana boyun eğene kadar eğildim ve yuvarlandım, ona binerken yataktaki yerimi aldım. Dik oturduğumda Emery'nin gözleri irileşti, elleri kalçalarımın uyluklarımla birleştiği yere düştü. O sırada sert vücudu altımdaydı, beyaz çarşaflara yayılmıştı ve bir elimle onu tekrar içime sokmadan önce öpmek için eğildim.

İkimiz de yeni pozisyonla inledik ve sakat bacağımın bunu biraz zorlaştıracaklarını bilsem de bunu - bana verdiği zevki ona da vermek istiyordum. Yavaşça hareket ettim, onun yeni şekline uyum sağladım.

İçimi doldurdu ve sonunda tamamen aşağıya kaydığımda, Emery gözlerini bir lanetle kapattı.

"Aman Tanrım," diye nefes aldım, tekrar kalkmadan önce bir süre öylece oturdum. "Çok... bu şekilde çok derinsin." Tekrar üzerine kaydığımda, daha önce hiç yaşamadığım bir derinlikte içime girdiğinde inledim.

"Siktir," diye inledi Emery, kalçalarını içime doğru esneterek. "Böyle konuşmana bayılıyorum. Bana ne hissettiğini söyle."

"Her şeyi," diye iç geçirdim, onun üzerinde hareket ederken kalçalarım biraz yanıyordu. "Her şeyi hissediyorum."

Emery'nin elleri yatağa düşerek kontrolü bana bıraktı ve ben de parmaklarımı onunkilerle iki yanımızda birleştirerek tekrar kalçalarımı götürdüm. Bana dokunduğu ilk geceye göre daha az titreyen ellerimle hafif bedenimi tuttu ve dudaklarına fısıldamak için eğildim.

"Seni sürmeme yardım et."

Homurdandı, sesi alçak ve gırtlaktan geliyordu, ben yataktan kalkıp üzerine oturduğumda. Kavrayışı sıkılaştı ve ellerinin yardımıyla, tekrar aşağı kaymadan önce sadece ucu hala içimde olana kadar kaldırdım. Onun yardımıyla daha hızlı hareket edebildim, kalçaları daha derine vurmak için öne doğru itildi ve orgazmım işaretlenmemiş bir otoyolda uçan bir Ferrari hızıyla inşa edildi.

"Cooper," diye homurdandı Emery ve ben ağır göz kapaklarının ardından ona baktım. "Kendine dokunmanı istiyorum."

Gözleri göğsüme kaydı ve tereddütle ellerimi bileklerini kavradıkları yerden çektim, parmak uçlarım göğüs kafesimde gezindi. Emin olamayarak durakladığımda Emery kalçalarımı sıkıca kavradı ve beni tekrar aşağı çekti, kalçalarım esnedi.

"Benim için kendine dokun."

İtaat ettiğimde tüylerim diken diken oldu ve parmaklarım meme uçlarımı aralarında yuvarladığında, daha önce canlandığını hissettiğim o elektrik sistemimi şok etti. Bütün sinirlerim uyandı ve onun adını haykırdım, ben daha sormayı bilmeden duam kabul olmuştu.

Emery dik oturdu, sırtı yatak başlığına dayanana ve göğüslerimiz tekrar birbirine bastırılana kadar hareket etti. Ağzı çılgınca benimkini buldu, elleri hala ona binmeme yardım ediyordu, vücutlarımız kalçadan dudaklara kadar her noktada birbirine bağlıydı. Yavaş ve istikrarlı bir şekilde içime girdi, aramızda yeni bir sürtünme oluştu ve her yeni itişte ağzına doğru inledim.

O gece Emery beni sonsuza dek öpecekmışiz gibi öpmeydi. Beni dünyadaki son gecemizmiş gibi öptü, sanki ikimiz de yok olmadan önce beni doldurmak, bana dokunmak, alabileceği her şeyi almak için sadece birkaç dakikası varmış gibi. Dişleri alt dudağıma battı, beni ucuna kadar kaldırırken elleri kıcıımı kavramak için hareket etti, beni yavaşça aşağı kaydırđı, her santimetre beni daha fazla gerdi. Sonra tekrar, daha hızlı, daha sert, omzumu, göğsümün kabarıklığını, boğazımın çukur noktasını öpmek için hareket ederken dişleri dudağıımı serbest bıraktı.

Tüm gücü ve özlemiyle beni tekrar tekrar doldururken ağırlığıımı taşıyordu. Sıkı karnının merkezime sürtünmesi içime bir zevk kıvılcımı gönderdi, ısı her fırçalamada patladı ve köpürdü. İçine yuvarlandım, her dalga daha uzağı ulaşıyor, doruk noktası parmak uçlarıımı gıdıklıyordu, çok yakındı. Kulağıma inlediğinde, tüm vücudu benimkini çevreledi, yıldızlar görüşümü istila edene ve tüm kaslarım bir anda gerilip serbest kalana kadar ona sıkıca sarıldım, orgazmım bir tsunami gibi beni salladı. Omuzlarını sıkıca kavradım, serbest bırakıldığını inlerken sanki dillerde konuşuyormuşum gibi dudaklarıımdan adı tekrarlanıyordu.

Emery beni sertçe öptü, kolları beni daha sıkı sararken iki kez daha itti, beni yerinde tutmadan önce her seferinde daha derine vurdu, özlem dolu bir inilti ile kendi salınımını dışarı attı. Elleri kalçalarıımı zedeledi, boşalırken beni orada tuttu, vücudu titriyordu, gözleri kapalıydı. Sonunda tekrar açıldığında, vücudu hareketsizleştğinde, bir titremeyle içine çöktüm, ona tüm ağırlığıımı, tüm beni verdim.

Bir süre sadece nefes aldık, sadece var olduk, iki çıplak beden birbirine dolanmış teller gibi sarılmıştı. Hava hala uğulduyor ve kıvılcımlar saçıyordu ve ben onun doygun gözlerine bakabilecek kadar eğildim, parmak uçlarıım saçlarıının nemli tellerinde geziniyor, düşmesine izin vermeden ve hareketi tekrarlamadan önce her birini kökünden ucuna kadar hissediyordu.

Emery beni izledi, gözleri benimkiler arasında gidip geldikten sonra dudaklarııma gelip şefkatli bir öpücük kondurdu. Kalbim o kadar doluydu ki, söylenmemiş sözlerle, hiç yaşanmamış duygularla şişiyordu. Beni daha yakın, daha sıkı tuttu, sanki aramızdaki bir santimetrelilik boşluk bile çok fazlaymış gibi.

Bir rüya gibiydi, yuvarlanırken bedenim uyuşmuş ve zihnim dağılmıştı, Emery beni yorganın altına çekti ve bana doğru kıvrıldı. Bana sarıldı, nefesi ensemdeydi, kolları beni bir kazak gibi sarmıştı. Ama bu kez ve ilk kez, rüyalarım gerçeklerimden daha iyi değildi. Emery gerçeyti, hissettiklerim gerçeyti ve bunu fark ettiğimde içimdeki yorgunluğun her zerresi akıp gitti.

Artık tamamen uyanıktım ve bir daha asla uyurgezerlik yapmak istemiyordum.

Emery ertesi sabah beni uyandırdığında hala karanlıktı, iri eli belimde daireler çiziyordu. Dokunuşa doğru eğildim, vücudum ağrıyordu ve inanılmaz derecede tatmin olmuştum. Yuvarlanırken ayak parmaklarım kıvrıldı, komodinin üzerindeki gözlüklerime uzanırken onun çoktan giyinmiş olduğunu ve yatağın kenarında oturduğunu gördüm.

"Saat kaç?" Lenslerimin altından gözlerimdeki uykuyu silerek mırıldandım. "Kalo iyi mi?"

"O iyi," dedi kıkırdayarak. "Ama yola çıkmadan önce sana göstermek istediğim bir şey var."

Ben giyinirken Emery sessizdi, hazır olduğumda elimi tuttu ve kapıdan çıkarken yoga matımı ve uzun bir havluyu aldı. Merakla kaşlarımı kaldırdım ama o sadece elimi sıktı.

Dağların ardında şafağın söküşünü, gökyüzünün biz ilerlerken yumuşak bir şekilde cerulean mavisine dönüşmesini izledim. Yola çıkalı çok olmamıştı ki Emery kenara çekip park etti ve arka koltuktan matımı aldı.

Biraz aşağı inip Emery'nin matımı serdiği bir plato bulduğumuzda dalgalar altımızda sakindi, havluyu alıp birkaç metre sola doğru yaydı. Bana döndüğünde, o anda gökyüzünün daha da aydınlandığına yemin edebilirim, sabahın altın tonları onun gözleriyle eşleşmek için yarışıyordu.

"Genellikle kötü bir gün geçirdiğimde insanlar beni zorlar," dedi yutkunarak. "Ailem, terapistim. Söyleyecek bir şeyim olmadığında kimse konuda konuşamayacağımı anlamıyor. Büyükannem bile yazmamı istedi ama uzun süre yazamadım. Sonunda *yazabilecek* noktaya geldim, ama bu bile bazen zor oluyor çünkü dürüst olmak gerekirse..." ellerini atletik şortunun ceplerine sokarken sesi kesildi. "Dürüst olmak gerekirse, amacın ne olduğunu anlamıyorum."

Kaşlarımı çattım, ona doğru adım attım ve kollarımı beline doladım, başım göğsüne düştü. O da iç çekerek bana sarıldı ve çenesini başıma yasladı.

"Gitmemenin, kızmamanın, bana kırılmışım, üzgünmüşüm ya da bana acıyormuşsun gibi bakmamanın benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam. Sana hiçbir şey vermedim ama sen beni anladın." Geri çekildi, gözleri benimkileri bulduğunda güneş biraz yükseldi. "Bunu yapan ilk kişi sensin. Bana yaşadığımı hissettiren ilk kişinin Cooper. Uzun zamandır." Omuz silkti. "Belki de hiç."

Kalbim kabarıırken aynı zamanda suçluluk duygusu da mideme iniyordu. Onu yalnız bırakmış, kötü bir gün geçirmesine izin vermiş, bir yandan da duvarlarını biraz daha yıkmak için günlüğündeki cephaneyi kullanmıştım. Adil olmayan bir savaştı bu, savaştığımı bile bilmiyordu.

"Seninle pratik yapmak istiyorum," dedi başıyla matımı işaret ederek. "Eğer sorun olmazsa. Yoganın senin için önemli olduğunu ve hayatının en zor dönemini atlatmana yardımcı olduğunu biliyorum. Belki bana da yardımcı olabilir diye düşündüm."

Bu bir dirilişti, kalbimin o anda durması ve göğsümün altında yeni bir vuruşla hayata geri dönmesi. Arabayla geçen biri için bu çok önemsiz görünebilirdi - Emery'nin havlusu matımın yanına serilmişti, ikimiz yola çıkmadan önce sabah yogasının tadını çıkarıyorduk. Ama ben bunun daha fazlası olduğunu biliyordum, bunun onun iyileştiği ve benim de bunun bir parçası olduğum anlamına geldiğini biliyordum.

Oturur pozisyonda başladık, ellerimiz kalbimizin tam ortasında, yüzümüz batıya , okyanus sisi kayalıklardan süzülüp bizi selamlıyordu. Güneş arkamızda yükseliyor, su parıltısı altında derin bir maviye bürünüyor, yükseldikçe sırtlarımız ısınıyordu. Her yeni esnemedede, her yeni nefeste aramızdaki bağın daha da güçlendiğini hissettim.

Emery Reed artık bir yabancı değildi.

Geriye dönüp baktığımda, doğudan gelen fırtınayı, dağların ardında gittikçe yükselen bulutları görmemiş olmam beni şaşırtmıyor. Görebildiğim tek şey güneş ışığıydı, hissedebildiğim tek şey onun kalbinin atışı ve benimkinin ritme uymasıydı, bir saniye sonra ne olacağını düşünmeden senkronize oluyordum.

Savasana'ya uzandık ve sanki o an tek başına daha önce yaşadığım tüm endişeleri yok etmeye yetecekmiş gibi meditasyon yaptım. Aslında var olmayan bir güvence, hiç söylenmemiş bir söz buldum.

Onu kaybedemeyeceğimi düşündüm.
Ama yapabilirdim ve yapardım da, hem de hiç hayal etmediğim bir şekilde.

Yogadan sonra günün geri kalanını Big Sur'da geçirdik, nehir kenarında öğle yemeği yedik ve şelalelerde yürüyüş yaptık. Sekoya ağaçlarıyla yakından ve kişisel olarak ilgilendik ve Kalo biz keşfederken birkaç tüylü arkadaştan daha fazlasını buldu.

Ertesi sabah, PCH'nin geri kalan kısmını arabayla geçtik ve ertesi gün Grants Pass'a gitmeden önce Legget'e vardığımızda durduk. Öğleden sonralarımız çoğunlukla araba sürerek ya da geçtiğimiz bölgelerde yürüyüş yaparak geçti ve sohbetlerimiz her geçen gün daha da derinleşti. Emery o birkaç gün içinde tüm yolculuk boyunca konuştuğundan daha fazla konuştu ve artık günlüğünü okumak için can atmıyordum. Çocukluğuna dair hikayeleri ve hayata dair düşüncelerini o sayfalar yerine kendi ağzından duymak hayal ettiğimden de iyiydi, sadece bana söylemediği şeyleri bilme vazgeçmem gerekiyordu

- Seattle'a vardığımızda olacaklar gibi.

"Bir gün yatak odamda oturuyordum ve masamın üzerinde bu kalem kupasını fark ettim," dedi bana PCH'deki yolculuğumuzu bitirdiğimizde. Leggett yakınlarındaki en kuzey noktasında duruyorduk, gözlerimiz sahilde batan güneşteydi. "Ve *anında* sinirlendiğimi hatırlıyorum. Neden bu kadar çok kalemim vardı ki? *Bir taneye* ihtiyacım vardı, belki de iki, ilkinin kırılma ihtimaline karşı. Ama bende on yedi tane vardı. Neden?"

Güldüm, omuz silktim. "Yıllar içinde bir şeyler biriktiriyoruz sanırım."

"Aynen öyle. Sadece kalemler değil, her şey vardı. O gece odamda ihtiyacım olmayan her şeye baktım. Mutfaka gittim, bir kutu çöp poşeti aldım ve gecenin geri kalanında kendimi odama kilitledim. Müziğimi açtım, bir köşeden başladım ve ertesi sabah saat üçe kadar eşyalarımın yüzde yetmişini bağışlamak üzere poşetlemiştim."

Başımı salladım, onu bildiğinden daha iyi anlıyordum. "Seninle ayrılmak için toparlanırken ben de aynı netliği yaşadım. Ayakta duruyordum.

Odamda yanıma ne alacağımı düşünürken hiçbirine ihtiyacım olmadığını fark ettim. Orada geride bırakamayacağım ve bir daha asla düşünemeyeceğim hiçbir şey yoktu. Bu yüzden toplanmayı bıraktım."

Emery o sırada elini benimkinin içine kaydırды, parmakları avucumun içinde gezindi ve sonra benimkiyle birleştirdi. "Bence ihtiyacımız olduğunu düşündüğümüz materyalist şeyleri, mutluluğun fiyat etiketinin altında var olduğunu düşündüğümüz için peşinde büyüdüğümüz şeyleri bıraktığımızda, işte o zaman daha iyi bir hayat yaşamaya başlarız. Özgür, anlamlı bir varoluş."

"Tam İkizler burcusun," diye takıldım, o da parmaklarımı dudaklarına götürdü ve güneşin son ışıkları da kaybolurken dudaklarında muzip bir sırıtışla onları öptü.

Emery ile konuşmak işte bu kadar kolaydı. Hiçbir şey yasak değildi - politika, inançlar, çocukluk, gelecekteki istek ve ihtiyaçlar. Bazen daha önce hiç konuşmadığım bir konu hakkında konuşurduk ve ben yeni inançlar bulurdum, sahip olduğumu bile bilmediğim inançlar. Cevap vermeden önce *düşünmemi* sağlardı, masaya yatırdığımız konu hakkında ne hissettiğimi söylemeden önce.

Emery beni zorladı. Bana meydan okudu. İçimi açtı.

Onun hakkında daha çok şey öğrendikçe, daha çok şey bilmek istedim. Bana ailesinden, Güney Florida'da evim dediği varlıklı mahallede büyümekten bahsetti. Ona arkadaşlarını sordum, *çok* az arkadaşı vardı, çünkü kendi deyimiyle, *pek fazla insan uzun süre yanımda kalıp benim saçmalıklarına katlanmıyordu*. Görünüşe göre ölmeden önce en yakın arkadaşı büyükannesiydi, bu yüzden onunla büyüme hikayelerini, onunla ilgili sonsuza kadar sahip olacağı anılarını dinledim.

Ve ilk kez kardeşi hakkında konuştu. Sadece benimle değil, herhangi biriyle - hiç. Vegas'tan ayrıldığımız gün konuşana kadar kardeşi hakkında, daha doğmadan bıraktığı boşluk hakkında konuşmaya ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmediğini söyledi. Benden önceki herkesten daha fazla beni içeri alıyordu ve ben de bu hediyeği ifade edemeyeceğim kadar büyük bir minnettarlıkla kabul ettim.

Benim hakkımda da konuştuk - geçmişim hakkında değil, geleceğim için ne istediğim hakkında. Emery, Leggett'teki otelimizin iş merkezinde benimle birlikte oturarak okulun yakınındaki daireler ve servis işleri için başvuru formlarını doldurmama yardımcı oldu. Aynı gün Tammy'den, Papa Wyatt'ta Bastyr'dan bir mektup olduğunu söyleyen bir telefon aldım.

İçeri girmiştım.

Emery'nin ısrar ettiği çok pahalı bir akşam yemeğiyle kutladık ve sonra geceyi çarşafılara dolanarak, ellerimizle, ağızlarımızla, bedenlerimizle birbirimize zevk vererek geçirdik. Artık nasıl bir his olduğunu bildiğim için bir geceyi geçirmenin en sevdiğim yoluydu. Emery ile yaptığım sadece seks değildi, tutkunun serbest kalmasıydı. Şimdiye kadar sahip olduğum her fantezinin bilmediğim bir dilde cevaplanmasıydı, her yeni dokunuşla konuşmayı öğreniyordum.

Hayatta olduğum yirmi yıl boyunca ilk kez mutluydum - gerçekten, yüzde yüz mutluydum. Böyle bir mutluluğun var olduğunu bilmiyordum, sizi kalbinizden dolduran ve her gününüze akan türden bir mutluluk. Mobile'dan ayrılmayı, Bastyr'a gitmeyi ve Seattle'da yaşamayı, kalbimi hızlandıran bir çocuk bulmayı ve her günün yeni, heyecanlı ve taze olduğu bir dünyada yaşamayı hayal etmişim.

Artık uyanıktım ve hayatım rüyalarımın bile daha iyiydi.

Emery, Grants Pass'te geçirdiğimiz gece gayet iyiydi, Şükran Günü henüz geçmemiş olmasına rağmen Noel ışıklarının çoktan asılmış olduğu şehir merkezinde dolaşırken bir kolunun altında beni tutuyordu. İkimiz de sıcak çikolatamızı yudumladık ve odamıza çekilmeden önce tatillerin her birimiz için nasıl geçtiğine dair hikâyelerimizi paylaştık.

Ama oraya vardığımızda Emery sessizleşti, altın rengi gözlerinin ardında dinmiş olan o fırtına yeniden kıpırdandı. Gözlerimin önünde değişmelerini izledim, altları siyahla kaplıydı, üstleri ise eğik kaşlarla gölgelenmişti. Ona ulaşmak, benimle konuşmasını istemek istedim ama yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu biliyordum. Bu yüzden televizyonu açtım, Kalo yanımda günlüğüne bir şeyler yazıp düşüncelerini gözden geçirirken ben de tembelce karnını okşadım. İkimiz de erkenden yattık ve uyurken onu sıkıştırmadım, sadece bir elimi ileri uzatarak sırtına bastırdım ve orada olduğumu hissettirdim.

O gece bir o yana bir bu yana dönüp durdu ve ertesi sabah uyandığımızda kahvaltı teklifimi reddederek yola çıkmaya hazır olduğunu söyledi. O gün hava soğuk ve griydi, bu yüzden ikimiz de giyinip kuşandık, Oregon'a doğru yol alırken arabanın üstünü açık ve kaloriferi kısık bıraktık.

Bir sonraki durağımız olan Portland'a sadece dört saat vardı ama Emery arabayı her zamankinden daha yavaş kullandı, hatta benzine ya da yiyeceğe ihtiyacımız olmadığı bir noktada bir kavşakta durdu. Arabadan indi, arabanın yaklaşık on adım önünde yürüdü ve orada durdu, elleri cebinde, gözleri bir sonraki şehre ne kadar kaldığını gösteren tabeladaydı. Bu fırsatı değerlendirdim.

Kalo'yu yürüdükten sonra arabaya geri döndük ve eğer mümkünse, Emery eskisinden daha da uzak görünüyordu.

O araba yolculuğunun son iki saatinde zayıflığım yüzüme vuruldu, çünkü günlüğüne göz atmam için tek gereken başka bir kötü gündü, kafasının içinde olmak için çaresizdim. Geri çekilmesi için yolculuğumuzun sonuna çok yaklaşmıştık ama bunu ona nasıl söyleyeceğimi, onun duygularına saygısızlık etmeden kendi duygularımı nasıl ifade edeceğimi bilmiyordum.

Portland'ın yaklaşık on mil dışındaydık ki sessizlik fazla gelmeye başladı. Koltuğumda döndüm, kollarımı ortada kavuşturdum, ne düşündüğünü sormak için ağzımı açtığımda kalbim hızlandı ama soru boğazımda düğümlendi. Ön camda bir şey gözüme çarptı ve incelemek için öne doğru eğildiğimde, ilkinde bir pul daha katıldı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, camımı indirdim ve bir elimi dışarı uzattım. Serpintiler daha sert düştü, bir tanesi eriyip gitmeden önce avucuma kondu. "Emery! Bak!"

Ona dönüp baktım, gözleri hâlâ pencereden uzattığım elime takılmıştı.

"*Kar yağıyor*," dedim kıkırdayarak. Parmaklarımı oynattım, ağzımı kocaman açarak başımı pencereden dışarı sarkıttım.

Emery , dikkatini tekrar yola verdi ve otoyoldan çıkıp gece kalacağımız otelin otoparkına girene kadar bizi yavaşlayan arabaların arasından geçirdi. Saat daha öğleden sonra üçtü, gökyüzü griydi, toprak yavaş yavaş kara gömülüyordu. Kalo arka koltuktan soğuk zemine yuvarlanırken o arkadan çantalarımızı aldı ve her iki omzuna birer tane attı.

Durakladı, pençelerini tekrar ıslak zeminde denemeden önce burnunu havaya kaldırıp kokladı. Kar onu korkuttu ve geri sıçradı, daha sonra koklamak için eğildi ve burnuna bir toz kokusu geldi. Ben gülerken o silkindi, sonra ben peşinden koşarken taze karda zıplayarak kaçtı.

"Bu benim ilk kar yağışım!" Emery'ye bağırdım, eğilip bir avuç aldım ve havaya fırlattım. Isırmasını, az da olsa beni içeri alma şansını değerlendirmesini umuyordum. "Hadi ama! Çantaları bırak, hemen alacağız."

"Yorgunum," diye cevap verdi, yüzüme bile bakmadan. Ellerim yanıma düşerken Kalo kısa bir süre durdu, kuyruğu hâlâ sallanıyordu. "Ben biraz uzanacağım."

"Emery," diye yalvardım ve adını dudaklarımda duyunca gözlerini kapattı. Bir şeyler daha söyleyecektim ama söyleyecek başka bir şeyim olmadığını fark ettim, bu yüzden ağzımı tekrar kapattım ve gözlerimle kalmasını istedim.

Gözlerini tekrar açtı, omuzlarındaki çantaları düzelterek başka bir şey söylemeden lobiye girmeden önce bana kısa bir süre baktı. Hissettiğim acıyı yutkundum, elimde olmadığını anlamaya çalıştım ama soğukluğu çıplak yanaklarıma yağan kardan daha çok acıttı.

Kalo'nun tasmağını takıp onu lobi girişine doğru götürürken, Emery'nin bana söylediklerini hatırlamadan edemedim.

O haklıydı.

İlk kar yağdığında her şey sessizdir.

Zerre kadar yorgun olmamama rağmen Emery'yle birlikte yatakta uzanmış, dışarıda kar yağarken otel odamızın sessizliğini dinliyordum. Penceremizin perdelerini açmıştım, gözlerim gökyüzünden süzülen kar tanelerini yakaladı, zaten yeri boyayan diğerlerine katılmaya hevesliydim.

Kalo aramızda uyuyordu, vücudu benim içine kıvrıldığı küçük bir fırın gibiydi ve arada bir gözlerim Emery'ye kayıyordu. Uyurken onu izliyordum, nefesi huzurlu ve sakindi ama kaşlarının arasındaki iki çizgi hâlâ yerindeydi, sanki rüyalarında bile düşüncelerinden kaçamıyordu.

Beş civarında kıpırdandı, gözlerini ovuştururken yatak başlığına yaslanmak için hareket etti.

"Merhaba," diye fısıldadım, uyanan adamın kim olduğundan emin değildim. "Selam."

Emery, Kalo'nun kulağının arkasını ovmak için öne doğru uzandı, gözleri penceremizin dışında beliren kış harikalar diyarına takıldı. Belki şimdi bu konuda bir şey söyler ya da dışarı çıkmak isteyip istemediğini sorar diye düşündüm. Belki yine iyidir diye düşündüm.

Ama o sadece içini çekti ve yorganı geriye atmadan önce ellerini yüzünde gezdirdi.

"Ben duş alacağım."

O kapıyı kapatırken ben de gözlerimi kapattım, böylece bütün gün aramızda zaten var olan mecazi bariyerin yerine fiziksel bir bariyer koymuş oldum. Onları tekrar açtığımda, alçakgönüllülikle duran günlüğüne indiler

Komodinin üzerinde, sayfalar ahşabın üzerine bastırılmış, deri cilt gerilerek açılmıştı.

Yapma, diye uyardım kendimi, Kalo'ya daha fazla sokularak. Bana karnını göstererek yuvarlandı ve ben de parmaklarımı ipeksi kürkünde gezdirdim, gözlerim hâlâ günlüğe yapıştı.

O anda o kadar çok zıt şey istedim ki. Günlüğü okumak, dün gece neler hissettiğini okumak, sayfalarda onu bana geri getirecek bir şeyler bulmak istiyordum. Mahremiyetine saygı duymak, zamanla benimle konuşacağına güvenmek ve akşamı, bana ihtiyaç duyduğu her şekilde onun yanında olarak geçirmek istiyordum. İstedikim her şey, aynı derecede arzuladığım başka bir şeyle savaş halinde görünüyordu ve banyoda düşün açıldığını duyduğumda seçeneklerimi tarttım.

Bu, tüm niyet ve amaçlar için, birlikte son gecemizdi. *En* azından birlikte geçireceğimiz son gecemiz. Yarın Seattle'a, yeni evime doğru yola çıkacaktık ve oraya vardığımızda kalıp kalmayacağını bilmiyordum. Son durağının neresi olduğunu ya da "görmesi " şeyin ne olduğunu bile bilmiyordum. Tek bildiğim Washington'da bir yer olduğu ve onunla bu yolculukta hayatımın en güzel anlarını yaşadığımdı ve şimdi yolculuk sona eriyordu ve ben onu kaybetmek istemiyordum.

Parmaklarımı sertçe şakaklarıma bastırdım, oradaki kaslara masaj yaptım, benden kaçan kolay cevabı bulmaya çalışırken gözlerim kapalıydı. Ama kolay bir cevap yoktu, basit bir çözüm yoktu ve o deri bağı hissedene kadar elimi uzatmak beni ne kadar hasta etse de kendimi durduramadım.

Bir bağımlıydım, onun sözleriyle rahatlamak istiyordum, o sayfalarda gömülü yeni bir katman bulmanın getirdiği yüksekliğin peşindeydim.

Kitabı kucağıma çekerek elimi dün gece yatmadan önce yazdığı yazının işaretli olduğu sayfanın üzerinde gezdirdim. Kalo, sanki bana tekrar düşünmemi söylemiş gibi bir mızımızlanmayla pençesini sayfaların üzerine koydu ama ben zaten ilk tadı almıştım. Artık geri dönüş yoktu.

Bir kızın bana beni sevdiğini ilk söylediği zamanı hatırlıyorum.

Melissa Rickman'dı ve lise son sınıftaydık. Bir aydan biraz fazla bir süre çıktıktan sonra beni sevdiğini söyledi. Sonunda "Neden?" diye sormadan önce ona bakakaldım.

O gece babamla bu konuyu konuştum ve ondan annemi sevdiğini nasıl anladığını anlatmasını istedim. Yatağımın kenarına oturmuş, gözlerinde uzaklara dalan bir bakış ve aptalca bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Bana bir gece olduğunu söyledi.

Annem onu evine davet etti çünkü ona yemek pişirmek istiyordu.

Ama bana berbat bir aşçı olduğunu söylemişti, ki hala öyle olduğu için bu beni şaşırtmadı. Onun kendisi için yemek yapmaya çalışmasını izlemenin en sevimli şey olduğunu söylerdi. Çok basit bir şey, bir makarna yemeği yaptığını ama sosun önlüğüne ve yüzüne sıçradığını söylemişti.

Bir noktada pes ettiğini, ellerini tezgâhın üzerine koyduğunu ve başını öne eğerek ağlamaya başladığını söyledi. Tek istediği onun için özel bir şey yapmış.

Babam o anda onu sevdiğini anladığını söyledi.

Çılgınca bir şey değildi, söylediği veya yaptığı hiçbir şey gerçekten göze çarpmıyordu, sadece onu yüzünde makarna sosu ve gözlerinde yaşlarla orada dururken görüyordu. Onu sevmişti. Basitçe ve telaşsız bir şekilde hissetti ve tam altı ay sonrasına kadar ona söylemedi.

Ertesi gün Melissa Rickman'a onu sevmediğimi söyledim ve o da benden ayrıldı, ki bu iyiydi.

Bu daha önce de aşk hakkında yazmıştım, ama her zaman aşkın gerçekte var olmadığına inanmıştım. Her zaman bunun bir fantezi olduğuna, insanlar olarak bu dünyayı biraz daha az yalnız kılmak için sarıldığımız bir şey olduğuna inandım. Çünkü dünya çok yalnız.

Ama bu gece Cooper'la Grants Pass şehir merkezinde yürüdük, sohbet ediyor, sıcak çikolata içiyor ve Noel ışıklarına bakıyorduk ki ayağı takıldı. Sıcak çikolatayı atkısının üzerine döktü ve küçük yüzü bu manzara karşısında buruştu. Normalde mavi olan eşarbına sıçrayan kahverengiyle o kadar yıkılmıştı ki, bunu o kadar sevimli buldum ki tek yapabildiğim gülmek ve onu kendime çekip öpmek oldu. Yani fiziksel olarak o anda yapabileceğim başka bir şey yoktu. Onu öpmeden edemezdim.

Bunun aşk olduğunu söylemiyorum ama bana babamı, annemi ve o lanet makarna sosunu düşündürdü.

Bunun aşk olduğunu söylemiyorum, ama farklı bir şeydi. Yabancı. Yoğun.

Gülümsedim, devam etmeden önce parmak uçlarımla bu kelimelerin izini sürerken dudağımı ısırdım.

O andan beri ona tek kelime etmedim, çünkü dudakları dudaklarımdan ayrılır ayrılmaz Seattle'ın sadece yedi saat uzaklıkta olduğunu hatırladım. Yolculuğumuzun yakında sona ereceğini hatırladım... benimki onunkinden çok farklı bir şekilde.

Onu kandırdım. Gerçeği ondan sakladım, nasıl karşılayacağından, onu nasıl kıracağından, beni de nasıl kıracağından korktum.

Ama hiçbir şey değişmediyse, plan aynı kaldıysa, ona yakında söylemeliyim.

Ya da bir hayalet gibi hayatından çıkıp gidecek.

Hangisi daha iyi - ona gerçeği söylemek mi, yoksa sonsuza dek merak etmesine izin vermek mi? Bu gece beni rahatsız eden şey bu.

Yazıyı bitirdiğimde midem bulandı, parmaklarım daha fazlasını bulmak için sayfaları karıştırmaya başladı bile. Emery bana geri dönene kadar ona bağlı hissetmek, güven bulmak niyetiyle girmiştim. Ama bulduğum tek şey yeni bir endişe kaynağı, her şeyi sorgulamak için yeni bir nedendi.

Ne saklıyordu?

Beni gerçekten öylece bırakıp gidebilir miydi, kendi deyimiyle *hayalet* gibi? Planı neydi, bana geri döneceğini söyleyip beni bir daha görme niyeti olmadan terk etmek mi?

Ne olduğunu bilmesem de bir şeyler aramak için sayfaları bir ileri bir geri çevirirken zihnimde düşünceler birbiri üzerine yuvarlanıyordu. Yıpranmış bir sayfayı, sağ köşesi yersiz görünecek kadar yıpranmış bir sayfayı çevirdiğimde durakladım. Sanırım o anda, o yatakta, dışarıda kar sessizce yağarken, asla sormak istemediğim soruların cevaplarını üzere olduğumu biliyordum.

İşaretli sayfaya geri döndüm, gözlerim ilk cümleye odaklanmadan önce tarihe baktı.

Büyükannem bugün öldü.

Omurgamdan aşağıya, boynumdan belime doğru bir ürperti yayıldı, kar aniden pencerenin dışına değil de içime yağıyormuş gibi geldi. Sayfalarda kurumuş gözyaşı lekeleri vardı ve mürekkebin bir kısmını bulanıklaştırıyordu.

Yazarken ya da belki okurken, hatta belki de her ikisinde de ağlamıştı.

Emery'nin ağladığını hayal edemezdim.

Bir nefes aldım ve okumaya devam etmeden önce gözlerimi birkaç kez kırptırdım.

Büyükannem bugün öldü.

Bu cümleyi üç saat önce yazdım ve sonra uzaklaştım, çünkü yazmak onu gerçek kılıyor ve gerçek olmamasını dilediğim tüm şeyler arasında bu cümle listenin en başında yer alıyor.

Sanki boğazıma bir bıçak saplanmış, bıçak paslanmış ve körelmiş ve şimdi bir şekilde onunla nefes almayı öğrenmek zorundayım. Onu çıkaramıyorum, işi bitirmek için daha uzağa itemiyorum - sadece enfekte bir yarayla, tıkanmış bir solunum yolu ve eskiden olanın kaybını sürekli hatırlatan bir şeyle var olmak zorundayım.

O gitti. Asla geri gelmeyecek. Ve ben hala buradayım.

Annem ve babam iyi olmadığını biliyor. Her şeyin sonunda, tam anlamıyla Ölüm'ün kapısının karşılama paspasının üzerindeyken onu görmek için içeri girmemi bile istemediler ama onları ittim ve zorla içeri girdim. Onu bir kez daha görmeliydim, karşıya geçerken elini tutmalıydım.

Hastane yatağında büyükannem gibi bile görünmüyordu, vücudu çelimsiz ve zayıftı, tüm makineler ona bağlıydı. Organları birer birer iflas ediyordu, bunun yorgun olmasından başka bir nedeni yoktu. Hayat uzun sürmüştü ve o yorgundu.

Büyükannem benden bir şey istedi.

Bana nasıl hissettiğimi anladığını söyledi ki bunu zaten biliyordum. Depresyonumu anlayan, empati kuran tek kişi oydu çünkü o da depresyonla mücadele etmişti. O benim savaş arkadaşımdı, kendimi biraz daha az yalnız hissetmek için hikayelerimi paylaştığım kişiydi. Ama o yatakta, eli elimdeyken, benden bir yolculuğa çıkmamı istedi.

Arabama atlayıp ülke çapında bir yolculuğa çıkmamı istiyor. Gitmemi istediği birkaç noktadan bahsetti, bunlardan biri de Mobile, Alabama'da dedemle bir kez uğradıkları eski bir lokanta. Biftek ve yumurta sipariş ettiğini ve onunla birlikte olmanın hayatta olmayı sevdiği anlardan biri olduğunu, ona baktığında ve ruhunda, kalbinde onunla birlikte olması gerektiğini hissettiğini söyledi. Başka bir durak

Kaliforniya'daki bir şifa enstitüsünde yapmamı istiyor ve yol boyunca birkaç farklı nokta daha var.

O yolculuğu yapmam, ülkeyi görmem için bana yalvardı.

Amerika Birleşik Devletleri'ni baştan başa dolaşırsam ve yaşama olan sevgimi teyit eden tek bir şey bulamazsam, o zamanı yalnız geçirirsem ve hala kafamdaki karanlık düşüncelerin kurbanı olduğumu fark edersem, artık onlara katlanmamayı seçersem beni anlayacağını söyledi.

Washington'da sevdiği bir yer varmış, harikalar diyarı. Eğer oraya varırsam ve hala aynı hissedersen, her şeye son verebileceğimi söyledi. Huzurumu bulabilir ve diğer tarafta ona katılabilirmişim.

Ama bu son kısma sadece o inanıyor.

Beni bekleyen bir cennet ya cehennem olmadığını biliyorum. Sadece hayat ve burada işimiz bittikten sonra var olan hiçlik var. Hayata son bir şans vermeme, tırnaklarını içime geçirip tutunmam için son bir şans vermeme, kalmam için bir neden vermeme istiyor. Ve onu tanıyorum, bir şey bulacağımı düşündüğünü biliyorum. Fikrimi değiştirmeden oraya kadar gidebileceğime dair en ufak bir ihtimal bile olduğunu düşünmüyor, aksi takdirde bunu hiç önermezdi.

gece arabayı yükleyeceğim. Ve sabah, gideceğim. Ama gerçeği biliyorum.

Bu yolculukta bir şey bulamayacağımı biliyorum.

Ama bu onun son arzusuymuş, bu yüzden gideceğim. Arabayla gideceğim ve onun istediği her yerde duracağım. Gözlerimi ve zihnimi açık tutacağım ve her sonunda huzuru bulacağım. Sonunda gitmesine izin vereceğim.

Büyükannem son nefesinde bana korkmadığını söyledi, ben de elini sıkarak ona benim de korkmadığımı söyledim.

Korkutucu olan ölüm değil. Aslında hiç yaşamadan yaşamak, amaçsız nefes almak, özü olmadan var olmak. Yakında her şey bitecek ve nasıl hissettiğim için özür dilemek ya da neden hissettiğimi açıklamak zorunda kalmayacağım. Ölümün kollarına yüzümde bir gülümsemeyle isteyerek yürüyeceğim ve o soğuk kucaklama şimdiye kadar olduğum en sıcak kucaklama olacak.

Korkmuyorum.

Ben hiç olmadım.

Bir elimle titreyen dudaklarımı kapattım, diğer elim hâlâ günlüğü tutuyordu ve inanamayarak başımı salladım. Gözyaşlarım yüzümden sıcak sıcak akıyor, onun sayfalarına karışıyor, içime bir kar gibi yağıyordu.

şimdi kar fırtınası. Her yanı buz gibiydi, canımı yakan türden bir soğuk ve tek yapabildiğim o sayfaya, o kelimelere, asla bulmamam gereken gerçeğe bakmaktı.

"Ne yapıyorsun?"

Sesini duyunca tüm vücudum titredi, gözlerimi onunkilere kaldırdığımda parmaklarım hâlâ dudaklarımdaydı. Banyo kapısında duruyordu, havlusu belinde bağlıydı, bana tekrar dönmeden önce günlüğe bakarken alnında tehditkâr bir kaş çatma izi vardı.

Eşzamanlı olarak iki gözyaşı daha döküldü, biri elime çarparken diğeri sayfaya çarptı.

"Yapamazsın..." Konuşmaya çalışırken boğazıma bir düğümlendi. "Lütfen Emery, canına kıyma. Yapamazsın. Bundan sonra olmaz..." Başımı salladım, duygularım beni boğuyor, gözlerimden yaşlar akmadan önce beni suskun bırakıyordu. Hayatımda hiç bu kadar çaresiz ama bir o kadar da donmuş hissetmemiştim. "Bundan sonra olmaz. *Bizden* sonra olmaz."

"Bu benim lanet olası *günlüğüm*," diye homurdandı ve kitabı elimden almadan önce odayı üç adımda geçti. Kapağını çarparak kapattı ve tekrar yüzüme bakmak için ayağa kalkmadan önce çantasına geri koydu. "Aklından ne geçiyordu senin? Neden bunu okumanın sorun olmayacağını düşündün ki?"

"Sadece sana ulaşmaya çalışıyordum," diye bağırdım ve üzerimdeki yorganı atıp ayağa kalktım. Ona doğru bir adım attım, ama o geri çekildi ve daha fazla ilerlememi engellemek için elini kaldırdı. "Dün gecedен beri çok soğuk ve mesafelisin ve zamanımız tükeniyor. Ne düşündüğünü bilmek istedim."

"Sormalıydın."

"Ve sen bana söyleyecek miydin?" Meydan okudum, midem kendi üzerine yuvarlanırken burnum alevlendi. Yıldırım çarpmış bir çam ağacı gibi tepeden tırnağa sarsıldım, karlar döküldü, odun kömürleşti ve altında çıplak kaldı.

"Zamanla, evet."

"Bana yalan söyleme."

Bir fısıltı gibi çıktı, yalvarışım neredeyse dışarıda yağan kar kadar sessizdi.

"Anladığımı sanmıştım. Bazen sadece zamana ihtiyacım olduğuna saygı duyan ilk kişinin sen olduğunu sanıyordum. O duşta sana nasıl söyleyeceğimi düşünüyordum ve sonunda tüm o kelimeler anlam kazanmış bir şekilde buraya geldim ve sonra seni elinde lanet *günlüğümle* buldum.

senin lanet olası kitaplarından biri. Ben hiç-" Başını salladı, elleri havaya kalktı. "Bunu nasıl yaparsın, Cooper?"

Dudaklarım tekrar titredi. "Özür dilerim, ben sadece... Bana geri dönmen için çok çaresizdim. Bir şeyler bulabileceğimi düşündüm..."

"Ne?" Bana doğru bir adım attı ama ben geri adım atmadım. "Ne bulmayı ummuş olabilirsin ki?" Gözleri irileşti, kelimeler dudaklarında asılı kaldı. "Bekle..."

Emery yutkundu, elini saçlarının arasında gezdirirken gözleri bir ileri bir geri gidip geldi, günlüğüne baktı ve yavaşça tekrar benim bakışlarımı buldu.

"Bu ilk kez olmuyor, değil mi?"

Gözlerimi kırıştırdım, bir dizi gözyaşını daha serbest bıraktım, suçluluk duygusu içimden yavaşça yükseliyordu.

"Bunca zamandır günlüğümü okumadığını söyle bana," dedi ve benim alanıma girerken sesi çatallaştı. Göğsü benimkiyle buluştu ve ben başka tarafa baktım, o üzerimde yükselirken gözlerim halıdaydı. "Söyle bana!"

Ama yapamadım. Ona daha yalan söyleyemezdim.

"Yüce Tanrım." Öfkeli bir nefes verdi, ellerini saçlarında gezdirdikten sonra sinirli bir homurtu çıkardı. "Hepsi yalandı. Hepsi lanet bir yalandı. Sana güvenmiştim," diye tükürdü ve gözleriyle tekrar buluşmak için başımı kaldırdığımda, keşke yapmasaydım dedim. "Sana güvenmiştim!"

"Lütfen, yalan değildi," diye yalvardım, ilerleyip ona doğru ilerledim. Kollarımı beline dolamaya çalıştım ama beni savurarak dengemi kaybetmeme ve yatağa düşmeme neden oldu. "Emery, aramızdaki her şey gerçek. Mahremiyetini ihlal ettim ve özür dilerim ama bunu asla seni incitmek için yapmadım. Seni daha fazla tanımak, anlamak istedim. Orada okuduklarıma bayıldım. Biliyorum bu her şeyi yoluna koymuyor ama bunlar senin en derin, en karanlık düşüncelerin ve beni korkutmadılar. Seni daha çok istememi sağladılar."

"Onlar asla okunmak için değildi! Bunu anlamıyor musun?" Çantasından giysilerini çıkardı, havlusunun altına külotunu geçirdi, sonra onu yere attı ve hâlâ ıslak olan saçlarının üzerine bir kazak geçirdi. "Bunca zaman bana masum rolü oynadın ve tüm bu süre boyunca ihanet ettin, bıçağın olduğunu bile bilmediğim bir anda beni bıçakladın."

"Emery, öyle değil." Yüzümdeki yaşları çılgınca sildim, tekrar ayağa kalktım, sakinleşmek ve onun görmesini sağlamak için umutsuzca çabaladım. "Özür dilerim,

Asla okumamalıyım. Keşke hepsini geri alabilseydim. Ama bu aramızdaki her şeyin gerçek olduğu gerçeğini değiştirmez. Tanıştığımız andan beri öyle ve sen de bunu biliyorsun. Ben de senin bildiğini biliyorum."

"Evet, çünkü günlüğümü okudun."

"Okudum! Okudum ve benim hakkımda ne hissettiğini biliyorum."

Kot pantolonunu giydiğinde fermuarı çekti ve buhar dalgaları halinde yayılan sıcaklığıyla bana döndü. "Senin kim olduğunu *düşündüğümde* neler hissettiğimi biliyorsun. Seni tanımıyorum Cooper."

Sözleri içimi parçaladı, kalbim onun önünde kanadı. "Beni tanıyorsun," diye fısıldadım. "Beni daha iyi tanıyorsun.

Ve seni tanıyorum. Ve ben-"

"YAPMA," diye kükredi, son eşyalarını da çantasına tıktırıp omzuna attı. "Sakin o cümleyi bitireyim deme. Beni sevmiyorsun, beni tanımıyorsun ve sırf o kitapta yazdığım düşünceleri okudun diye bunların hiçbirini *düşünme* hakkına sahip değilsin." Yutkundu, sonunda sesi kırıldı. "Bana *yalan söyledin*."

"Ve sen de bana yalan söyledin!"

Bunun üzerine dondu kaldı, sadece göğsü ağır nefesleriyle hareket ediyor, burnu alevleniyordu. İçimden sızan aynı suçluluk duygusu onun da yüzüne yayıldı, ikimiz de gerçeğin yapışkan yapışkanlığına yakalandık. Mükemmel değildik. Birbirimizi incitmek istememiştik ama yine de tek yaptığımız buydu.

Öne doğru bir adım attım, elim ön kolunu buldu. Hiç irkilmedi, ben de parmaklarımı sıcak tenine doladım ve o anda beni hissetmesi için dua ettim.

"Her şeyi berbat ettik, ikimiz de. Ama yeniden başlayabiliriz. Sadece... beni içeri al ve söz veriyorum, sana bir daha asla yalan söylemeyeceğim. Bunu atlatabiliriz. Bunu ." Burnumu çektim, kolunu sıktım. "Lütfen, sadece bana güven. İnan bana."

O anda gözleri benimkileri buldu, altın rengi gözleri şüpheyile gölgelendi ve kolunu kavrayışından çekerken yüzü buruştu. "Nasıl yapabilirim?"

Ve işte oradaydı, inşa ettiğimiz kırılğan evi yıkan rüzgâr. Kar fırtınası, güneşli bir günün hemen ardından hızlıca ve hiçbir uyarıda bulunmadan geldi.

Onu kaybetmişim.

"Seattle'a yeterince yakınsın, bence buradan bir yolunu bulabilirsin." Gözlerini benimkilerden ayırdı, ben uzanırken omzundaki çantasını düzeltti.

Her seferinde bir öncekinden daha çaresiz bir şekilde, adı dilimden tekrar tekrar dökülüyordu. "Beni takip etme."

Bağlantımızı kopardı, ben dizlerimin üzerine çökerken kapıyı arkasından çarparak kapattı. Hayatımın en acı çığılığı ses tellerimi parçaladı, onun için son bir kez haykırdım, onu geri getirmeye yetmeyeceğini anladığımda yüzüm soğuk ellerime gömüldü. Sürünerek kapıya gittim, ayağa kalkmak için kapı kolunu kullandım ve kalbim kulaklarımda atarken uyuşmuş bir farkındalıkla kapıyı açtım.

Güm.

Çıplak ayaklarım karda, Emery bagajı kapatıyor.

Güm.

Sesim kardan kısıldı, Emery'nin eli direksiyonda.

Güm.

Gözlerimiz birleşiyor, anılar beni bir kırbaç gibi vuruyor.

Güm.

Dizlerim kara çarpıyor, araba uzaklaşırken görüşüm kararıyor, morarmış ve kanayan kalbimi de beraberinde götürüyor.

Tıpkı geldiği gibi gitti, bir anda, hiç beklenmedik bir şekilde, beni yıkayıp temizledikten sonra ardında ham ve çıplak bırakan bir gelgit. İlk gün bana beni neyin mutlu ettiğini sormuştu ama ona cevap verememiştim. Şimdi nihayet cevap verebildiğime göre, duyamayacak kadar uzaktaydı.

"Sen," diye fısıldadım, bunun gerçekliği kalbimin son parçasını da kırdı ve sonra her şey karardı.

Zaman.

Ne kadar basit bir kelime. Ne kadar karmaşık bir kavram.

O küçük kasabada o kadar *çok* şey yaşamıştım ki, ayrılmak için sabırsızlanıyordum. Lokantada çalışırken duvardaki saatin tik taklarını bile fark etmedim, her yeni doğum günümde kaç gün geçtiğini hiç düşünmedim. O kasabadan ayrıldığım güne kadar, Emery ile tanıştığım güne kadar zamanın farkında bile değildim.

Sonra zaman yaşayan, nefes alan, hareket eden bir şey haline geldi. Ve tamamen çok hızlıydı.

Onu tutmaya, reçel gibi yaymaya çalışmıştım. Her saniyenin tadına bakmak, her anın içinde sonsuza kadar yaşamak ve sonra orada beni neyin beklediğini görmek için bir sonrakine koşmak istedim. Zaman başlamıştı, milyonlarca yıllık bekleyişin gücüyle canlanmıştı, pasını silkeleyip kanatlarını açmak için doğmuştu.

Ama şimdi, hayret ettiğim o hız benim en büyük düşmanımdı.

Zaman çok hızlı geçiyordu ve hareket etmem gerekiyordu - ama nereye gideceğimi bilmiyordum.

Körlemesine sürünerek ayaklarımın üzerine kalkmadan ve zombi gibi içeri sürüklenmeden önce, nereye gittiğini anlamama yardımcı olacak son iki hafta içinde söylediği herhangi bir şeyi beynimde aramaya başlamadan önce kendimi karda uzun süre bırakmadım. Telefonunu kapatmıştı, tüm aramalarımı ve mesajlarımı cevap vermiyordu ve onu bir daha asla göremeyecek olmamın mide bulandırıcı ihtimali bir kaya gibi üzerime çöktü, kalbimi dümdüz etti, beni kaldırıma yuvarladı.

"Sadece bir şey görmem gerekiyor."

"Büyükannem yeni vefat etti ve Washington'da onun dünyada en sevdiği yer olan bir yer var. Orayı görmeye gideceğime dair bana söz verdirdi."

Gözlerimi daha sıkı kapattım, Kalo yanımdaki yatakta sızlanırken ben de onun günlük kayıtlarını düşündüm.

Ama hiçbir şey yoktu.

Ne bir ipucu, ne bir harita, ne de çok geç olmadan onu bulabileceğime dair bir güvence.

Ben daha farkına bile varmadan parmaklarım Tammy'nin numarasını çeviriyordu ve cevap verdiğinde göğsüm bir hıçkırıkla daha yırtıldı.

"Aman Tanrım, iyi misin?" Sesi çılgıncaydı. "?"

Sana zarar verdi mi? Bir kaza mı oldu?" "O

gitti," diye boğuldum.

"Gitti mi? Gitti de ne demek? Seni *terk* mi etti? O küçük piç-"

O devam ederken başımı salladım, konuşabilmek için nefeslerimin daha rahat gelmesini diledim. "Her şeyi berbat ettim. Ona yalan söyledim ve günlüğünü okudum, o da beni yakaladı ve her şey... patladı." Rüzgâr sanki sözlerimi taklit edercesine dışarıda bir kar fırtınasıyla daha uğuldadı. "Kendine zarar verecek Tammy ve ben onu bulmak zorundayım. Onu durdurmak zorundayım. Ama nereye gittiğini ve ne yapacağımı bilmiyorum ve ben sadece..." Sesim kesildi, gözlerim yine yaşlarla doldu. Dışarıdaki kar bulanıklaşarak kör edici beyaz bir lekeye dönüştü. "Onu bulmak zorundayım. Onu bulmak zorundayım."

"Tamam bebeğim, sakın ," diye yatıştırdı ve ben gözlerimi kapatıp gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzülmesine izin verdim. "Her şey yoluna girecek. Bunu çözeceğiz. Bir nefes al, en baştan başla, bana neler olduğunu anlat."

Kısaltılmış, panik bir versiyondur ama bir şekilde ona her şeyi anlatacak kelimeleri bulmayı başardım. Ona birlikte geçirdiğimiz ilk birkaç günü, günlüğünü ne zaman keşfettiğimi, Vegas'tan sonra bir daha okumayacağıma dair kendime nasıl söz verdiğimi ve sonra pes edip yine de okuduğumu anlattım. Ona olan biten her şeyi anlattım, hiçbir ayrıntıyı atlamadım, utanmam gerektiğini bildiklerimi bile. Ona depresyonundan, nasıl iyiye gittiğinden bahsettim, ya da ben öyle sanıyordum. Ve toplayabildiğim kadar soğukkanlılıkla ona okuduğum son yazıyı anlattım.

Bundan bahsetmek bile kalbimi yeniden kırdı.

Söyleyecek başka bir şey kalmadığında, "Ne yapacağımı bilmiyorum," diye hıçkırdım. "O gitti ve nereye gittiğini ya da onu nasıl durduracağımı bilmiyorum. Telefonu kapalı. Yapamam..."

"Düşün," diye sözümü kesti. "Onunla yaptığın konuşmalar hakkında uzun uzun düşün. Kaçırılmış olabileceğin herhangi bir şey, herhangi bir ipucu var mı?"

"Hiçbir şey yok," dedim umutsuzca. "Her anı, her konuşmayı, her günlük kaydını inceledim. Tek bildiğim Washington'da bir yerde olduğu. Belki Seattle'daki köprüdür diye düşündüm, George Washington Memorial köprüsü, çünkü intiharlarla biliniyor ama mantıklı gelmiyor. Büyükannesinin dünyada en sevdiği yer olduğunu söylemişti, sadece bir köprü olamaz."

Tammy telefonun diğer ucunda mırıldanıyordu ve ben de onu ön verandasında oturmuş, bir ayağını tırabzana dayamış düşünürken hayal ediyordum. Burası onun düşünmek için en sevdiği yerd, bizim de olmak için en sevdiğimiz yer.

"Yol boyunca tanıştığınız, güvенеbileceği, sırlarını paylaşabileceği biri var mı?"

Aklıma ilk gelen Emily oldu ama ona ulaşmamın hiçbir yolu yoktu, bir şekilde nereye gittiğini ona söylemiş olsa bile. Yol boyunca pek çok insanla konuşmuştuk ama Emery bana büyükannesini hakkında neredeyse hiçbir şey anlatmamıştı - gerçekten bir yabancıya anlatır mıydı?

Sonra anladım.

"Aman

Tanrım."

"Ne?" Tammy hızla sordu, ben yataktan sıçrarken sesinde umut vardı.

"Nora ve Glen. Bu yaşlı çiftle Colorado'da tanıştık. Onlarla kamp yaptık. Onlarla kafayı bulduk."

"Sen ne?" diye sordu, sesi bu kez biraz daha azarlayıcıydı.

"Listeler hakkında konuşuyorduk, gitmek istediğimiz yerler ve hayatımızda yapmak istediğimiz şeyler hakkında. Ama hatırlamıyorum..." Gözlerimi kapattım ve parmaklarımı şakaklarıma bastırarak sisi dağıtmaya çalıştım. "Ugh, hatırlamıyorum! Her şey bulanık."

"Kafan iyiydi. Tüm bunlar bittikten sonra bu konuda uzun uzun konuşacağız bu arada" dedi, sesi sertti. "İkisinden birine ulaşabilir misin? Numaraları sende var mı?"

Nefes nefese kaldım. "Yaparım! Aman Tanrım, bunu düşünmediğime inanamıyorum. Nora'yı aramalıyım. Gitmem gerek."

"Bekle!" Tammy ben aramayı sonlandıramadan önce çığlık attı. "Beni dinle. Onu ara ve bir şey bulursan lütfen bana haber ver ama bir yere gitmeden önce uyuyacağına söz ver. Ben ciddiğim. Emery az önce gitti, hava karardı, eğer bir şey görmesi gerektiğini söylediye, bu gece hiçbir şey yapmayacaktır. Şu anki halinle araba kullanamazsın."

"Ona ulaşmalıyım."

"Biliyorum, ama bana güvende olacağına söz ver. Yerini , *sabah alabilmen* için kiralık bir araba ayarlayacağım. Tamam mı? Detayları sana mesaj atarım."

İçimi çektim ve nereye gittiğini öğrenir öğrenmez gitmeye karar vermiş olmama rağmen başımı sallayarak onayladım. Sadece Nora'nın bilmesi için dua ettim. "Tamam. Teşekkür ederim, Tammy."

"Seni seviyorum. Her şey yoluna girecek," diye söz verdi ama ona inanmadım. Onu tekrar görene kadar, ona sarılana kadar, görmesini sağlayana kadar hiçbir şey yoluna girmeyecekti.

Ama şansım olur muydu?

Seyahatimin sabaha kadar beklemesi gerektiği ortaya çıktı, çünkü Nora telefonuma cevap vermedi. Ona sesli mesaj bıraktım ve saat kaç olursa olsun uyanır uyanmaz beni araması için yalvardım. O gece uyku gelmedi, ama yatakta yattım, dönüp durdum ve "ya olursa "larla kendime işkence ettim.

Sabahın dört buçuğunda telefonum çaldı ve içine düştüğüm yarı uyku sersemliğinden uyandım, ellerim cep telefonumu arıyordu.

"Nora."

"Selam, tatlım. Neredesin?"

"Portland," diye cevap verdim, yatakta doğrulmak için hareket ederken boğazım düğümlendi. Kalo yanımda kıpırdandı, küçük gözleri ağırlaşmıştı. Her zaman duygularımı anlardı ve o gece onu endişeye boğduğumu biliyordum.

"Aman Tanrım, saat çok erken. Kahve içene kadar bekleyecektim ama sesli mesajın acil gibi geldi."

"Öyleydi, aradığına sevindim. Glen de orada mı? Beni hoparlöre alabilir misin?"

Hoparlörü nasıl açacaklarını bulmaya çalışırken arka planda sesleri cılızlaşan bir gürültü vardı. Bu kadar hasta olmasaydım kıkır kıkır gülerdim.

"Tamam, ikimizle de çalışıyorsun. Her şey yolunda mı?"

"Hayır." Sesim yine kesildi, durumun ağırlığı yine omuzlarımdaydı. Zaman tükeniyordu. "Emery gitti. Bu uzun bir hikâye, şu anda anlatacak vaktim yok ama yardımınıza ihtiyacım var."

"Ne yapabiliriz ki?" Glen, sesi hırçınlaşarak sordu.

"Colorado Springs'te kamp yaptığımız gece, listelerimizi yaptığımızda... Emery'nin Washington hakkında söylediği bir şey hatırlıyor musun? Nereye gittiğinden ya da büyükannesinden bahsetti mi?" Başımı salladım. "Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum ama... başı belada... sanırım kendine zarar verecek..." Bir başka mide bulantısıyla sarsıldım. "Onu bulmak zorundayım ama nereye gittiğini bilmiyorum. Sen benim son umudumsun."

Diğer uçta bir duraklama oldu, çatlak sesim aramızdaki boşlukta asılı kaldı.

"Ah tatlım," dedi Nora usulca. "Düşünmeye çalışıyorum... O gece Washington'da bir yer hakkında bir şey söylediğini hatırlamıyorum."

Kalbim battı, dünya onunla birlikte yere düştü ve sonra yeni, şekil değiştirmiş bir gerçeklikte geri sıçradı. Kalp atışlarımın sesini kulaklarımda duydum, göğsümün altında tekmelendiğini hissettim.

Onu bulamadım.

Bu adil değildi. Zalimce ve hastalıklıydı ve ne kadar çaresiz olursam olayım, ne kadar düşünmeye çalışırsam çalışayım faydasızdı. O gitmişti, nereye gittiğini bilmiyordum ve onunla olan tüm bağlantım arka lambalarıyla birlikte kaybolmuştu.

Bir elimle ağzımı kapattım, gözlerimi sıkarak kapattım.

Gitmiş.

"Tamam, teşekkür ," diye fısıldadım. "Özür dilerim, seni de endişelendirmek istememiştim."

"Palouse Şelalesi."

Glen'in sesi diğer uçta yorgun, sesi sessizdi, sanki söylediği şeyin doğru olup olmadığından emin değilmiş gibiydi.

"Siz ikiniz ayrıldığınız sabah Emery ile birlikte yürüyüşe çıktığımızda bana Palouse Şelaleleri'ne gidip gitmediğimi sordu. Gideceği yerin orası olduğunu hiç söylemedi ama... belki de orasıdır. Sizi umutlandırmak istemem, kesin bir şey söyleyemem ama bahsetmişti."

"Hayır," dedim, birkaç dakika önce yükselen paniği bastırarak. "Hayır, hiç yoktan iyidir. Bu bir ipucu, bu bir başlangıç. Bu da *bir şeydir*."

Glen, "Gittiğinde o orada olmazsa kalbinin daha da kırılmasını istemiyorum," dedi. "Acı verdiğini biliyorum ama onu bırakmaya hazır olmalısın Cooper. Bu yolculuğu yaparsan, onu bulmaya gidersen ve orada olmazsa, hazır olmalısın."

Ama onu duymadım. O kelimeleri, o yabancı sesleri ve heceleri *duyamadım*.

Onu kaybetmeye asla hazır olamam.

Zaman yine akıp gidiyor, beni hiç katılmadığım bir yarışta acımasızca ileriye doğru itiyordu. Bu beni ya Emery'siz bir dünyaya ya da doğrudan onun kollarına atacaktı ve her ikisinin de bir olasılık olduğunu bilerek, sadece ikincisinin gerçekleşmesi için dua ederek körü körüne devam etmekten başka seçeneğim yoktu.

Palouse Şelaleleri'ne beş saatlik bir yol vardı ve korku sinirlerimi zıplatsa da, Kalo'yu bizi kiralık arabayı almaya götürecek taksiye bindirirken içimi bir sakinlik duygusu kapladı.

Hâlâ hayattaydı.

Onu hissedebiliyordum, ruhu benimkine bağlıydı ve mesafenin ötesine uzanıyordu. Bu çekim, bu gergin ip benim tek tesellimdi.

Zaman tekrar itti, ellerim sırtımda sıkıydı ve o zaman fark ettim ki yarıştığım şey zaman değildi - Ölüm'dü. Kapıyı çalıyordu, kemik parmakları kapının kenarlarında kıvrılıyordu, ben gözlerimi kapatıp bir düşünceyi mantra gibi tekrarlarırken ahşap gıcırdayarak açıldı.

Onu

bulacağım.

Onu

bulacağım.

Onu

bulacağım.

Sadece onu önce ben bulurum diye umuyordum.

Arabayı sürerken sabahın önümdeki gökyüzünde tembelce uzanışını izledim; güneş, en yumuşak maviye doğru yavaşça solmadan önce gökyüzünü turuncuya boyayan sabit bir parıltıyla yükseliyordu. Gri gökyüzü ve karlı zemin arkamda kalmıştı ve hava serin kalsa da, önümdeki güneş ışığında bir umut ışığı vardı.

Aslında kardan çıkana kadar çok zorlandım çünkü daha önce bu koşullarda hiç araba kullanmamıştım. Görünüşe göre Portland'da çok fazla kar yağmıyormuş, bu da gördüğüm harikalar diyarının nadir olduğu anlamına geliyordu ve aynı zamanda kar yağdıktan *sonra* sabahın erken saatlerinde sokakların tam olarak en iyi koşullarda olmadığı anlamına geliyordu. Yollar açılincaya kadar ağırdan aldım ve iki elim direksiyonda direksiyonu sıkıca tutarak sürdürdüm, kenarlarındaki kar gittikçe inceldi ve hiç kalmayincaya kadar inceldi. Hayali ağırlar bacağıma vuruyor, uyluğumu zonklatıyor, tüm vücudum işlevini yerine getiremeyecek kadar geriliyordu.

Kendime geldiğimde üzerime uyuşuk bir farkındalık çöktü, neredeyse bayılmış gibiydim. Arabayı sürerken hiçbir şeyin farkında değildim, zihnim o sabah aklımdan geçen binlerce düşünceyi yuvarlarken bedenim araba sürmenin otomasyonuna kapılmıştı.

Sürüş meditasyonu gibiydi, odağım içe doğru kayıyor, zihnim içimde huzur bulmaya çalışırken bedenim fiziksel dünyanın sorumluluklarını üstleniyordu. Glen kafamın içindeydi, bana en kötüsüne hazırlanmamı söylüyordu.

- Ama hangisi olacak? Palouse Falls'a gittiğimde Emery'nin orada olmaması mı, yoksa onu bulmam ama çok geç olması mı?

Bir yandan, eğer onu bulamazsam, muhtemelen hayatta olabilirdi. Ama en kötüsü, her iki durumda da bunu asla bilemeyecek olmamdı. Ölü ya da diri, ondan bir daha asla haber alamayacaktım ve bilmemenin acısı peşimi bırakmayacaktı.

Ama bu beni onun Dünya'dan gittiğini kesin olarak bilmekten daha fazla rahatsız eder miydi?

Bilmiyordum.

Bu yüzden, bu olasılıklara odaklanmak yerine, inancımı kalp merkezimde dinlendirdim ve evrene onu sağ salım bulacağıma ve beni dinleyeceğine dair titreşimler gönderdim. Tek istediğim bu iki şeydi, en derin arzum onlardı ve kilometreler ilerledikçe, nefesim sakinleştikçe, sabitleştikçe onları niyetim olarak belirledim.

Parka girdiğimde saat sabah onu geçiyordu, tabela beni basit bir ahşap selamlamayla Palouse Falls'a davet ediyordu. Giriş ücretimi ödedim, kamp hakkında sorular sordum ve görevli bana belirlenmiş alanları bulmam için yol tarifi verdi. Yolda bulduğum sakinlik şimdi daha bastırılmıştı, Emery'nin izlerini aramak için farklı alanlara doğru ilerlerken kalbim hızlanıyordu.

Kalo yanımda sessizdi, çenesini patilerine dayamıştı, üzgün gözleri arabada başka bir yere odaklanmadan önce arada bir bana bakıyordu. Kulağının arkasını ovaladım, onu yatıştırmaya çalıştım, daha iyi bildiğini bildiğim halde her şeyin yolunda olduğuna ikna etmeye çalıştım.

"Ben de onu özlüyorum," dedim ve uzun bir iç çekerek direksiyona geri çekmeden önce elimi dürttü. Sonra nefesim boğazımda düğümlendi.

Emery'nin arabası az ileride, iki çadırın ve tanımadığım bir cipin hemen yanına park edilmişti. Arabasının yanına park ettiğimde burnuma hafif bir yumurta kokusu çarptı, Kalo'yu bağladım ve üstü açık arabasının önüne serilmiş çadıra yaklaşırken titreyen bacaklarımın üzerinde dengede durdum.

O kadarını söyleyebilirim ki yepyeniydi ve küçüktü - sadece bir kişi için yeterliydi. Ön tarafındaki fermuar açılmıştı ve bir elim ileri uzanıp kapağı açarak içine bakarken kalbim göğsümde çarpıyordu.

Boş.

Huzursuz bir gecenin ardından buruş buruş olmuş tek kişilik uyku tulumuna bakarken midem bulandı; Emery'nin çantası tulumun üst yarısının altında yastık gibi duruyordu. Bir çift külotu ve eşofman altı uyku tulumunun dibinde bir yığın halinde duruyordu ve Colorado'da yürüyüş için satın aldığımız sırt çantası ortalıkta görünmüyordu.

Günlüğü de öyle.

Kalo'yla birlikte çadıra girdim, Kalo etrafı koklarken gözlerim eşyalarını taradı. Kuyruğu usulca sallanıyordu, iyimserliği geri dönmüştü ama benimki hâlâ cılızdı.

"Yaklaşık bir saat önce ayrıldı."

Sesle , topuklarımın üzerinde dönerken elim kalbime gitti ve uzun boylu, geniş omuzlu bir adamla yüz yüze geldim. Egzotik biriydi, geniş mavi gözleri koyu zeytin teninin yanında alev alev yanıyordu, ensesinde topuz yaptığı koyu renk saçları neredeyse çenesini kaplayan gür sakalıyla karışıyordu. Giyinik ve yürüyüşe hazırdı, sırt çantası omuzlarında, botları kalın bileklerine bağlıydı.

İlk başta bana güvenmiyormuş gibi, sanki bir hırsız, katil ya da daha kötü bir şeymişim gibi beni izliyordu. Ama sonra ifadesi yumuşadı, gözleri görünüşümü tamamen içine aldı. Uykusuz geçen bir gecenin ardından, uzun bir yalnız yolculuktan sonra nasıl göründüğümü hayal ettim, endişe cildimi kırıkkıllıklar gibi kırıstırıyordu.

"Nereye gittiğini söyledi mi?"

"O yapmadı," dedi, sesi hırçın ve alçaktı. "Ama buralarda sadece birkaç patika var, onu bulmak zor olmaz sanırım." Adam bir an beni izledi, elini cebine sokmadan önce sakalında gezdirdi. "Sen osun, değil mi?"

Soru karşısında kaşlarımı çattım, utanç ve suçluluk yüzümü renklendirirken başımı salladım. "Sen... sen onunla konuştun."

"Biraz," diye cevap verdi omuz silkerek. "Konuşmak istediğinde, ki bu çok fazla değildi."

Onun bu yabancıya açıldığı düşüncesiyle gözlerim kapandı. Benim hakkımda ne söylediğini, ne söylemediğini merak ettim. Bana her türlü ismi taktığını hayal ettim, *yalancı* ve *hain* listenin başında geliyordu, ama araba yolculuğundan topladığım sakinlik yeniden ortaya çıktı ve bana en derin arzumu hatırlattı.

Onu bulmam ve beni dinlemesi gerek. Hepsi bu kadar.

Adamın iç çekişi beni şimdiki ana geri getirdi, çadırın zeminine doğru eğilirken elleri yanına düştü. Kalo hemen ona doğru koştu ve kulaklarının arkasını okşarken gözleri benimkileri buldu.

"Konuştuğunda senin hakkındaydı ama en çok söylemedikleri konuşuyordu. İçimden bir ses bulunmak istemediğine kendini inandırdığını söylüyor ama tavırları ona ihanet ediyordu. Gözleri sürekli yolu izliyor, kulakları yanından geçen her arabada dikiliyordu..." Kalo'nun başını okşayarak durakladı. "Havlayan her köpek."

Yutkundum, onun seviyesine kadar eğildim, ellerimden biri Kalo'nun yumuşak kürkünü bulurken ona yalvardım. "Onu bulmam gerek. Lütfen, bana yardım edebilir misin?"

Sessizdi, ayağa kalkmadan önce hikâyemizdeki rolünü tartışıyor gibiydi. "Üç patika var - biri şelalenin daha alçak bir noktasına, biri تنها bir kanyona, diğeri de şelalenin tepesine gidiyor."

"En üstte," diye mırıldandım, bir elimi sertçe dizime koyup onunla birlikte ayağa kalkarken sesim duyguyla kalınlaşmıştı. Emery'nin orada olduğundan hiç kuşku yoktu... ya da en azından oraya gittiğinden. Hâlâ orada olmasını umuyordum. "Oraya nasıl gidebilirim?"

Adam bana yol tarif etti, park yerinin dolu olacağını ve arabamı olduğu yerde bırakıp yürümem gerektiğini söyledi. Oldukça kolay bir yürüyüş olduğunu ve çok uzun sürmeyeceğini söyledi.

Sonunda bana adını söyledikten sonra Jeremy bana bir şişe su uzattı ve ben dönene kadar Kalo'ya göz kulak olmayı teklif etti ve hâlâ bana güvenmiyormuş gibi beni izliyor olsa da sanki bana yardım etmekten de geri duramıyordu.

"O iyi bir adam," dedi gözleri yumuşayarak. "Ama karanlık bir yerde."

"Biliyorum."

Başını salladı. "Eminim biliyorsundur, yoksa burada olmazdın." Eli bir kez Kalo'nun tasmaına dolandı, ama sonra gözleri arkamdaki bir şeye takıldı ve gözlerini kısarak başını eğdi. "Bu onun çantası mı?"

Döndüm, tüm sıcaklık yüzümden, uzuvlarımdan boşaldı, midemin çukurunda bir havuza yerleşti ve gözlerim Colorado Springs'te birlikte satın aldığımız sırt çantasını buldu. Ateşin yanında sandalye olarak kullanılmış gibi görünen bir odun kütüğüne yaslanmıştı ve bir yaprak astarlı kâğıt rulo haline getirilip tepesindeki sapa sıkıştırılmıştı.

Yutkunarak, kurşun ayaklarla çantaya doğru yürüdüm ve eğilerek onu durduğu yerden aldım. Hafifti ve önce rulo halindeki kâğıdı açtım, el yazısını görünce boğazım düğümlendi.

Eğer bulunursa, lütfen açın.

Fermuarı hızla açtım, içindeki manzara karşısında boğazım düğümlendi.

Katlanmış üç kâğıt, o büyük, siyah boşlukta var olan tek şey buydu. Parmaklarım uyuşuk bir şekilde onları teker teker çevirdi, gözlerim her birinin dış kenarını çizen tanıdık yazıya takıldı. Her birinin dış katındaki ismin altına bir adres karalanmış. Birinde şöyle yazıyordu

Birinde baba, diğesinde *anne* ve sonuncusunda, Papa Wyatt'ın Lokantası'nın adresinin yazılı *olduğu yerde de Küçük Penny* yazıyordu.

Duygular burnuma battı, gözlerim bu hisle doldu, kokladım ve kâğıtları tekrar içeri ittim, çantanın fermuarını kapatıp omuzlarıma attım. O mektubu okuyamazdım, okumayacaktım - çünkü o katlanmış kenarların içinde duymaya hazır olmadığım bir veda olduğunu biliyordum.

"Teşekkür ederim," dönmeden önce yapabildiğim tek şey buydu, ayaklarım hızlanan kalbime uyacak şekilde hızlanırken kalan azıcık umudumla hayatta kalmaya çalışıyordum.

Şelalenin tepesine kadar kolay bir yürüyüş oldu. Kolay eğime rağmen bacağım hala ağrıyordu, kaslarım uykusuzluktan ve bütün gece içimi kemiren endişeden dolayı gergin ve ağrıyordu. Bacağımın bittiği ve protezimin başladığı yerdeki deri biraz acıyordu, yürüyüşün sürtünmesi onu yıpratmıştı. Dinlenmem gerekiyordu ama yapamazdım - henüz değil.

Grants Pass'tan satın aldığım atkı ve kar bonesi için minnettardım, ikisi de tırmandıkça artan rüzgârla birlikte ısıyı içeride tutmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Etraftaki kanyonlardan esip saçlarımı savuruyor ve yanaklarıma çarpıyordu ama zirveye ulaştığımda ürkütücü bir sakinlik vardı.

Önümdeki adamın sırtından başka bir şeye odaklanabilseydim, nefes kesici bir manzara olurdu. Derin, topraksı kanyonların, şelalenin dibinden uzanan gökkuşağının, toprağın kenarlarında toplanan ve aşağıdaki suyun üzerinde yüzen, güçlü şelalenin çarpmasıyla sürekli kırılan ve hareket eden buzun uzaktan farkındaydım. Dudaklarımdan küçük beyaz puflar çıkarken nefesim burnumu ısıttı, duygularım beni tüketirken boynumdan kuyruk sokumuma kadar bir ürperti yayıldı.

Onu buldum.

O bir tabloydu, şelalenin kenarında dururken bir ressamın eliyle yakalanmış zamanın bir anıydı. Gökyüzü mavi ve berraktı, beyaz bulutlar yavaşça süzülüyor, rüzgâr saçlarıyla dans ediyordu. Sırtı uzun ve uzundu, omuzları genişti, elleri atletik pantolonunun ceplerinde rahatça duruyordu. Böylesine mükemmel bir manzarayı bölmekten korktuğum için konuşmak istemedim ama manzaranın huzurlu sükûneti altında içinde bir fırtına kopuyordu ve ben onun sığınağı olmak istiyordum.

"Emery."

Sıçramadı, dönmedi, beni duyduğunu bildiğim halde duyduğunu kabul etmedi. Sanki beni bekliyormuş gibiydi, ya da belki de beni hayal etmişti, sanki sadece bir rüyaymışım gibi. Dikkatlice ilerledim, bir sonraki adımı atmadan önce her ayakkabımın kaygan kayayı kavradığından emin oldum.

"Emery, bana kızmakta sonuna kadar haklısın. Öfkeli olmalısın, benden *nefret etmelisin*," dedim, yavaşça, santim santim yaklaşırken sesim titriyordu. "Senin mahremiyetini ihlal ettim. Senden bana güvenmeni ve bana açılmanı istedim, oysa ben istediğim şeyi bekleyecek kadar bile sabırlı olamadım. Herhangi bir mazeretim yok, en azından yeterince iyi bir mazeretim yok. Sana söyleyebileceğim tek şey üzgün olduğum, seni asla incitmek istemediğim ve seninle tanıştığımda, daha arabana binmeden önce, sana karşı hayatım boyunca hiç hissetmediğim bir bağ hissettiğim. Kısmetti, ruhumun uyanışydı. Hayatımın ilk günüydü."

Yutkundum, hâlâ sırtının üst kısmındaki kasların nefesiyle birlikte inip kalkmasını izliyordum.

"Birlikte sadece haftalar geçirdik ama bana bir ömür gibi geliyor. Sanki sen o lokantanın otoparkına girmeden önceki her an alıştırmaydı. Nefes alma alıştırmaları yaptım, gülme alıştırmaları yaptım, sana gelirken her an var olma alıştırmaları yaptım ki beni bulduğunda nasıl yaşayacağımı bileyim."

Konuşurken kendi sözlerime, kendi duygularıma karşı hissizleşmişim. Mantıklı umuyordum. Ona ulaşabildiğimi umuyordum. Umarım beni dinliyordur, tek ihtiyacım olan buydu.

"Seninle gelmemi istemenin bir nedeni vardı, Emery. Büyükannen seni o lokantaya götürdü ve oraya vardığında beni buldun. Evrene, Tanrı'ya, kadere ya da bunların hiçbirine inanmıyor olabilirsin ama büyükannene, onunla kurduğun bağa inandığını biliyorum. Ve belki de uzanıyorum, belki de hiçbir zaman bir parçası olmam gereken bir şeyi çok fazla okuyorum, ama böyle hissetmiyorum Emery ve senin de böyle hissetmediğini biliyorum."

Başını eğdi, adını ilk söylediğimden beri bana yaptığı tek hareket buydu ve durakladım, çok ileri gittiğimden, çok yaklaştığımdan korktum.

"Tanıştığımız ilk gün bana beni neyin mutlu ettiğini sormuştun," diye hatırlattım ona. "Cevap verememiştim. Mutlu değildim. Nefes alıyordum ve hepsi bu. Ama sonra arabana bindim, ilk nefesimi aldım ve *yaşadım*. Daha önce hiç görmediğim şeyler gördüm, bildiğimden daha çok güldüm, hayatım boyunca inandığım şeyleri sorguladım ve her şeyden önemlisi," dedim.

nefesimi. "Ben sana aşık oldum. Her karanlık gölgeye, her yara izine, her kusura, her gülümsemeye ve her kaş çatmaya aşık oldum. Günlüğünün bununla hiçbir ilgisi yoktu. Ben *sana* aşık oldum."

Başımı sallayarak nefesimi tuttum.

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum," diye gülerek itiraf ettim. "Çılgınca. Seni sadece birkaç haftadır tanıyorum, bir ömürden çok küçük bir kesit ama yeterliydi. Ve yorgun olduğunu biliyorum," diye kabul ettim, gerçek kaburgalarım batıyordu. "İncindiğini, yanlış anlaşıldığını, dürtüklendiğini, dürtüldüğünü ve yargılandığını biliyorum. Uzun süre dışarıda yaşadığını, dünyanın yalnız bir köşesinde sessizliği kucaklamayı öğrendiğini biliyorum. Kaybettin, incindin ve neden böyle hissettiğinin cevabını onlara veremediğin için aileni, arkadaşlarını ve dokunduğun herkesi hayal kırıklığına uğratmış gibi hissediyorsun."

Su altımızda öfkeyle akıyor, enerjiyi çalkalıyor, bedenim suyun elektrik hissiyle canlanıyordu.

"Ama istesen de istemesen de beni de o köşeye bıraktın. Ve şimdi buradayım, birlikteyiz ve o kadar karanlık ve soğuk değil ama gidersen... atlarsan, ben hala burada olacağım. Lütfen, Emery. Gitme. Şimdi beni neyin mutlu ettiğini sor. Sor bana. Sana tekrar tekrar senin olduğunu söyleyeceğim. *Sensin*. Seviliyorsun, anlaşıyorsun ve sana ihtiyaç var. Neden böyle hissettiğini açıklamana ihtiyacım yok çünkü ben zaten biliyorum. Seni asla yargılamadım ve yargılamayacağım. Lütfen," diye tekrar yalvardım. "Kal. Benimle kal. Benimle *yaşa*."

Sonunda sesim sadece bir fısıltıya dönüştü, sesi suyun akışına karıştı. Söyleyebileceğim her şeyi söylemiştim ama yine de bir şekilde yeterli gelmiyordu. Boşlukta asılı kalmıştım, bekliyordum, atlayabilecek ya da beni içine çekebilecek bir adama bağlıydım ve hangisini yapacağını bilmiyordum.

Emery dönerken kanyonun kenarından akan suyun sesi tek sestti, kendini sabitlemeden önce ayakkabıları kayaların üzerinde biraz kaydı. Yorgun, kırmızı gözleri benimkilere dikildiğinde içimden bir parça koptu, irisleri parlaktı, köşeleri stresle kenarlanmıştı. Bana doğru küçük bir adım attı, gözleri daha da sulanırken burnu alevlendi.

"Kızgın bile değildim," dedi, sesi alçak, ağır ve pişmanlık doluydu. "Günlüğümü okuduğumu gördüğümde kızgın bile değildim - utanmıştım. Utanmıştım, sanki yabancılardan oluşan bir kalabalığın önünde çıplak duruyormuşum gibi. Ama sadece sen vardın ve sen gülmüyordun." Omuzlarından ayak bileklerine kadar her yeri titriyordu. "Biliyordum ki

Anladım ki beni sevdiğini biliyordum ve bu beni işaret edip gülmen ve kaçıp gitmenden daha çok korkutuyordu."

Alt dudağımı çiğnedim, gözlerim onunkilerle doldu.

"Plan hep buydu," dedi bıkkın bir ifadeyle, eliyle arkasındaki şelaleyi gösterdikten sonra yenilgiyle kalçasını tokatladı. "Çok emindim. Huzurun beni burada beklediğini, sonunda kendimi iyi hissedeceğimi, sonunda kendimi bırakabileceğimi biliyordum. Bunun kolay olması gerekiyordu," diye boğuldu. "Ve öyle. Bu en kolay seçim. Şu anda atlayabilir ve hiçbir şeyin içine serbest düşüş yapabilirim. Bir daha asla kötü bir güne uyanmamayı, geceleri aklımdan çıkmayan düşüncelerimle uykuya dalmak için savaşımayı ya da hayal kırıklığına uğrattığım herkesin gözlerinin içine bakıp onlara verecek hiçbir teselli sözüm olmamasını seçebilirim. Şu anda bunu seçebilirim."

İçimden bir hıçkırık koptu ve başımı şiddetle salladım, nefesimin altında duyulmayan bir *hayır* fısıldadım. Ama sonra Emery aramızdaki mesafeyi kapattı, elleri yüzümün iki yanında düzleşti, başparmakları gözyaşlarımı sildi.

"Yaşamak zor, bu daha zor bir seçim, ama bunu seçmemezlik edemem," dedi altın rengi gözleri benimkilerin üzerinde gezinirken. "Büyükannem bana, eğer bu yolculuğa çıkar ve beni canlı hissettirecek bir şey bulamazsam, ona katılabileceğimi, bu dünyadan ayrılmayı seçebileceğimi ve onun beni anlayacağını söyledi. Ama *yapamam*," dedi, gözlerini benimkilerle aynı hizaya getirirken kaşları içe doğru eğildi. "Çünkü seni buldum."

Gözlerimi sıkarak kapattım, sıcak gözyaşları yanaklarımı boyadı. O anda hissettiğim ezici duygu fırtınası çok fazlaydı ve gözlerimi tekrar açıp onunkileri bulduğumda ellerim beline doğru ilerledi, kazağını kavradı ve onu ilk nefesimmiş gibi içime çekti. Nefes almaya ne kadar ihtiyacım varsa ona da o kadar ihtiyacım vardı ve o buradaydı.

Yaşıyordu.

Elleri yüzümü yukarı kaldırdı, dudakları benden nefret ediyormuş ve aynı anda beni seviyormuş gibi, onu hem kurtarmış hem de idam etmişim gibi dudaklarıma çarptı. Parmakları saçlarıma dolandı, yumruk yaptı, ağzı kanyonun tepesinde bıraktığım her nefesi tüketti. Dudaklarımı morarttı ve ben yine de daha fazlası için yalvardım. Onun her şeyini, her yakıcı nefesini, her işkenceli dokunuşunu, her fısıltılı lanetini istiyordum. İyi, kötü, düşünülemez olanı. Hepsini istedim ve o öpücükle hepsini aldım.

"Çok özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim," diye dudaklarına sarıldım ama o beni daha bir niyetle öptü ve başını salladı.

"Buradayım," diye cevap verdi ve ben daha çok ağladım, her an düşecekmiş gibi onu kavradım, sanki ona dokunmak onu yanımda tutmanın tek yoluymuş gibi.

Söylediğim onca şeyden sonra başka söyleyecek sözüm yoktu. "Özür dilerim," diye tekrarlardım, üç hece zayıftı ve yeterli değildi.

"Bana bak," dedi geri çekilip çenemi kaldırarak. "Sen buraya gelmeden önce bile biliyordum. Bu kanyonların üzerinde güneşin doğuşunu izledim ve bunun son günümde doğan güneş olmadığını biliyordum, çünkü daha fazla güneş doğsun istiyordum. Seninle birlikte." Gözleri parlıyordu, irisleri benimkileri arıyordu. "Atlamayacaktım, seni terk etmeyecektim. Sana bunu yapabileceğimi hissettirdiğim için özür dilerim." Emery beni daha yumuşak öptü, kendi dudakları gittiğinde başparmağı dudaklarımda geziniyordu. "Artık bana bağlısın."

Dudaklarımdan kahkaha ile hıçkırık arasında bir şey çıktı ve beni tekrar öptü, bu sözü sıcaklıkla mühürledi, kolları beni tamamen sardı. Su aynı hiddetle akıyordu ama artık ondan korkmuyordum, artık onu sonun hain sireni olarak duymuyordum. Bunun yerine, yavaş ve istikrarlı bir akışla içime doldu, beni tertemiz yıkadı ve dalgaların ona da ulaşmasını umarak Emery'yi daha da yakınımaya çektim.

Sanki aramızdaki her an o şelalenin tepesinde yaşıyordu, anılar kanyonlardan içeri ve aşağıdaki sudan yukarı süzülüyordu. Gözlerimi kapattım ve onun sürücü koltuğundaki geniş gülümsemesini gördüm, saçları geriye doğru savruluyordu. Bir nefes çektim ve Esalen'in aşağısında kıyıya vurmuş yosunların kokusunu aldım, Emery'nin doğal kokusuyla karışıyordu. Elleri belimi kavradığında, avuçlarının altında kalçalarımın ilk kez çıplak olduğunu gördüm, uyluklarımın arasında nazik bir özenle hareket ettiğini hissettim, sanki bu hem bir ayrıcalık hem de bir sorumlulukmuş gibi. Kahkahalarını, inlemelerini, anlamak için çaresizce yalvarışlarını duydum - ve onlara bir öpücükle karşılık verdim, gözlerimi açarak onu içime çektim.

Başparmakları çenemi okşadı, gözleri gözlerimi aradı ve o anda canlanmıştı. Bir erkek ve bir kızdık, görünüşte çok zıt ama bildiğimizden çok daha fazla birbirimize benziyorduk, ikimizin de hiç tahmin etmediği bir yolculuğun, asla hazırlanamayacağımız bir maceranın sonunda birlikte duruyorduk.

bu bir son değildi.

İlk harf, ilk kelime, görünürde noktalama işareti olmayan ilk cümleydi. Güzel, dağınık bir başlangıçtı, dürüst bir başlangıç.

Sadece bizim çözebildiğimiz, kıvrımları ve ilmekleri olan bir el yazısıyla yazılmış gerçekler.

Gerçektir. Acı vericiydi. İyileştiriciydi. Ve en önemlisi, bizimkiydi.

Son

Cooper bana yeni bir günlük aldı.

Büyükannemin bana aldığı ilk defterimde yaklaşık iki hafta önce yer kalmamıştı. Yeni bir tane almak doğru gelmedi, bu yüzden boş kağıtlara yazdım ve onları zaten dolu olanın sayfaları arasına sıkıştırdım. Bu süreçten gayet memnundum ama sanırım dağınıklığı Cooper'ı çıldırttı ve işte yeni günlüğüm.

Aslında bugünün ilk yazımı yazdığım gün olması biraz uygun. Bir yıl önce bugün, Mobile, Alabama'da küçük bir lokantaya giriyordum ve buradan sadece biftek ve yumurtayla dolu bir mideyle ayrılacağımı düşünüyordum.

Ama onunla birlikte ayrıldım.

Bir yıl. Bir yıllık zaman, görülen yerler ve yaşanan anlar. Üç yüz altmış beş sabah onun yanında uyandım. Onun kim olduğunu, eskiden kim olduğunu ve şimdi ikimizin de kim olduğunu birlikte keşfettiğimiz binlerce dakika ve saniye.

Onunla tanıştığım zamanki halime dönüp bakmak, sabah ışığında kaybolan bir rüyayı hatırlamaya çalışmak gibi. Ben o olduğumda, o kristal berraklığındaydı. Onu anlıyordum. Nasıl çalıştığını biliyordum. Şimdi, pikseli ve karanlık görünüyor, anısı belirsiz, dönüştüğüm adam bir zamanlar var olanın yakınında bile değil.

Büyükannemin bana verdiği günlük yerine bu günlüğe yazmak farklı hissettiriyor. İlk yazımı hala hatırlıyorum, hiç yazmak istemediğimi, hissetmek, düşünmek, açıklamak istemediğimi. Ama Cooper beni açtı. Onunla birlikte geceler o kadar karanlık olmadı, düşüncelerim de öyle.

Onunla bir amaç buldum.

Ve bir köpek, ama bu sadece bir bonus oldu.

Kolay bir yolculuk değildi, özellikle de başladığımız yerde. Seattle'daki ilk ayımızı hala hatırlıyorum, tökezleyerek ilerliyorduk, ikimiz de henüz nasıl yürüyeceğimizi bilmiyorduk ama denge için birbirimize sıkıca tutunuyorduk,

Her neyse. Cooper'ı okula kaydettirerek, kalacak bir yer bularak ve ben isteksiz olsam da bana yeni bir terapist ve yeni bir ilaç bularak - beni zombi gibi hissettirmeyen bir ilaç. Yardımcı olan bir ilaç.

Hala kötü günler var.

Ama artık onlardan daha az var.

Yeni gerçekliğimizin yaklaşık iki ay sonrasında Cooper ile yoga yapmaya başladım. Her sabah, bazen akşamları ve o okulla daha meşgul olduğunda, kendi başıma yaptım.

Ve sonra onu

çalıştım. Ve

meditasyon yaptım.

Ve daha ne olduğunu anlamadan, evimizin köşesindeki stüdyoda depresyon ve anksiyetenin üstesinden gelmeye odaklanan kendi sınıfımı işletiyordum. Sadece ben ve Cooper ile başladı, ancak zamanla büyüdü ve şimdi her hafta yirmi ila elli öğrenciyle buluşuyorum. Sadece minderlerimizin üzerinde geçirdiğimiz bir saat için bile olsa, kendilerini o kadar da yalnız hissetmediklerini biliyorum.

Amacımız.

Cooper'la tanıştığında yoganın saçmalık olduğunu düşünüyordum. Doğrusunu söylemek gerekirse, her şeyin saçmalık olduğunu düşünüyordum. Bana her zaman onun gözlerini yeni bir dünyaya, yeni inançlara açtığını söyler, ama o da benim için aynısını yaptı.

Şimdi, yoganın beni merkeze aldığını düşünüyorum. Meditasyon zihnimi sakinleştirmeye yardımcı oluyor. Cooper'ın yaptığı gibi cevaplar için evrene bakmıyor olabilirim ama artık inanıyorum. Sessiz olmanın, hareketsiz kalmanın, düşüncelerimden saklanmak yerine onlara hitap etmenin gücüne inanıyorum.

Ve ben ona, yüzüne büyük gelen gözlükleri olan o kıza ve beni sevme şekline inanıyorum - tamamen, her şeyiyle, tek bir incinme korkusu olmadan.

Dün gece Cooper yemek masamızda ders çalışıyordu. Buraya ilk taşındığımızda bir garaj satışından aldığımız küçük, kırık dökük bir şey. Özel bir şey değil, hiçbir şeye de uymuyor ama o masayı seviyorum çünkü kahvaltımızı orada yapıyor ve kahvemizi orada içiyoruz. Kavga ettiğimiz ve makyaj yaptığımız yer de orası. Annesinin öldüğünü öğrendiği gün ağladığı ve benim onu kollarımda tutup kırık kalbinin parçalarını tekrar bir araya getirmeye yemin ettiğim yer.

Ama dün gece o masada oturmuş sadece ders çalışıyordu. Saçları hayatımda gördüğüm en karışık örgü halindeydi, sol omzunun üzerinden sarkıyordu.

Ders kitabını ve not kâğıtlarını karıştırırken kalem silgisi metale kadar çığnendi. Gözlükleri burun köprüsünden aşağı kaymıştı, gözleri dinlendikleri yerden yukarıda koyu ve yorgun görünüyordu ve Kalo bütün gece ayaklarının dibindeki rahat yerden ayrılmamıştı.

Kahvesini üçüncü fincanında içerken birazını döktü, nefesinin altında küfrederken damlacıklar ders kitabının sayfalarına sıçradı. Ve o damlalardan biri de eşarbına isabet etti - mavi olan, Grants Pass'te yürüdüğümüz gece taktığının aynısı. Diğer lekenin hemen yanına düştü, artık yıpranmış ve solmuştu, neredeyse görünmezdi. Ama orada olduğunu biliyordum.

Cooper yeni dağınıklığı sildi, neredeyse gözyaşlarına boğulacak kadar sinirliydi, ta ki aklına gelene kadar.

Sonra bana baktı ve o konuşmadan düşüncelerini anladım.

Ve tıpkı ilk lekenin çıktığı gece olduğu gibi onu öptüm. Tek yapabildiğim buydu. Onu öpmeden edemedim.

Bir yıl.

Her günü böyle anlarla doluydu, ikimiz birbirimize sarılmış, her şeyi birlikte çözmeye çalışıyorduk. Keşiflerle, kahkahalarla ve geçen yıl bu zamanlar var olan ben bunun mümkün olmadığına yemin etse de aşkla dolu bir yıld.

Yatağımın yan tarafındaki çekmecedeki bir yüzük var, çoraplarımın altına gömülmüş, Cooper bulmasın diye en arka köşeye itilmiş. Bende olduğunu bilmiyor, yazın aldığımı bilmiyor, o zamandan beri o çekmecedeki bir delik olduğunu bilmiyor. O gece bunu ona vermek istedim, ikimizin de pek umurunda olmayan aptal bir film izlediğimiz kanepenin önünde dizlerimin üzerine çökmek istedim.

Ama Cooper'la birlikte her şeyin büyüğü olması gerekiyor, en çok da bunun.

Beyaz Atlı Prens olmayabilirim ve sahip olduğumuz şey bir peri masalından çok uzak, ama Palouse Şelaleleri'nden aşağı yürüdüğümüz o gün kendime, lanet hayatımın her gününü onu hak eden, hayalini kurduğu, olmak istediğim adam olmak için çalışarak geçireceğime söz verdim.

Dün gece, onu nefes nefese öpmeyi bitirdiğimde, eşarbındaki yeni lekeler birbiri ardına kurduğunda, Cooper bana beni neyin mutlu ettiğini sordu. Cevabım dürüst ve kesin oldu.

Yaşamak ve sen.

Cooper, eğer bunu okuyorsan, ki eminim okuyorsundur, çünkü üzerinde İLK OKUYUN yazan bir notla birlikte masamıza yüzüstü bırakacağım.

GİRİŞ - EVET, GERÇEKTEN OKUMANIZI İSTİYORUM, sonra benimle şu adreste buluşun

Pier 57 direksiyonda.

Çünkü seni istiyorum, Cooper. Şimdilik. Sonsuza kadar. Günlüğüm bir yıl önce sana karşı hissettiklerimi anlatmakta, yüksek sesle söyleyemediğim kelimeleri sana vermekte harika bir iş çıkarmış olsa da, şu anda senin için hissettiklerimin hakkını veremez.

Bunu sana şahsen söylemeliyim.

Yakında görüşürüz, Küçük Penny.

Hızlı sür.

A Note from the Author

Emery gibi ben de uzun süredir bu yanıp sönen imlece bakıp söyleyecek doğru kelimeleri bulmaya çalıştığımı söyleyerek başlayacağım. "Doğru kelimelerin" gerçekten var olmadığına karar verdim, bunun için değil, bu yüzden sadece dürüstçe ve kalpten yazacağım. Umarım yeterli olur.

Bazılarınız için bu kitap, okuduklarınız rafına eklenecek bir başka kitap olacak. "Geçmiş" rafına. Sadece bir an için, okuduğunuz saatler boyunca sizinle birlikte olacak ve sonra sadece bir anı olarak ve daha önce yaşanmış şeylerin rafında var olacak.

Ancak, diğerleri için, bu eve çarpacak. Bazılarınız Emery'nin hikayesini, günlüğünün sayfalarındaki düşüncelerini okuyacak ve anlayacaksınız. Bazılarınız onun hisleriyle özdeşleşecek ve belki de bazılarınız bu sayfalara bakıp sevdiklerinizden birinin kendi şeytanlarıyla yüzleşirken böyle hissedip hissetmediğini merak edecek.

Bu not senin için.

Depresyon ve anksiyete ile savaştım - sadece kendiminkilerle değil, yakın arkadaşlarımın ve aile üyeleriminkilerle de. Depresyonun derinliklerindeyken ne kadar yalnız hissedebileceğinizi çok iyi biliyorum, gölgeler o kadar karanlık ki her yeri kaplayan bir gece gibi geliyor. Uyku bulamamanın, aslında var olmayan bir mutluluğu taklit etmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum.

Ama *gerçekten* mutlu olmanın nasıl bir his olduğunu da biliyorum.

Arkadaşlarımın, ailemin ve diğer kaynakların yardımıyla bu karanlık düşünce ve duyguların üstesinden gelmenin ve o sisli varoluşun diğer tarafında yürümenin nasıl bir his olduğunu biliyorum. Işığı göremediğim, daha parlak bir günün var olmadığını düşündüğüm zamanlar oldu, ama var.

Sanırım bundan çıkarmanızı istediğim en önemli şey, yalnız olmadığınız ve şu anda öyle hissetmeseniz bile iyi olacağınızdır.

Bence yanlış bir kanı, depresyonun yalnızca yıkıcı bir olay yaşamış insanlar için var olduğu ya da utanılacak bir şey olduğu, neredeyse... kazanmanız gereken bir şey olduğu yönünde. Bununla mücadele ettiğinizi söyleyebilmek için. Bu, anlaşılması zor bir kavramdır ve bu durumdan bizzat etkilenmemiş olanlar için daha da imkânsız hale gelir. Bir insan nasıl olur da

Yataktan kalkmak mı? Süt almak için markete gitmek kadar basit bir işi yapmak nasıl *bu* kadar ürkütücü olabilir?

Gerçek şu ki, depresyon herkese uyan tek bir beden değildir. Çok çeşitli şekillerde ortaya çıkar, hepimize benzersiz şekillerde uyar ve her birimiz onun perdeleri altındayken farklı hissederiz. Bazen iyiyiz, bazen değiliz ve işin gerçeği şu ki, her iki durumda da insanız.

"Kötü günlerimizin" tam ortasındaiken aklımıza gelen soruların hiçbirinin kolay bir cevabı yoktur, ancak etrafımızda insanlar vardır. Bizi seven ve dinlemek isteyen arkadaşlarımız ve aile üyelerimiz var. Ve eğer hissetmediğiniz bir yerdeyseniz, o zaman aşağıdakileri sizinle paylaşmak istiyorum.

Konuşmak isterseniz, 1-800-273-8255. Ulusal İntihar Önleme Hattı'ndan ücretsiz ve gizli destek almak için bu numarayı arayın.

Konuşmak istemiyor musunuz? Belki siz de Emery gibisiniz ve bunun yerine yazmayı tercih ediyorsunuz. Öyleyse, Kriz Metin Hattı'na bağlanmak için 741741'e mesaj atabilirsiniz. Beta okuyucularımdan biri yasal olduğundan emin olmak için bunu test etti ve hemen gerçek bir kişiye bağlandı.

Ve eğer başka bir insana bağlanmak bile istemiyorsanız, belki Emery'nin sorusunu yanıtlamayı deneyebilirsiniz - *sizi ne mutlu eder?* Kimseye söylemek zorunda değilsiniz, sadece şu anda, şu günde size neşe veren küçük veya büyük şeylerin kısa veya uzun, kağıt üzerinde veya sadece kafanızda bir listesini yapın.

Bu kaynakları zaten bulabileceğinizi biliyorum. Bunları sizinle paylaşmam çığır açan ya da yeni bir şey değil. Ama eğer bu hikayeyle, bu karakterlerle bağ kurduysanız, o zaman benimle de bağ kurdunuz demektir - hikayenin arkasındaki yazarla. Yani, benden size, sizi önemsiyorum - her biriniz - ve yalnız değilsiniz.

Ne yazacağım konusunda hiçbir fikrim olmadığını söylediğimi hatırlıyor musunuz? Bu düşünceyi tamamlarken hala geçerli. Ben bir uzman değilim ve tüm cevaplara sahip değilim. Ama ben bir insanım ve sizi anlıyorum ve hayatınızda sizin için en iyisini ve yaşayabileceğiniz tüm mutlulukları diliyorum.

Kitabımı okuduğunuz ve bu notu da okuyacak kadar uzun süre devam ettiğiniz için tekrar teşekkür ederim. Umarım bu kitabı "okunacaklar" rafına kaldırırken bir parçasını yanınıza alır ve benim kendime yakın tuttuğum gibi siz de onu kalbinize yakın tutarsınız.

Acknowledgements

Kariyerimde öyle bir noktaya gelmeye başladım ki, gerçekten teşekkür etmek istediğim herkese, örneğin sizlere - okuyuculara - gerçekten ne kadar minnettar olduğumu ifade edebilmek için burada isim isim saymak isterdim. Cidden, MİLYONLARCA kitap var, her gün yüzlerce yeni kitap yayınlanıyor ve siz yine de benimkini seçtiniz. Onur duydum, gerçekten, kelimelerin ötesinde. Çalışmalarımı okuduğunuz için teşekkür ederim.

Bu kitapta saymam gereken ilk isim Sasha Whittington, benim en iyi arkadaşım. Bu çok zordu, değil mi? Bana kendi mücadelelerini ve bu hikâyenin en zor kısımlarında beni sevdiğin için teşekkür ederim. Dürüst kalmama yardım ettin, en çok ihtiyacım olduğunda beni eleştirdin ve her şeyden öte, artık yapamayacağımı hissettiğimde beni neşelendirdin. Sizi tüm kalbimle seviyorum ve siz olmasaydınız bu kitabın bu hale gelmeyeceğini biliyorum. Teşekkür ederim.

Staci Hart tüm kitaplarımın arkasında kalıcı bir kabartma isim olabilir, çünkü tanıştığımızdan beri onun parçası olmadığı tek bir kitap bile olmadı. Staci, zor günlerde, kelimelerin gelmediği ve pes etmek istediğim günlerde yanımda olduğun için teşekkür ederim. Beni her zaman zorladın, daha iyi bir yazar olmam için bana meydan okudun ve sen olmasaydın kelimelerim şekilde parlamazdı. Bu, bugüne kadar yazdığım en sevdiğim kitap ve bu hale gelmesine siz yardımcı oldunuz. Teşekkür ederim. Seni seviyorum. MTT.

Brittainy C. Cherry'ye, benim insanım olduğun için teşekkür ederim. Dünyada beni senden daha iyi anlayan, "çok fazla şey hisseden" bir kızın iniş çıkışlarını anlayan kimse yok. Bu hikâyeyi yazmamda oynadığın rol için minnettar olsam da, evrenin birbirimizi bulmamıza yardım ettiği için daha da minnettarım, çünkü arkadaşlığımız var olmadan önce nasıl hayatta kaldığımdan emin değilim. Beni asla terk etme.

Her zaman olduğu gibi, annem LaVon Allen'a teşekkür etmeliyim. Senin sürekli sevgin ve desteğin olmasaydı, bugün olduğum kadın olamazdım ve kesinlikle yazma hayalimin peşinden gitmek için tam zamanlı işimi bırakacak cesareti kendimde bulamazdım. Tüm zamanımı ve enerjimi tamamen bu işe adamam gerekiyordu, bu yüzden risk almanın korkutucu olsa da her zaman buna değeceğini bana gösterdiğiniz için teşekkür ederim.

Beta ekibim bu sefer CLUTCH idi, bu yüzden hepsine kocaman bir haykırışta bulunmalıyım. Bu cevherin ilk taslağından itibaren birçok değişiklik yapıldı ve hepiniz bana olabilecek en iyi hikayeyi yapmam için gereken sert sevgiyi verdiniz. Kellee Fabre, Monique Boone, Sarah Green, Kathryn Andrews, Danielle Lagasse, Becca Hensley Mysoor, Ashlei Davison, Tina Lynne, Trish QUEEN MINTNESS ve Sahar Bagheri - bu kadar harika olmayı bırakın. Şaka yapıyorum, asla durmayın. Sizi seviyorum. TEŞEKKÜR EDERİM.

Elaine York, sana son taslağı verdiğim tarihi iki kez ertelediğimde gösterdiğin anlayış için teşekkür ederim. Bu özel bebeğin daha fazla zamanıma ve ilgime ihtiyacı olduğunu herkesten daha iyi anladın ve esnek olmanı istememe rağmen son teslim tarihlerime uymak için kıcını yırttın. Bunu sensiz yapamazdım.

İnanılmaz menajerim Flavia Viotti'ye de benimle aynı hırs ve azme sahip olduğu için teşekkür etmek istiyorum. İlişkimizi anlatamayacağım kadar takdir ediyorum ve daha yeni başladığımızı biliyorum. Gelecek çok parlak ;)

Periwinkle Photography'den büyülü Lauren Perry'ye, bu kapağı en sevdiğim kapak yapan başka çarpıcı fotoğraf çekimi için teşekkür ederim. Yakaladığınız hisler, ışıklandırma, HİKAYE - isteyebileceğimden çok daha fazlasıydı. Yeteneğinizi işimle birlikte kullandığınız için ve bundan da öte size arkadaşım dediğim için çok minnettarım. Seni seviyorum.

Ayrıca sadece yayın aylarının değil, aradaki diğer tüm ayların iniş çıkışlarında beni destekleyen küçük yaban arım Angie McKeon'a da teşekkür etmek istiyorum. Tanrı'ya şükürler olsun ki kitap dünyası bizi bir araya getirdi. Gülüşünü duymadan ya da seninle Messenger'da saatlerce konuşmadan önce ne yaptığımı bilmiyorum. Sen harika bir arkadaşsın ve sana sahip olduğum için mutluyum.

Nina Ginstead ve Social Butterfly PR'daki tüm ekip, *On the Way to You*'yu benim kadar tutkuyla tanıttığınız için teşekkür ederim. Bana ailenin bir parçasıymışım gibi davrandınız ve ben de sizi ekibimde gördüğüm için minnettarım.

Son olarak, ama asla en az değil, güvenli yerim Kandiland'a teşekkür ederim. Sadece ben ve bir kişiyle başlayan bir grup neredeyse iki bin üyeye ulaştı ve hala ilk günkü kadar rahat hissettiriyor. Beni sizin kadar gülümsetebilen başka bir yer yok ve dürüstçe, GERÇEKTEN, sürekli sevginiz ve teşvikiniz olmadan bunu yapamazdım. Zor günlerde devam etmemin sebebi sizlersiniz. Hepinizi çok seviyorum. Ve ben yazı mağarasında kaybolduğumda Kandiland'da çarkların dönmelerini sağlayan Jessica McBee'ye özel bir sesleniş. Sen de bombasın, bebeğim.

Oh, ve agresif miyavlamasıyla gecenin ilerleyen saatlerine kadar yazmam için beni motive eden Pocket'a. Miyav miyav, mır mır, evet, sana bir buz küpü getireceğim.

More from
Kandi Steiner

Mhiskey'e Bir Aşk Mektubu

Kötü zamanlama lanetine karşı savaşılan iki aşık arasında geçen öfkeli, duygusal bir romantizm.

Meightless

Genç Natalie, kişisel antrenöründe kendini sevmeyi ve romantizmi bulurken, onları hiç düşünmediği şekillerde birbirine bağlayan bir dizi sırla da karşılaşır.

Şenlik

Yakın zamanda boşanan Wren, Seattle'ın dışında bir yazlık kulübede berraklık arayışına girer ve burada yan komşusu olan küçük kasabalı münzevi ile unutulmaz bir bağ kurar.

Siyah Dört Numara

Genç ve ateşli bir poker yıldızı ile onu alt etmek için gönderilen bir gencin üniversite, Yunan hayatı romantizmi.

The Palm South Üniversitesi Seri

En sevdiğiniz drama televizyon dizisi gibi yazılan PSU, "Greek ile Gossip Girl'ün bir tutam Friends ile karışımı" olarak adlandırıldı. Altı üniversite öğrencisini aşkın, hayatın ve arkadaşlığın kalp kırıklıklarını ve zaferlerini yönetirken takip edin.

PSU Sezon 1

PSU 2. Sezon

PSU Sezon 3

Kovalayıcı Serisi

Etiket Kovalayıcı

Asker erkeklerin peşinden koşmayı bırakabileceğine dair bir bahse girdi, bu kolay görünüyordu - ta ki parlak zırhlı şövalyesi ve iş yerindeki son müşterisi Ordu ACU'larında ortaya çıkana kadar.

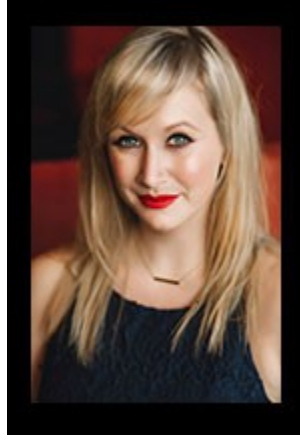
Sarkı Kovalayan

Tanner ve Kellee birbirleri için mükemmeldir. Aynı barlara giderler, aynı müziği severler ve birbirlerinin kıyafetlerini parçalamak için aynı arzuya sahiptirler. Tek sorun nedir? Tanner hâlâ en iyi arkadaşına aşıktır.

Straight, No Chaser **Tag Catcher**

Yanlış giden bir bekârlığa veda partisi ve bir "aileyle tanışma" kâbusu. Tag Chaser ve Song Chaser'da aşık olduğunuz karakterlerden daha fazla saçmalık getiren iki kısa hikaye.

About the Author

Kandi Steiner, Tampa, FL'de yaşayan çok satan bir yazar ve viski uzmanıdır. En çok "duygusal rollercoaster" hikayeleri yazmasıyla tanınan yazar, kusurlu karakterlere hayat vermeyi ve gerçek, çiğ romantizm hakkında yazmayı seviyor

- her şekliyle. Kandi Steiner'ın hiçbir kitabı aynısı değildir ve eğer kızgın, duygusal ve ilham verici okumaları seviyorsanız, o sizin kızınızdır.

Central Florida Üniversitesi mezunu olan Kandi, Yaratıcı Yazarlık ve Reklamcılık/PR bölümlerinden çift ana dal, Kadın Çalışmaları bölümünden yan dal yaparak mezun oldu. Yazmaya 4. sınıfta Harry Potter'ın ilk bölümünü okuduktan sonra başladı. Altıncı sınıfta kendi gazetesini yazıp düzenledi ve sınıf arkadaşlarına dağıttı. Kandi "basın özgürlüğü" için mücadele etse de sonunda müdürün dikkatini çekmiş ve gazete kısa sürede durdurulmuş. Üniversiteden sonra romantizm yazmaya özel bir ilgi duydu, çünkü her zaman umutsuz bir romantikti ve aşkın tüm zorluklarının yanı sıra zaferlerini de vurgulamayı seviyordu.

Kandi yazmadığı zamanlarda onu her türden kitap okurken, son derece sesli kedisiyle konuşurken arkadaşları ve ailesiyle vakit geçirirken bulabilirsiniz. Canlı müzikten, seyahat etmekten, ağır karbonhidrat içeren her şeyden, plaj günlerinden, film maratonlarından, butik biradan ve tatlı şaraptan hoşlanıyor - bu sırayla olması gerekmiyor.

KANDI İLE BAĞLANTI KURUN:

- HABER BÜLTENİ: bit.ly/NewsletterKS
- FACEBOOK: facebook.com/kandisteiner
- FACEBOOK OKUR GRUBU (Kandiland):
facebook.com/groups/kandischasers
- INSTAGRAM: Instagram.com/kandisteiner
- TWITTER: twitter.com/kandisteiner
- PINTEREST: pinterest.com/kandicoffman
- WEB SİTESİ: www.kandisteiner.com

Kandi Steiner size yakın bir şehre geliyor olabilir! Yakın gelecekte katılacağı tüm imza günlerini görmek için "etkinlikler" sekmesine göz atın:

- www.kandisteiner.com/events

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

